

САМ МИЛЪР ТЪМНОТО МЯСТО

Част 2 от „Карл Кейн“

Превод от английски: Емил Минчев, 2012

chitanka.info

*Посвещавам тази книга на моя добър приятел от
Университета ЛК Гери (Блут) Макдонъл и неговата съпруга
Кристин, за техните добри слова и дела през тъмните
години на моя живот.*

Дано боговете ви вечно бдят над вас.

ПРОЛОГ

„Той беше страшно жесток човек. Беше зъл по природата още от рождение, а обществото не беше допринесло нищо за смекчаване на характера му. Хората се отнасят много сурово с провинените и този беглец беше отличен пример за жестокостта на обществото.“

Джек Лондон, „Белият зъб“

— Миришеш толкова хубаво, когато си се изкъпал — каза жената, докато го гледаше как бърше капките от тялото си.

Той се усмихна срамежливо, наслаждавайки се на начина, по който тя го изучаваше, като очите ѝ бавно се движеха по голото му тяло и го караха да тръпне.

Тя застана до него и започна щедро да ръси кожата му с талк пудра, втривайки я в порите.

— Харесваш това, нали? — прошепна тя.

— Да... — успя да каже той, гласът му беше прегракнал от очакване.

Не само го харесваше; той го обожаваше. Обожаваше овластяващата магия, която изучаващите ѝ пръсти вливаха в тялото му; обожаваше миризмата и усещането на талка върху кожата си, обожаваше това как той го караше да се чувства напълно нов. Понякога, когато бе много послушен и добър, тя мажеше пениса му с бебешко олио, правейки го лъскав като оръжието на древногръцки воин, канещ се да влезе в битка.

След като свърши с талка, тя го накара да ѝ обърне гръб и да застане с лице към откренатия прозорец, като призрачното му отражение отвърна на погледа му.

Листата на едно от многото големи дъбови дървета, разположени около къщата, помръдваха злоещо. Птицата, гнездяща сред клоните, бе странно тиха, а воайорските ѝ очи следяха всяко едно негово

движение сякаш в захлас. Беше гарван, който не спираше да движи човката си напред-назад, сякаш тайно се опитваше да му каже нещо.

Той чуваше как зад него платът на роклята ѝ шумоли и си представи как тя съблазнително се изплъзва от нея, а после гащичките и сутиенът послушно правят същото.

Тя нежно се притисна в него, а рунтавостта на гъстото ѝ срамно окосмяване бе като вата върху гладкото му дупе. След това започна да извива тялото си навътре, държейки го за ханша, сякаш бе велосипед за яздене от плът и кости. Той чувстваше хладния допир на бледите ѝ гърди, притискащи се в гърба му.

Изведнъж в стаята влезе течение и докосна голотата му. Като тъмен шепот, който погъделичка срамното му окосмяване. Той почувства как penisът му бавно се надига, докато миризмата на прясно окосена трева изпълни стаята, смесвайки се с нежната миризма на талка и нейния парфюм, този, който използваше за специални поводи. Той подушваше и другата ѝ миризма; солената, желязна миризма на менструацията.

— Красив си. Толкова изящно красив — прошепна тя, а думите ѝ накараха кожата на врата му да настръхне.

Той продължи да гледа призрачното си отражение в отворения прозорец; нейното изкривено лице бе близо до дясното му рамо. Ръцете ѝ започнаха бавно да се плъзгат надолу от ханша към penisа му.

Двамата едновременно въздъхнаха — тъмен звук, който бе толкова нисък, че едва се чу.

— Харесва ли ти? — попита тя, като дърпаше нежно, но здраво нарастващия penis.

— Аз... не мога да се сдържа — отвърна той, а гласът му се изгуби някъде в голямата спалня.

— Можеш и ще го *направиш* — изсъска тя, като тонът ѝ изведнъж се промени, докато обхващаше ерекцията му с пръстите и палеца си, блокирайки неизбежното изпразване. — Контролът е *всичко*... винаги носи своите награди... контролът е бог. Повтори това.

— Контролът... контролът е бог.

— Добре. Сега слушай много внимателно — инструктира го тя, като гласа ѝ бе станал леко колеблив. — Трябва да ти кажа нещо. Нещо

много важно. Ние повече не можем... да правим тези неща... нещата, които обичаме. Стана... твърде опасно. Разбираш ли?

Думите ѝ отнеха дъха му.

— Но... ти... ти обеща. Обеща, че винаги ще ме обичаш... винаги.

— И ще те обичам. *Винаги*. Но не така. Вече не. Разбираш ли? — попита тя, стискайки пениса му още по-силно. Болката бе мъчителна. Тя беше красива, напълни очите му с тъмни, червени сенки.

— Не... не разбирам. Ти... ти обеща...

— *Ще разбереш*, евентуално. Така стоят нещата. Засега ще контролираш всички чувства, свързани с мен. *Разбираш. Ли. Ме?* — последните три думи прозвучаха заплашително.

Той почувства как в очите му се събират сълзи и веднага презря тази своя слабост.

— Моля те — примили се той.

— Моля, моля, моля! Винаги молиш — смъмри му се тя, клатейки отвратено глава.

— Съжалявам.

— *Шшшшт. Няма нищо. Няма нищо* — прошепна тя, целувайки го по врата и по гърба, плъзгайки устните си надолу по гръбнака му. Той чувстваше как устните се смесват с талка, а гласът ѝ се настани между бузите на дупето му. — Просто се наслади на момента... след това трябва да се приготвим, преди да дойдат Томсънови и другите гости. Ще направя това специално...

Тя посегна към олиото...

Следобедът бе красив, а обикновено мрачното небе на Белфаст бе ясно. Идеално време за стрелба. Събралата се ловна дружинка, съставена предимно, но не изцяло, от мъже, бе безупречно екипирана като миниатюрна армия, готвеща се за битка. Някои от участниците бърбеха безразборно и объркано, а доброто вино бавно изтриваше всичкия разум в главите им. Въпреки че това бе една потенциално опасна ситуация, цялото нещо приличаше на едно почти нелепо вариете. Кучета птичари с черни носове от шагренова кожа започнаха да лаят, възбудени от възможността да приклепят кръв и плът между нетърпеливите си челюсти.

— Наслука! — извика ръководителят на лова и дружинката незабавно нададе радостни възгласи и се разпръсна, следвайки произволно шарещите кучета, които чакаха своята възможност първата кръв да изхвърчи от някоя ниша в земята.

Дивият пирен бе навсякъде, примесен с блато от листа и папрати. Без мъничко контраст беше лесно да се изгубиш или объркаш.

По-малко от петнадесет минути по-късно кучетата започнаха да ръмжат ниско, почти потайно. Земните птици бяха близо.

— Робърт? Добре ли си? — попита Франки Гилмор, син на пазача на дивеча. — Изглеждаш малко замаян.

— Какво?... О... да. Винаги съм добре, Гилмор. Гледай си работата сега!

Но не беше добре. Тя го игнорираше, отказваше да погледне към него, а вулгарният ѝ смях заразяваше мъжете и дори някои от жените от дружинката да се смеят с нея. Бе добра в това. В манипулирането. За него ли говореше? Дали им казваше колко бе жалък, как бе плакал като дете в спалнята? Затова ли се смееха толкова?

Изведнъж главата му започна да пулсира. Смахът ѝ пробиваше дупки в черепа му, докато ухилената ѝ уста издаваше гърлен магарешки рев. Ха-ха. Ха-ха. Ха-шибано-ха...

Той се вгледа в лицето ѝ за последно, преди нежно да натисне спусъка на пушката. Гърмът рязко разцепи небето, а звукът бе погълнат от простора. Той изгледа как изхвърлената оранжева гилза лети към земята в забавен каданс, част от секундата, след като бе разпръснала малки нарови семки от черен метал като рояк мухи.

Звукът на пушката бе непосредствен и изискващ внимание. Тя спря да се смее. Всички спряха. Всичко свърши за част от секундата; част от секундата, която бе кулминация на решение, взето хладнокръвно и пресметливо.

Тя се обърна да го погледне, лицето ѝ озадачено. Устата ѝ се отвори, но отвътре не излезе нищо. Ръката ѝ посегна към задната част на главата и натисна. Тя се втренчи в пръстите си, покрити с гъста кръв, преди изведнъж да се свлече в един малък ручей мътна вода и топли кучешки лайна.

Всички се втурнаха към нея. Всички, освен него.

Внезапно го заля смущаваща възбуда от равни количества страх и почуда, докато гледаше как тялото ѝ потрепва в мръсната кал. Почти

веднага очите ѝ започнаха да се замъгляват. Очните ѝ гнезда се смрачиха. Присъдата бе издадена. Наказанието в ръцете му бе произнесено. Възмездието бе изискано и получено. Бързото, свирепо удовлетворение, което чувстваше, бе почти сексуално в своята дълбина.

Тя бе мъртва.

Това наистина бе красиво.

ПЪРВА ЧАСТ
ИДВАНЕТО НА ЗЛОТО

ПЪРВА ГЛАВА

„Дълбоко в мрака взрях, дълго стоях там, чудейки се, страхувайки се...“

Едгар Алан По, „Гарванът“

В подобната на гробница постройка мъртва светлина промушваше червения бетонен под от високите, зарешетени прозорци и подскачаше по нащърбените плочки около тоалетната и мивката. Сенки се оформяха около дебелите брави на тежките врати и олющената боя.

Младото момиче, голо и ужасено, вървеше тихо с изранените си крака, с пръсти влажни от кръв. Внимателно опипвайки прокажената стена с ръце, тя започна да си поправя път в мрака.

Постройката незабавно започна да се рони под ръцете ѝ.

По дяволите! Люспи метална боя пронизаха пръстите ѝ, режейки и щипейки. Рукна кръв. Тя бързо размаза кръвта по стените, облепвайки пръстите си с прах и паяжини. Болеше много, но тя не гъкна.

Отвъд всяка стена имаше ниша, която прекъсваше еднообразието. Някакви метални врати. Само ако виждаше по-добре. Мракът бе изпълнен с воня и страх. Имаше вкус на нещо живо.

„Т-т-толкова с-с-студено“, помисли си тя през тракащите си зъби. Вече трепереше неконтролируемо, подложена на двойната атака на страха и студа. Силно стисна зъби, надявайки се ужасяващото им тракане да не му издаде присъствието ѝ.

Продължи да се мъкне бавно напред, чувствайки се ужасяващо издута. Бедрата ѝ бяха твърде големи. Непознатото телесно тегло ѝ пречеше да набере скорост. Тя едва разпознаваше чуждото присъствие на мазнини в тялото си. Тази анормална тежест смазваше глезените ѝ и затрудняваше дишането ѝ.

Няма да издържат на този натиск още дълго. Скоро ще се сринат, повличайки ме със себе си. Тези мазнини, тези ужасни,

отвратителни мазнини ме задушават. Изведнъж се почувства грозна, сякаш органите ѝ бяха обезобразени и несъразмерни и им липсваше всякаква симетрия.

Спирайки само за секунда, тя се заслуша за шум. Сърцето ѝ туптеше бясно в черепа ѝ, заглушавайки всички звуци. Искаше да го задуши. Трябваше да слуша. *Къде е той? Дали точно в този момент не ме гледа, с очилата му за нощно виждане, притиснати към грозното, ухилено лице?*

През биенето на сърцето си тя чуваше вода, капеща на полунаводнения бетонен под. *Откъде идва? Да не би това да е същото безспирно капене, което ме измъчва от седмици? Не трябва ли да се отдалечавам от него, а не да вървя към него?*

Да се води по стената ставаше все по-трудно, тя бе като лабиринт, объркващ я на всяка крачка.

Без предупреждение, тя се подхлъзна и се приземи на остри тухли. Острата болка я накара да трепне и да изстене тихо. Кожата ѝ бе на парцали и смъдеше силно. Започна да тече кръв, но това някак си я накара да се почувства жива.

Вдиша дълбоко и бавно издиша, след което повтори това три пъти. Почувства се леко замаяна, но предпазливо продължи напред, като стъпалата ѝ пляскаха по мокрия под, а ехото се блъскаше в стената.

О, господи! В далечината имаше светлина, малък правоъгълник от матово стъкло.

Някакъв прозорец? О, Господи, моля те...

Започна да следва светлината, докато правоъгълната форма бавно нарастваше.

Не я изпускай от поглед. Светлината започна да пари на очите ѝ. *Не смей да мига! Не смей...*

Ето! Там!

Бързо влезе в някаква стая, с постоянна светлина, която се процеждаше отвън. В един гол ъгъл имаше ръждясали пружини и рамка на креват. *Зловеща работа,* помисли си тя, треперейки неконтролируемо. Подът бе покрит с килим от стари вестници. На стените бяха закачени страници от списания. Голи и полуголи жени, позиращи провокативно. Те сякаш ѝ се хилеха.

Стомахът ѝ започна да се свива.

Над нея имаше голям прозорец с решетки и вътрешна метална мрежа. Твърде високо. Открехнат. Тя чуваше шума от далечното улично движение, който идваше през него. Гласове. Смях. Уютни нощни звуци, към които тя бе принадлежала през щастливите дни на свободата. Кога? Преди седмици? Месеци? Времето бе станало ластик, разтегнат отвъд нейното разбиране.

Искаше да пици за помощ, но ужасът и инстинктът я спряха. Това, което дойде, можеше да не е помощ...

Мисли! Стресът и паниката започнаха да се покачват, възпламенявайки гърдите ѝ. *Рамката на леглото!*

Започна тихо да я бута към прозореца, отчаяно опитвайки се да предотврати тихото ѝ стържене по голия под.

След като се качи отгоре, тя се озова мъчително близо до железната решетка. *Още няколко сантиметра... можеш да го направиш...*

С усилие се изправи на пръсти и най-накрая докосна решетката, като протегна пръстите на ръката си и те се преплетоха с железните пръчки. Отчаяно се опита да се издърпа нагоре. Твърде слаба. Твърде тежка.

Майната му на теглото! Не си слаба. Дърпай! Издърпай този дебел задник нагоре; не му позволявай да спечели, теглейки те надолу. Дърпаййййййй!

Единствено благодарение на своята решителност, тя успя да издърпа лицето си до решетката, където металната мрежа в стъклото бе повредена. Поглеждайки навън, видя гъста растителност. Обрасли бурени? Трева? Освен нея нямаше други следи от живот.

— Мартина?

Гласът на мъжа я стресна. Той бе легнал по корем и я гледаше през прозореца, като единствено мръсното стъкло ги разделяше. Очилата за нощно виждане на ухиленото му лице го правеха да изглежда като скакалец, скрит сред избуялата растителност.

— Ти си едно много палаво момиче, Мартина. Казах ти да не се опитваш да избягаш от моето царство.

— Моля те...

Грачене. Нейният глас? Това нейният глас ли беше?

— Пусни ме. Аз... ще направя всичко, което поискаш.

— Ти вече направи всичко, което поисках, Мартина. Помниш ли? Ще съм при теб след секунда. Остани в тази поза. Ето ме, и-идвам. Готова или не-е... — изпя мъжът, отблъсна се от земята и изчезна.

ВТОРА ГЛАВА

„По тези зли улици крачи един мъж, който не е зъл... един обикновен мъж, но все пак необикновен. Той говори като всички мъже на негова възраст — с груба закачливост и енергично чувство за ирония...“

Реймънд Чандлър, „Бедите са моят занаят“

Карл Кейн понякога се осланяше на интуицията си — онова особено чувство в пикнята си. Направи го и днес, докато седеше на любимия си стол в своя апартамент кантора на улица „Хил“ в Белфаст. Редник Дики се състезаваше в три часа. Този кон предпочиташе твърдата настилка. Завърши пети на последното надбягване. Много по-добро постижение от предишния път, когато бе завършил осми, залитайки като пияница в събота вечер.

Пренебрегвайки бездушната статистика, Карл отбеляза с молив този залог осем към едно заедно с останалите, в които бе напълно сигурен. Направи го с непринудеността на дългия опит.

— Имам добро предчувствие за теб — рече Карл и прокара ръка по челото си за стотен път в обречен опит да изтрие мързеливата пот, окупирали лицето и горната половина на полуголото му тяло. Въпреки двата студени душа, които си бе ударил през последния час, непоносимата пот се бе просмукала навсякъде, покривайки тялото му с тънък слой дразнеща лепкава влага и спаружвайки никотиновата лепенка на ръката му.

Изправи се и доближи отворения прозорец. Опита се да го отвори още. Влетелият въздух бе като смола, която се залепи за кожата му. Лъхтящият вентилатор, висящ от тавана точно над главата му, не успяваше да разрежи спарения въздух.

— Шибана жега — измърмори той и се почеса енергично по щампата на гащетата си: **ВНИМАНИЕ: ОПАСНА ЗМИЯ.**

Отново погледна към вестника, но мислите му бяха внезапно прекъснати от силен вик:

— Карл!

Млада жена мушна главата си през вратата, като червеше устните си докато говореше — номер, който винаги удивляваше Карл, независимо от това колко често го бе виждал. Крайно привлекателна и пъргава, Наоми Къркпатрик беше тъмнокожа и имаше големи лешникови очи, както и дива черна коса, която стърчеше във всички посоки. Въпреки северната интонация на гласа ѝ, в него се долавяха и следи от юга.

Бе дванадесет години по-млада от Карл и двамата се бяха запознали по време на юмручен бой между него и един писател в кръчмата „Джон Хюит“ в Белфаст. Малко преди да бъде арестуван, пияният Карл бе спасен от развеселената Наоми. Два дни по-късно затъналият в дългове Карл ѝ предложи да му стане секретарка и тя неохотно прие, но само при условие че отношенията им останат напълно платонични. Карл наскоро бе преминал през ада на един шумен и финансово изцеждащ развод, така че се съгласи без колебание. Последното нещо, от което имаше нужда тогава, бе връзка с жена. Една седмица след тази договорка двамата вече бяха любовници.

— А? — измънка Карл.

— Защо гледаш през прозореца с вестник в ръка? Дори не си се облякъл!

Той долови укор в гласа на Наоми.

— Защо просто не обядваме тук, Наоми? После можем да ударим по чашка в „Склада на Ник“. Не забравяй, че в хладилника имаме две недоизпити бутилки „Хенеси“ и „Бакарди“, които просто плачат да ги изгълтаме.

— Не, не можем да останем тук — отвърна Наоми и бързо измъкна вестника от ръцете на Карл. — Пет дни в седмицата, затворени тук като в клетка, е достатъчно наказание за всеки. Хайде, обличай се. Аз ще съм готова след минутка. Този път не си забравяй портфейла. Не искам *отново* да плащам сметката. И запомни: това е един изцяло вегетариански обяд. Никакво месо при никакви обстоятелства.

— Никакво месо? — нацупи се Карл. — Станала си много строга, откакто преди шест седмици реши, че си вегетарианка.

— Не бъди толкова саркастичен. Знаеш, че вкусът на месо вече не ми понася.

— Бих могъл да ти отвърна духовито...

— Винаги съм била вегетарианка, но го осъзнах чак след като гледах онзи ужасен документален филм за градската кланица. Не е редно да ядем живи създания.

— В случай че не си забелязала, Наоми, те обикновено са мъртви в чинията ти.

— Не започвай с това, Карл.

— Каж ми тогава, ако Бог не е искал хората да ядат животните, защо ги е направил от месо, което е толкова вкусно печено?

Лицето на Наоми ставаше все по-червено.

— Не съм в настроение за това. Побързай и се пригответи, преди да сме си изгървали мястото...

Някой звънна на вратата на кантората.

— Не мога да повярвам, че чух това — рече Карл. — Хората не могат ли да четат? Точно до вратата има голям надпис, който гласи, че в събота и неделя е затворено, а ако това... — Звънецът прозвуча отново, този път още по-настойтелно. — Сигурно пръстът на този човек е залепнал. Искан ми се да слеза долу и да...

— Никъде няма да ходиш по бельо. Хайде, обличай се — нареди му Наоми. — Ако слезеш, сигурно ще се трогнеш от някоя сълзлива история и обядът ни ще отиде по дяволите. А може и да е някаква пратка.

— Сигурно е последният ми ръкопис, отхвърлен от поредното издателство — каза Карл, а на лицето му цъфна горчива усмивка. — Не, сигурно са Свидетелите на Йехова. Каж им, че сме сциентолози и всеки момент чакаме Том и Кейти да ни дойдат на гости^[1]. Съдебните пристави работят ли в събота? Обзалагам се, че работят, копелетата.

Наоми слезе да отвори, а Карл започна да се облича, като най-накрая скочи в един чифт хубави кожени обувки „Самюъл Уиндсър“, като през цялото време надничаше към захвърления на масата вестник, опитвайки се да открие още потенциални победители. Точно когато попадна на такъв, Карл усети остра дразнеща болка в задните си части.

— Мамка му... не започвай и ти.

Той бързо отвори едно чекмедже и развинти капачката на тубичка хеморoidalно мазило с етикет „Роид Рейдж“^[2].

Свали панталоните си и намаза болезненото място, като въздъхна от облекчение, когато охлаждащият крем усмири горещината,

загнездила се между бузите му.

— Карл! — извика Наоми от долния етаж.

— *Мамка му...* — просъска той и почти изпусна тубичката.

— Карл! Имам нужда от теб тук, долу.

— Една минутка! — извика Карл и бързо вдигна панталоните си, след което хвърли тубичката обратно в чекмеджето.

— Карл? Би ли слязъл *веднага*?

Карл навлече якето си, мърморейки, и хукна надолу по стълбите, препъвайки се от бързане.

— Почти си счупих проклетия врат, Наоми. Казах ти, че съм...

— Карл — прекъсна го Наоми и се усмихна неловко — това е Джералдин Ферис. Дошла е чак от Дъблин.

Карл реши, че Джералдин Ферис му изглеждаше на не повече от тринадесет години. Хубавичка, но много слаба, сякаш бе оцеляла от концентрационен лагер. Лицето ѝ бе обсипано с лунички, а косата ѝ бе с цвета на ръжда. Очите ѝ бяха големи като паници.

— Да — рече Карл, озадачен. — Какво мога да направя за теб... Джералдин?

— Търся малката си сестра, господин Кейн. Управителите на приюта твърдят, че избягала преди месец. Но не е избягала. Познавам я. Щеше първо да ми каже. Знам, че всичките лъжат. Трябва да ми повярвате...

— Спокойно, спокойно. Поеми си въздух, Джералдин — рече Карл и се усмихна. — Успокой се.

— Съжалявам.

— Да ти кажа честно, обикновено не работя в събота, Джералдин, и обикновено не се занимавам със случаи на избягали деца. Обърна ли се към полицията?

— Да — отвърна Джералдин и кимна обезсърчено.

— Те какво казаха?

Джералдин стисна устни. Лицевите ѝ кости стърчаха така, сякаш всеки момент щяха да изскочат навън.

— Лъжи.

— Каквото и да са ѝ казали, Карл, очевидно не са облекчили тревогата ѝ — намеси се Наоми. — Нали така, Джералдин?

Момичето кимна.

— Защо не оставим Джералдин да отговаря, а, Наоми? — рече Карл, едва сдържайки раздразнението си. — Джералдин?

Момичето преглътна, преди да отговори.

— Те... те казаха, че сестра ми имала репутацията на момиче, което често бяга, и не можели да си губят времето с такива като нея. Казаха, че сигурно е отишла в Дъблин.

— А има ли? Репутацията на момиче, което често бяга? — попита Карл.

— Понякога — призна Джералдин и погледна към Наоми за подкрепа. — Но в Дъблин вече няма при кого да отиде, освен при мен.

— Знаеш какви са ченгетата, Карл — намеси се Наоми. — Няма време за тийнейджърите и техните проблеми. Искат да се занимават само със случаи, за които пишат по вестниците.

— Благодаря ти за това, Опра. Направо ми отвори очите — каза Карл и отново се обърна към Джералдин. — Ако нямаш нищо против, Джералдин, може ли да те попитам защо ти издирваш сестра си, а не твоите родители? На колко години си? Четиринадесет? Петнадесет?

— Следващия месец навършвам седемнадесет и съм с една година по-голяма от сестра ми, щом искате да знаете — отвърна Джералдин троснато. — Баща ми е в затвора „Маунтджой“. Излежава двадесетгодишна присъда.

— Двадесетгодишна присъда? — повтори Карл и усети как задникът му се стяга болезнено. — А майка ти?

— Мама е мъртва, господин Кейн. Беше наркоманка, точно като мен.

— Съжалявам да го чуя...

— Първият ми спомен е как майка ми си инжектира хероин, а аз я гледам. Често чупеше иглата и ми даваше да си играя със спринцовката, след като свършеше. Помня как всички ѝ казваха, че хероинът ще я погуби. Но грешаха. Мъж я погуби. Баща ми.

Наоми се приближи до Джералдин и я докосна нежно по лакътя.

— Дошла си на правилното място за помощ, Джералдин. Ако някой може да намери сестра ти, това е Карл. Затова всички казват, че е най-добрият частен детектив в Белфаст. Нали така, Карл?

Веждите на Карл почти паднаха от челото му.

— Да не прибързваме, Наоми — и да не бъдем толкова снизходителни.

Хвърли ѝ поглед, който сякаш казваше: „Какво, по дяволите, правиш?“

— Защо не седнеш ето там, Джералдин — предложи ѝ Наоми и посочи един стол. — Карл тъкмо се канеше да ни поръча храна за вкъщи. Нали така, Карл?

— Какво? А... да, разбира се — отвърна Карл и съблече якето си, като същевременно изу кожените си обувки.

— Откъде разбра за Карл, Джералдин? — попита Наоми.

— От това — отвърна момичето и подаде на Наоми една от визитките на детектива. — Имаше цяла купчина в една телефонна кабинка на авеню „Роял“. Отначало помислих, че са от онези другите визитки. Нали знаете, с телефонни номера на голи жени?

Наоми го изгледа кръвнишки.

— Не ми казвай, че си пъхаш визитките на такива места?

— Човек никога не знае откъде ще дойде добрият клиент — отвърна Карл, чувствайки се леко сконфузен. — Освен това, ако не ги бях оставил там, Джералдин нямаше сега да е тук, търсейки моята помощ. Нали така?

— Винаги имаш отговор.

— Имаш ли скорошна снимка на сестра си, Джералдин? — попита Карл, като пренебрегна сарказма на Наоми.

— Имам — отвърна момичето и бръкна в малката си чантичка, след което извади снимката. — Направена е миналата година. Малко е измачкана, но е най-добрата ѝ снимка, която можах да намеря.

Кльощаво като скелет момиче, облечено в твърде голямо дънково яке, гледаше Карл от снимката. Хълбоците ѝ стърчаха над талията на дънките. Лицето ѝ беше сериозно, сякаш цялото удоволствие е било изсмукано от живота ѝ, а в ръката си стискаше гребен. Но погледът на Карл бе привлечен от лявото ѝ око.

— Беше намушкана в окото с химикалка, когато беше на десет — рече Джералдин, сякаш бе прочела мислите на Карл. — Загуби окото и го замениха със стъкло... с изкуствено. Мрази го и е много чувствителна на тази тема, защото си мисли, че всички я зяпат. Не вярва, че е красива. Но е. Точно затова я зяпат.

— Не искам да го правя, но трябва да те попитам, Джералдин — сестра ти взима ли наркотици? — попита Карл.

— Тя... — Джералдин сякаш обмисляше въпроса. — Да, но е чиста от почти шест месеца — както и аз. Защо? Това означава ли, че няма да ми помогнете да я намеря?

— Точно сега сме загънали до гушите в работа, Джералдин. Не знам дали ще мога да поема още един случай. Няма да е справедливо нито към теб, нито към сестра ти. И дори да...

— Нито един от случаите, с които се занимаеше, не е за изчезнал човек, Карл — обади се Наоми.

— Така ли? Не знаех — отвърна Карл саркастично и изгледа Наоми ядосано.

— Спестила съм малко пари. Няма да работите безплатно, господин Кейн. Кажете ми какъв е хонорарът ви и аз ще намеря парите — по един или друг начин.

Преди Карл да може да отговори, Наоми се усмихна и рече:

— Аз съм готова да работя по случая безплатно, Карл. Ако не греша, имам няколко седмици *отпуска*, които още не съм си взела.

— Отпуска? — отвърна Карл и стисна зъби. — Всеки ден си в отпуска тук, Наоми. Нали знаеш, че има закон, забраняващ изнудването?

— Всичко, което знам за законите, съм научила от теб, скъпи. Да си стягам ли багажа, или какво?

— ОК, изнудвачко. Печелиш. Но после да не ми мрънкаш за пари.

— Вече ви казах, господин Кейн — рече Джералдин. — По някакъв начин ще намеря пари, за да ви платя.

— Ще обсъждаме хонорара ми после, Джералдин. Сега искам просто да се успокоиш. Притесненията не помагат с нищо, а само правят търсенето на решение по-трудно. ОК?

Момичето кимна.

— Китайска храна или пица, Джералдин? — попита Наоми.

— Всъщност не съм много гладна...

— Да, виждам, че си в перфектно здраве — намеси се Карл и започна да рови в едно чекмедже на бюрото си за меню. — Ето. Избери си нещо. Или ще кажеш на Наоми какво искаш, или ще трябва да налучквам. И наистина не искаш да налучквам.

За първи път откакто бе влязла в кантората, Джералдин се поусмихна. Взе менюто и се зачете.

Наоми изглежда Карл влюбено и му се ухили. Той бързо я дари със злобен поглед и оформи с устни: „И имаш наглостта да ме обвиняваш, че се трогвам от сълзливи истории?“

Карл погледна пак снимката и попита:

— Как се казва сестра ти, Джералдин? Така и не ни каза.

— Съжалявам. Казва се Мартина, господин Кейн. Мартина...

[1] Става дума за актьора Том Круз, известен последовател на религията, наречена сциентология, и неговата съпруга, актрисата Кейти Холмс. — Б.пр. ↑

[2] Ройд Рейдж — хемороиден гняв (англ.). — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

„Мисля, че най-големите злодеи са тези, които най-много говорят за почтеността си.“

Антъни Тролъп, „Тримата чиновници“

Карл паркира колата си, форд „Кортина“ GT, в паркинга на приюта, след което измина разстоянието до входната врата на викторианската сграда, разположена на улица „Виктория“.

Когато натисна звънеца, циментиран за ронещата се стена, той видя как една камера се изви на металния си врат, за да се насочи към него. Изминаха няколко секунди, но отговор не последва. Той отново натисна звънеца, като този път задържа пръста си по-дълго.

— Чух ви първия път, сър. Трябва да натиснете бутона само веднъж — прозвуча отегчен глас от интеркома. — Аз съм от охраната. С какво мога да ви помогна?

— Имам уговорена среща с госпожа Бевърли Томпсън, ръководител на програмата. Говорих с нея по телефона преди около час.

— Госпожица Томпсън — поправи го охранителят. — Вашето име, сър?

— Кейн. Карл Кейн — отвърна Карл, който съвсем ясно бе доловил раздражението в това „сър“.

— Един момент, сър...

Секундите се превърнаха в минути. Карл тъкмо се канеше да позвъни отново, когато прозвуча силно изщракване и веднага след това входната врата се откряна.

Ноздрите на Карл веднага бяха атакувани от миризмата на загоряла храна. Той пристъпи в малкото фоайе на приюта. Въздухът бе натежал от бял шум и това му напомни за училища и болници.

— Паркингът е само за служители, сър — каза охранителят от сигурната си позиция — будка с прозорец от бронирано стъкло. — Не

трябва да паркирате колата си там, точно пред сградата, особено в понеделник сутрин.

— Кола? Това не е просто кола. Знаеш ли откъде е?

Никакъв отговор от охранителя.

— ОК, тогава ще ти кажа. От „Суини“^[1]. Помниш ли този страхотен сериал? Това е колата, която са използвали по време на снимките.

— Трябва да ми покажете някакви документи за самоличност, *сър* — настоя охранителят, видимо отегчен.

— Разбира се — отвърна Карл и пъхна една своя визитка в отвора, който бе с големината на шоколадче „Марс“. — Вече не правят такива сериали като „Суини“. Снимат само шоута за таланти, в които участват хора без никакъв талант.

— Не гледам телевизия, *сър*.

„Това е по-скоро затвор, отколкото приют“, помисли си Карл и изгледа преценяващо охранителя. Мъжът имаше огромно шкембе и смърдеше на евтин одеколон. Приличаше на Питър Лоре^[2], но със зъби, които се бяха карамелизирали от твърде много никотин и кафе.

Охранителят не бе особено впечатлен от визитката на Карл и му поиска документ със снимка.

Карл извади шофьорската си книжка и я пъхна през шоколадчето „Марс“, като на лицето му се изписа лукава усмивка.

— Ако бях параноик, щях да си помисля, че се опитвате да предотвратите моето влизане.

— Просто изпълнявам задълженията си, *сър*. Грижа се за сигурността на пребиваващите — рече Питър Лоре, погледна шофьорската книжка и след това изгледа Карл. — ОК, *сър*. Вземете онзи асансьор. Слезте на четвъртия етаж. Кабинетът на госпожица Томпсън е вдясно веднага след като излезете от асансьора. Тя ви очаква.

— Благодаря — каза Карл и бързо прибра шофьорската си книжка, докато крачеше към асансьора.

Вратата на кабинета на Бевърли Томпсън се отвори в момента, в който той излезе от асансьора. На прага стоеше едра, закръглена жена, чието лице можеше да разколебае побесняла мечка гризли. Тя му махна да влезе с месестата си ръка.

— Частен детектив? Божичко — усмихна се Бевърли Томпсън и посочи стола срещу себе си — колко вълнуващо е *това*?

— Не много — отвърна Карл и се настани. — Не е като във филмите, ако това имате предвид. Има повече разходи, отколкото тръпки.

— Нещо като Рокфорд^[3] тогава, а?

— Ами... Рокфорд винаги е затънал в дългове и неприятности, така че може да се каже.

— Обожавам Джеймс Гарнър. Красив, но мъжествен. Двамата с него си приличате, господин Кейн.

— Да, често ми го казват — усмихна се Карл, който бе започнал да се наслаждава на глупостите ѝ. — Въпреки че самият аз винаги съм предпочитал Коломбо.

— Никога не съм го харесвала. Винаги се дразнех от онова негово „и още едно нещо“, което казваше. Искате ли чай или кафе?

— Кафе, ако не ви затруднявам.

— Защо да ме затруднявате? — попита Бевърли, усмихна се и грабна телефонната слушалка. — Алисън? Кана кафе, ако обичаш, и няколко парчета маслен сладкиш. Благодаря ти, мила.

Въздухът в кабинета на Бевърли Томпсън бе напоен с тежката, омайваща миризма на цветя. Сякаш всичко бе покрито с цветен прашец. Карл предчувстваше надигащата се кихавица.

— И така, господин Кейн — рече Бевърли и върна слушалката на вилката — по телефона ме попитахте за една наша бивша възпитаничка, госпожица Мартина Ферис.

Карл кимна.

— Сестра ѝ се свърза с мен преди два дни и ми каза, че е разтревожена за нея. Не я е виждала от почти месец.

— Да ви кажа честно, Карл... мога ли да ви наричам Карл?

— Разбира се... Бевърли.

— Да ти кажа честно, Карл, не ни е разрешено да предоставяме информация за наши клиенти — дори и да са бивши клиенти. Това е поверително.

— Напълно съм наясно с този факт, Бевърли, и съм ти много признателен за това, че отдели време да се срещнеш с мен. Искам да знам дали тя е имала някакви проблеми, докато е пребивавала тук. Надявам се, че ще мога да успокоя разтревожената ѝ сестра.

— Напълно неофициално?

— Напълно.

— Ами... Мартина не беше лесно момиче. Понякога се държеше грубо с хора от персонала и с другите пребиваващи. Въпреки това ние направихме всичко възможно, за да ѝ осигурим комфортна и приятна среда за живеене. Знаете ли, че тя е бягала няколко пъти от тук?

— Не — излъга Карл. — Наистина ли?

— О, да. Разбира се, че сестра ѝ няма да ви каже точно *това* — отвърна Бевърли строго. — Но всеки път, когато поискаше да се върне, ние я приемахме обратно с отворени обятия. Едва ли тук е толкова ужасно, щом е искала да се върне. Нали така?

— Разбирам ви напълно.

Млада жена почука на вратата и прекъсна разговора им.

— А, Алисън — рече Бевърли и се усмихна. — Бъди така добра да ни сервираш кафето.

Алисън остави подноса на бюрото и започна да налива горещо кафе в голямата синя чаша, която бе сложила пред Карл.

— Захар и мляко, сър? — попита Алисън.

— Предпочитам го черно, Алисън. Благодаря ти — отвърна Карл, взе чашата и си сръбна от кафето с доволно кимване. — Страхотно кафе. Трябва да ми кажеш каква марка е, преди да си тръгна.

— Радвам се, че ти харесва — каза Бевърли. — Пия го от години. Вносно. Малко скъпичко, но си струва.

Карл си сръбна отново, този път по-голяма глътка.

— Чудех се дали ще мога да хвърля едно око на стаята на Мартина. Може би ще открия нищо, което да ми подсказва какво е било умственото ѝ състояние, преди да напусне.

— О, стаята бе освободена преди седмици. Пребоядисваме я — отвърна Бевърли. — Всъщност сега в нея живее друго момиче.

— Ами вещите на Мартина? Какво се случи с тях?

— Това ще е всичко за сега, Алисън, можеш да си вървиш — каза Бевърли, след като малката ѝ чашка бе напълнена.

Алисън кимна и бързо излезе от стаята.

— Мартина нямаше много вещи, Карл — продължи Бевърли. — Напълниха само една черна торба за боклук, ако не се лъжа. Държахме я на склад възможно най-дълго, но тъй като никой не дойде да я вземе,

накрая трябваше да я изхвърлим. Така наречената ѝ загрижена сестра дори не си направи труда да дойде да прибере вещите ѝ. Не разполагаме с много място, Карл, и не можем да държим неща на склад неопределено време. Сигурна съм, че разбираш.

Карл кимна и си сръбна още веднъж от прекрасното кафе.

Следващите четиридесет и пет минути бяха прекарани в празни приказки. Карл скоро осъзна, че Бевърли бе такъв експерт в увъртането, какъвто бе той в задаването на прозорливи въпроси.

— Е, май ще трябва да тръгвам — каза накрая Карл и се изправи, но не преди да допие кафето си.

— Съжалявам, ако пътуването ти е било напразно — усмихна се Бевърли и също се изправи, като протегна ръка.

— Според мен нито едно пътуване не е напразно — стига да го завършиш — издекламира Карл и отвърна на усмивката, като в същото време стисна протегнатата ръка. — Хубав ден, Бевърли. Приятно ми беше да се запознаем. И благодаря за прекрасното кафе.

След като излезе от стаята, Карл натисна бутона за повикване на асансьора. Заслуша се в ръмженето на механизма. Няколко секунди покъсно вратата се отвори и разкри Алисън.

— Благодаря ти за прекрасното кафе, Алисън. Беше...

Алисън пхна нещо в ръката му, след което бързо се втурна към кабинета на Бевърли, без дори да погледне към него.

Карл се обърна и видя Бевърли Томпсън, която го гледаше от прозореца на кабинета си и му се усмихваше студено. Алисън бързо влезе вътре и започна да разтребва подноса и чашите с кафе.

Карл влезе в асансьора и изчака вратата да се затвори, преди да погледне нещото, което Алисън бе пхнала в ръката му. Бележка. Нещо надраскано набързо. Карл го смачка в юмрук точно преди вратата да се отвори и да разкрие Питър Лоре.

— Госпожица Томпсън ми поръча да ви задържа тук, сър, във фойето. Тя слиза в момента. Исква спешно да говори с вас.

Карл излезе и чу как асансьорът се изкачва.

Мамка му! Бевърли сигурно е забелязала непохватния номер на Алисън! Карл стисна още по-силно юмрука си. Зачуди се как да се отърве от бележката, без да го види Питър Лоре.

Асансьорът започна да се спуска. През цялото време Питър Лоре не изпусна дори за миг Карл от погледа си.

Направи номера с кашлянето. Побързай! Глътни го!

Точно когато се канеше да вдигне ръка към устата си, Бевърли Томпсън излезе от асансьора и му подаде малък пакет.

— Рио — каза тя, широко ухилена.

— Моля?

— Кафе „Рио“. Имах резервен пакет в един от шкафовете. Да ви е сладко.

Преди да успее да ѝ благодари, Бевърли бе изчезнала обратно в асансьора, тананикайки си някаква мелодийка.

След като излезе, Карл поспря за малко, за да се наслади на хладния бриз върху горещото си лице. Пакетът кафе тежеше в ръката му. Бележката в другата ръка тежеше много повече.

[1] Култов английски полицейски сериал от 70-те години с Джон Тоу. — Б.пр. ↑

[2] Питър Лоре — австрийски актьор, известен с изпълненията си в трилъри и филми на ужасите като „М“ на Фриц Ланг и „Мъжът, който знаеше твърде много“ на Алфред Хичкок. — Б.пр. ↑

[3] „Досиетата Рокфорд“ е американски сериал за лосанджелиския детектив Джим Рокфорд. Ролята изпълнява Джеймс Гарнър. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

„... в него имаше нещо, което загатваше за дебнеща свирепост, сякаш дивото все още се таеше в него, а вълкът вътре просто дремеше.“

Джак Лондон, „Белият зъб“

— Чистотата е второто най-важно нещо на света след почитането на Бог. Винаги помни това, Мартина — припяваше той. Остави я да седне на гладките черни плочки, след което нагласи струята така, че да облива мръсното ѝ, окървавено тяло.

Ужасената Мартина седеше с колене, притиснати в гърдите, докато той не разтвори нежно краката ѝ, за да насапуниса срамните ѝ части.

След десет минути спря водата. Настана пълна тишина, прекъсвана единствено от тежкото ѝ дишане.

— Добре. Почти си като нова — рече той, усмихна се и без никакво усилие я вдигна от пода. — Сама няма да можеш да се познаеш. Всички тези килограми, които си натрупала — вече не си кльоцава като преди. И чиста! Божичко! Помниш ли когато дойде тук за пръв път, цялата пълна с въшки и бълхи? И онази ужасна воня на немита плът и непрани дрехи? Погледни се сега. Преродена! — възкликна той и зарови главата си в мократа ѝ коса. Започна да я души като любопитно куче. — Миришеш толкова хубаво, когато си къпана. Да, така е, така е, така е!

Мартина се опита да отвърне. От устата ѝ избягаха няколко звука, но думите, които те образуваха, бяха като монети, излезли от обръщение. Сякаш бе забравила майчиния си език.

Той нежно я положи на една леденостудена стоманена маса. Момичето веднага започна да зъзне. Кожени каиши се обвиха около нея като пипала.

— Скоро ще те стопля. Но първо трябва да преодолеем още няколко препятствия.

Той бръкна в пластмасова кутия, извади една шепа неща и ги разпиля по тялото ѝ.

Пиявици.

Тя се опита да изпищи, но не успя.

— Не се страхувай — каза той и изсипа още пиявици върху тялото ѝ. — Те са твои приятели и ще ти помогнат да се отървеш от лошата плът. Пиявиците са толкова криворазбрани. Хората ги свързват със смъртта, но не знаят, че пиявиците могат да спасяват животи, ако се използват правилно. — Той продължи да поставя пиявици на различни места по тялото ѝ. — Това бе много глупаво от твоя страна — опита ти за бягство. Не знаеш ли, че навън те чакат само лоши неща?

— Моля те... — зъбите ѝ започнаха да тракат от студа. — Ппросто... просто ме ппусни... аз... аз ннняяма да кажа на ннникого... аз... аз... оообещавам.

— Не се опитвай да говориш. Сега си на сигурно място, скъпа. Всичко ще се оправи. Трябва да оставиш малките ни приятели да свършат своята работа.

Той я хвана нежно за врата и наклони леко главата ѝ, след което изля малко количество от някаква странна на вид течност в разбитата ѝ уста. Течността проникна в стомаха ѝ и остана там само няколко секунди, преди да се върне нагоре и да изригне от устата ѝ.

— Леко... леко... — окуражи я той. — Недей да бързаш.

Опита отново и този път успя.

— Добре. Много по-добре — окуражи я той. — Сега се отпусни и остави лекарството да свърши работата си.

Изведнъж стомахът ѝ се разбунтува. В червата ѝ се появи напрежение, което започна да расте и да кипи като гейзер.

— Ннне... ннне мога да го задържа... зззадържа вътре...

— Можеш и ще го направиш! — изсъска той. Тонът на гласа му изведнъж се бе променил. — Контролът е *всичко*... и винаги те възнаграждава накрая... контролът е бог. Повтори това.

— Контролът... ккконтролът е... ббб... бог...

— Добре. Отново.

Но преди тя да може отново да повтори думите, червата ѝ се изпразниха на стоманената маса.

— Мръсно създание! — извика той и се дръпна от масата, лицето му разкривено от погнуса. — Виж какво направи сега! Не можеш ли поне лайната си да контролираш?

Тя изпита смесица от срам и облекчение, а въздухът наоколо натежа от вонята на лайна и пикня.

— Аз... нне можах да се спра. Не... не мми се сърди... Моля те.

Сълзи рукнаха от очите ѝ и се стекоха по вкамененото ѝ лице.

— Моля те! Моля те! Моля те! Винаги с това *моля те*. Сега трябва пак да те мия цялата — рече той и поклати отвратено глава. — Този път няма да съм толкова нежен.

Отвори малка аптечка и извади дълга силиконова тръба.

Очите ѝ се разшириха от ужас.

— Моля те... нне това... моля... аз... ще си ввввзема лекарството... моля те...

— *Шшит*. Трябва да си тиха и да стоиш мирно. Опасно е само когато говориш. Сега отвори широко.

Тя понечи да се съпротивлява, но после си спомни последния път, когато го бе направила и се примири.

— Така е по-добре — похвали я той. — Отвори широко. Добро момиче.

Тя почувства как намазаната с лубрикант тръба се плъзга надолу в гърлото ѝ и прониква чак до стомаха. Искаше да повърне, но присъствието на тръбата правеше това невъзможно.

Той започна да налива някаква кафявата течност във фунията, залепена за другия край на тръбата.

Стомахът ѝ започна да се издува почти веднага. Чувстваше как течността вътре се лашка. Струваше ѝ се, че стомахът ѝ всеки момент ще избухне.

О, Господи... о, Господи... позволи ми да ме убие... да се свърши с това...

— А, много по-добре — промълви той и докосна нежно стомаха ѝ. — Много по-добре. Почти си достигнала златното тегло. Скоро. Много скоро. Тогава всичко ще свърши, обещавам.

ПЕТА ГЛАВА

„Заведете ги в дома на «Тази, на която трябва да се подчиняваме». Доведете мъжете и донесете всичко, което притежават.“

Х. Райдър Хагард, „Тя“

Карл отново прочете бележката, която Алисън бе пъкнала в ръката му тази сутрин. Почеркът на момичето беше труден за разшифроване, но благодарение на помощта и търпението на Наоми двамата най-накрая успяха да я разчетат. Очевидно, след като избягала от приюта, Мартина заживяла с тайфа бездомници на площад „Къстъм Хаус“, недалече от приюта. Алисън бе говорила с Мартина няколко пъти и ѝ бе носила храна, открадната от кухнята на приюта. Лошото беше, че в един момент Мартина бе спряла да идва на срещите им.

— Ще се върна след около час — рече Карл и прибра бележката в джоба си.

— Къде отиваш? — попита го Наоми.

— На едно място.

— Не се прави на умник.

— Тогава не ме питай — отсеке Карл и взе ключовете и портфейла си от кухненския плот. — И без това тази проклета жега ме прави раздражителен, недей и ти да ме дразниш.

— Не си сериозен, нали? Навън е страшна жега.

— Ако искаш мога да се облека като клоун — така няма да изглеждам толкова сериозен.

— Не чу ли прогнозата за времето? Синоптикът предупреди хората да не излизат, освен ако не е напълно наложително — отвърна Наоми и скръсти ръце.

— Синоптикът. Какво знае той за времето? Освен това ми е напълно наложително да изляза. Отивам до „Къстъм Хаус“ и района около площада — не е толкова далече. Просто мозъкът ми е погнал една идея, точно като уличен помияр, хукнал след котка.

— Моля те, бъди внимателен.

— Винаги съм — отвърна той, усмихна се и я целуна по устните.

— Казах ли ти, че Питър Мълън ще раздава автографи в книжарница „Ийстън Донегал“ тази сряда?

— Кой е Питър Мълън?

— Кой е Питър Мълън? Това доказва, че никога не ме слушаш. Питър Мълън вече има шест бестселъра зад гърба си. А три от тях бяха превърнати във филми.

— Това е страхотно. Но не помня някога да съм те виждала да четеш негова книга.

— Ами... въз... неговите книги не са ми съвсем по вкуса, да ти кажа честно.

— Тогава защо искаш да му вземеш автограф, след като не си му чел книгите?

— Защото двамата с Питър учихме в едно училище като малки. Ще го помоля да хвърли едно око на ръкописа ми и ако му хареса, да ми даде една хубава рецензия. Това може да ми помогне да пробутам ръкописа на някое издателство.

— Това е страхотно, Карл! — възкликна Наоми и го целуна звучно по устните. — Имам чувството, че тази година ще публикуват книгата ти. Сериозно говоря. Ще докажеш, че всички тези издателства, които отхвърлиха ръкописа ти, са грешали.

— Обожавам начина, по който очите ти блестят, когато ме баламосваш, Наоми, но въпреки това те обичам. Ще се видим след няколко часа.

— О! Да ти кажа, преди да забравя — в петък вечер сме на рожден ден на Ивана в „Били Холидей“. Трябва да й вземем нещо.

— Не съм в настроение за купони.

— Обещах й, че ще отидем. Очаква ни. Не можем да я разочароваме. Колко пари имаш? Ще й купя нещо хубаво.

— Бутилка евтино вино от „Теско“ и поздравителна картичка от „Оксфам“ няма ли да свършат работа?

Наоми се усмихна, протегна ръка и започна да припява:

— Дай, дай, дай, дай, дай.

— Добре, добре. Няма нужда да пееш — намуси се Карл, извади портфейла си и с нежелание измъкна две двайсетачки.

— Ще ми трябват повече. Видях едно прекрасно колие в „Лънс“. Струва двеста лири.

— Двеста... лири? Ти полудя ли, Наоми? Това е рожденият ден на *Ивана*, не на проклетата Елизабет Тейлър.

— Спри да хленчиш. Тя е най-добрата ми приятелка, която ме подслони, когато пристигнах в Белфаст, много преди ти да се появиш на сцената. Просто ми дай още две двайсетачки, а за останалото ще се погрижа аз.

— В края на месеца трябва да плащам проклетия наем — измърмори Карл и й даде парите, след което бързо излезе от стаята.

Веднага щом стъпи на улица „Хил“, той почувства жегата като найлонов плик, обвит около главата му. Горещо. Задушно. Слънцето висеше в безтегловност в маранята, ширнала се над града. Карл вкуси въздуха. Усети автомобилните изпарения. Накъдето и да погледнеше, хората смучеха токсичните газове като риби, останали на сухо.

Хората казваха, че този тежък, клаустрофобичен климат правел живеещите в Белфаст странни. Понякога ги карал да правят *странни* неща. Отговорът на Карл бе, че хората в Белфаст нямаха нужда от извинения, за да вършат странни неща.

„Само луди кучета и англичани излизат навън в такова време“, помисли си Карл и избърса челото си с влажна кърпичка, докато минаваше покрай огромния като палат хотел „Мърчънт“ на улица „Уеринг“. „Ти не си нито едното, нито другото. Какво правиш тогава, идиот такъв, навън в тази пещ?“

Въпреки че разстоянието можеше да се измине за пет минути, жегата изсмукваше силите му и го правеше дори по-раздразнителен, отколкото бе в апартаента. Отгоре на всичко Карл страдеше от синусит, който правеше очите му сухи и грапави като шкурка всеки път, когато в тях попаднеше пот. Добре поне, че хемороидите му не се обаждаха, въпреки горещината.

Карл бързо пресече улица „Виктория“ и се озова на площад „Къстъм Хаус“. Веднага забеляза групичка бездомници, застанали в сянката на порутената църква, която се намираще срамно близо до впечатляващата осанка на „Къстъм Хаус“ — величествена сграда, построена в стила на италианския Ренесанс. Те изглеждаха кльошави, облежани на стената на църквата като моливи в евтин канцеларски магазин. Изведнъж изчезнаха вътре.

— Какъв живот — промърмори Карл.

Той винаги се шокираше от ужасните условия, при които живееха бездомните в родния му град. Карл вярваше, че числеността им се дължеше на една гнусна дихотомия, при която само на няколко улици разстояние от тук богатите граждани пълнеха джобовете на корумпираните, мазни политици и градски съветници, за да могат те от своя страна да направят бездомните невидими с помощта на униформени и цивилни мутри.

На Карл му се струваше, че старата църква сякаш се издуваше от жегата и хвърляше сянката си все по-надолу по улицата. Отдавна ги нямаше просещите езици и горящите свещи, но атеистичното въображение на Карл веднага сътвори агонизиращи ангели, а техните лица от алабастръ бяха като жив гоблен.

— Ехо? Има ли някой? — извика той и внимателно мушна главата си през голямата, богато украсена врата на църквата. — Ехо? Има ли...

— Разкарай си шибаната дебела глава от нашата къща! — изкрещя заплашителен глас и Карл бързо отстъпи назад.

Човек, грамаден като мечка, се появи на прага, масивното му лице бе покрито с рошава брада, очите му бяха твърди като кремък. Кожата, която се виждаше, беше ярко жълта, такива бяха и редките му зъби. На челото му се мъдреше цицина, голяма като бебешко юмруче. Мъжът носеше исторически дрехи, но от нечия чужда история, а от панталоните му като ръка на джебчия се подаваше бутилка вино.

— Аз... чудех се дали мога да ви задам няколко въпроса? — попита Карл. — За едно момиче, което е изчезнало...

— Искаш да ми нашариш тялото със синини, така ли? — попита бездомният мъж и залитна към Карл. — По-добре ме убий, щото някой ден ще ми паднеш! *Виждаш ли?* Виждаш ли! Какво ще чуеш, какво ще кажеш?

Изведнъж мъжът бръкна в джоба си и извади нещо дълго и блестящо.

— Да не правим нищо глупаво или прибързано, приятелю — рече Карл и се вгледа в очите на мъжа, като същевременно се опитваше да следи движенията на ръката му.

Мъжът изрева като ранен звяр. Изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да му скочи с оръжие в ръка. Карл се приготви.

— Остави мъжа на мира, Джон-Джак — прозвуча гласът на друг бездомник, който внезапно се появи на прага на сградата. — Какво ти е направил този странник, да не те е обидил?

Мъжът имаше десетки малки халки, промушени през ушите и носа. Сивата му коса завършваше с дълга, мърлява конска опашка.

— Пъха си носа в нашия дом, това прави. Сигурно иска да ни открадне яденето, Майкъл — каза Джон-Джак и стисна още по-силно оръжието си. — Дали ще му хареса, ако някой от нас си пъхне главата през прага на кухнята му без разрешение?

Карл вдигна ръце и каза:

— Абсолютно си прав, Джон-Джак. Извинявам се за това. Да ви кажа честно, просто не се сетих за друг начин да обявя присъствието си.

— Чу ли, Джон-Джак? Мъжът ни се извини. Прибери се вътре и си довърши вечерята.

Джон-Джак бавно отстъпи назад към прага на църквата, но изплезил език към Карл, преди да влезе вътре. Езикът му плуваше в сос от печен фасул и язви.

— Безобиден е — обясни Майкъл, когато Джон-Джак се скри от поглед. — Само дето е малко параноик. Един от рисковете на това да си бездомен.

— Не бих нарекъл размахването на нож нещо безобидно.

— Нож? О... имаш предвид това? — отвърна Майкъл и извади въпросното нещо: парче твърда гума, обвито в станиол.

Карл се почувства много глупаво.

— Изглеждаше толкова истински...

— Страхът може да накара дори най-безобидното нещо да изглежда истинско и опасно. Вината не е в теб. Едно от хубавите неща на това да си бездомен е фактът, че повечето хора *очакват* от теб да си луд. Това е един полезен мит, който ни помага да създаваме илюзии — като например парчета гума, които изглеждат като смъртоносни метални ножове. По този начин хората ни оставят на мира. — Майкъл се изсмя, доста нервно, преди да протегне ръка към Карл. — Майкъл Грѐм.

— Карл Кейн — отвърна Карл и стисна ръката на мъжа, като в същото време разгледа чертите му. Изглеждаше по-стар от годините си — лицето му бе увиснало, сякаш двете псета на бедността и

депресията бяха отнесли всички кокали от него. Носът му бе възлест като на боксьор. На Карл му се стори, че цялото лице на Майкъл бе като една карта на трудния живот.

— Какво мога да направя за теб, Карл? Ще ме прощаваш, но не ми изглеждаш като кандидат да се присъединиш към номадското ни семейство.

Очите в опустошеното лице засияха.

— Аз съм частен детектив — отвърна Карл, извади една визитка от портфейла си и я подаде на Майкъл. — Търся младо момиче, изчезнало преди почти две седмици. — Карл извади снимката на Мартина Ферис. — Някога виждал ли си я наоколо?

Майкъл извади чифт дебели очила от джоба на ризата си и погледна снимката.

— Зрението ми не е много добро. А и снимката изглежда лоша.

— Прав си, не е много добра, но е единствената, която имам в момента.

Майкъл отново погледна снимката.

— Изглежда ми бегло позната. Имаш ли някакви пари?

— Много малко. Нали няма да ми избягаш, за да си наквасиш гърлото в близката кръчма? — попита Карл и съжали за второто изречение в мига, в който то се изтърколи от устата му.

— А, още един мит. Всички бездомници са пияници и крадци. Всъщност съм скучен въздържател и едно от малкото останали венчелистчета от така наречените „хора цветя“.

— Не исках да прозвучи така.

— Вече съм свикнал — отвърна Майкъл и на лицето му се изписа пресилена усмивка.

— Колко искаш? — Карл докосна една десетачка в портфейла си.

— Не е за мен — усмихна се Майкъл. — Но може би двадесет.

— Двадесет...

Разкъсван от съмнения, Карл замени десетачката с една от малкото останали в портфейла му двадесетачки. Подаде я неохотно на Майкъл, заедно със снимката на Мартина.

— Изчакай ме тук, Карл. Ще говоря с един много специален човек. Дай ми около пет минути.

Докато чакаше, Карл си представи как викторианският писател Антъни Тролъп седи зад бюрото си в пощенския отдел на съседната

„Къстъм Хаус“ и се труди над произведението, което няколко години по-късно ще го превърне в уважаван писател. „Обзалагам се, че не си успял от първия път, драги Тони. Е, не си бил отхвърлян толкова пъти, колкото моя милост.“

Петте минути станаха десет и подобната на пещ жега вече приличаше на микровълнова печка. Пот започна да се стича по гърба на Карл и да се събира в цепката на задника му. Почувства се така, сякаш се бе напикал. Ядосваше се при мисълта, че може би го бяха взели за глупак. Зачуди се дали да не влезе в зле осветената сграда и да издири въздържателя Майкъл и своята двадесетачка.

— Съжалявам, отне ми повече време, отколкото очаквах — стресна го Майкъл, когато внезапно се подаде от една странична врата. — Кати обича да си поспива. Наричат я Кати Котката заради нощните ѝ навизи. Не в нейно присъствие, разбира се. Тя е нашият водач. — Усмивката на Майкъл се разшири палаво. — Последвай ме. И внимавай къде стъпваш. На места е опасно.

— Как, по дяволите, преживявате? — попита Карл и прескочи един кашон презрели плодове.

— Питаш, защото сме бездомни ли? Това е най-голямата свобода, която можеш да имаш. Свободата да прекосиш този град в два часа след полунощ и да не се тревожиш, че ще те оберат, защото не притежаваш нищо, което да си струва да бъде откраднато — ухили се Майкъл.

В огромното вътрешно пространство на сградата цареше организиран хаос — палатки, направени с подръчни материали, бяха разпилени наоколо като локви. Скамейките, или поне тези, които не са били запалени за огрев през някоя студена нощ, бяха натрупани на пирамида до стената. Останалите стени бяха украсени с учудващо запазени дялани ангели и различни други светци, които гледаха към бездомниците от високо. Протегнатите ръце на забравените светци се използваша за сушене на дрехи и окачване на малката армия от телевизионни антени, които някак си успяваха да запазват със сигнали отряда черно-бели телевизори, проблясващи злоещо в полумрака. Голямо разпятие с измъчвания Иисус висеше от тавана и гледаше към олющената и очукана Мадона, чието лице липсваше.

На Карл всичко това му приличаше на сцена от „Апокалипсис сега“ и когато Майкъл го поведе към някогашната църковна ризница,

която сега бе превърната в разнебитена спалня, Карл започна да се опасява, че Кати Котката може да се окаже полковник Уолтър Къртц с обръсната глава.

— Кати? — прошепна Майкъл и почука леко по вратата. — Кати...?

— Чух те първия път — просъска глас като подострена ножица. Чу се шум, идващ от тъмната вътрешност на стаята, след което най-накрая им бе дадено разрешение да влязат.

Кати Котката се бе излегла на един мръсен матрак, а тънкото ѝ тяло почиваше върху ято стари, опърпани възглавници. Огненочервената ѝ коса се бе разстлала върху една от възглавниците. Очите ѝ бяха зелени и блестяха като топчета абсент. На ушите ѝ висяха обеци с формата на звездата на Давид. Носеше анархистка блузка с щампа на олющена, обърната на обратно чаша за шампанско и думите ДОЛУ СИСТЕМАТА, изписани с черен молив. Чашата се мъдреше между две гърди с щръкнали зърна. Ръцете ѝ бяха украсени с избелели татуировки, повечето от които бяха грозни и затворнически. Всъщност само една изглеждаше професионално направена и тя беше най-зловещата: малко ангелче със спринцовка, забита в крилете, трансформирайки ги в остриета, от които капеше кръв. Под краката на ангелчето пишеше „Истинският ангел на Ада“.

Въпреки слабото ѝ тяло, Карл забеляза, че ръцете на Кати изглеждаха доста мускулести и идеални за правене на ключове. Той си помисли, че не би искал *неговата* глава да попадне в подобен ключ.

Стаята миришеше на влага и ръжда. Освен това се долавяше слаб, но досаден полъх на урина и химикали, които мязаха на развалени яйца. Над всичко това се стелеше вонята на разреждател за боя.

— Здравей — каза Карл и протегна ръка към Кати. — Казвам се...

— Вече *знам* името ти, както и защо си дошъл. Какво *точно* искаш? — попита Кати, без да обръща внимание на протегнатата ръка. Вместо това обърна един пясъчен часовник и се загледа в пясъка, който се точеше от единия стъклен буркан в другия. — Имаш по-малко от две минути.

— Казаха ми, че можеш да ми помогнеш. Майкъл ми обясни, че ти...

— Майкъл може да търпи глада, но не и мълчанието — то винаги е било голямо мъчение за него. Просто не може да си държи огромната уста затворена. Нали така, Майкъл?

Майкъл не отговори, а вместо това тихо се обърна и излезе, като остави двамата сами.

Докато Кати гледаше как Майкъл се отдалечава, Карл забеляза плешиво петно на главата ѝ.

— От многото стъклени бутилки, разбити там — рече Кати безизразно и Карл се смути. — Раните са оставили белези и косата ми никога повече няма да израсне. Красиво, нали?

— Не исках да зяпам.

Но въпреки грозните белези, Карл бе сигурен, че някога Кати е била много привлекателна.

— Ето. Вземи си снимката — рече тя и се изправи бавно, а косата ѝ се разстла по раменете. — Не харесвам нито как изглеждаш, нито как миришеш. Вониш ми на ченге.

— Ченгетата минават по съвсем различни пътища от тези, по които се движа аз. И обикновено ме описват с думите *persona non grata*.

Няколко секунди Кати го изучаваше с поглед.

— Как се казва момичето от снимката?

— Мартина. Мартина Ферис.

Кати се прозя като мързелива котка.

— Каза, че името ѝ е Анджела Рейли. Дойде тук преди няколко седмици. Искаше да стане „една от нас“. На мен ми се стори, че е човек, който никога не се чувства на мястото си. Поне не в *този* свят.

— Не си ѝ позволила да остане?

— Това е моето царство.

— Забелязах, че тук няма други жени.

— Така е най-добре за семейството. Мъжете се объркват. Все още имат тестостерон, въпреки начина, по който изглеждат. Умовете им все още имат склонността да се шляят в мрака, а куровете им да стават твърди като лескови пръчки.

— Виждам — рече Карл и се прокашля. — Значи не се чувстваш заплашена от всички тези мъже тук?

За един кратък миг зелените очи на Кати проблеснаха и лицето ѝ се изопна. Изведнъж тя стоеше на сантиметър от Карл, лицето ѝ почти

прилепено до неговото, устата ѝ примамливо откrehната. Дъхът ѝ смърдеше на лекарства. За първи път той забеляза металните шипове, забити в езика ѝ. Приличаха му на сребърни гъби.

— Изглеждам ли ти като човек, който лесно се плаши?

— Никак дори, Кати. Глупав въпрос. Трябва да ми простиш. Известен съм с това, че задавам глупави въпроси.

— Хубаво. Радвам се, че поне го знаеш — отвърна Кати и погледна пясъчния часовник. — Мисля, че е време да си тръгваш, Карл.

— Ами Мартина? Можеш ли да ми кажеш още нещо за нея? Може да е в опасност.

— Много си упорит за човек, който не е ченге — *или поне казва, че не е*. Каква е твоята полза от цялата работа? — Кати докосна бузата на Карл с остър нокът и проследи костта на челюстта му. — Да не си ѝ сводник? Да не би твоята дебела златна гъска да е избягала от клетката си?

— Изобщо не е това. Просто искам да се уверя, че е жива и здрава.

Нокътят на Кати стигна устата му и проследи долната устна.

— Каза, че щяла да ходи в Дъблин при някакъв приятел, който бил в някаква болница — рече Кати. — Сега тръгвай. Времето ти изтече.

ШЕСТА ГЛАВА

„А когато в тихите студени нощи вдигаше нос към звездите и виеше проточено като вълк, това бяха неговите прадеди, умрели и превърнали се в прах, които вдигаха нос към звездите и виеха през дългите векове в самия него.“

Джак Лондон, „Дивото зове“

— Недей да се отдалечаваш много, Макс — каза мъжът и потупа кучето по главата, след което продължи нагоре по пътеката, известна като Самотната планина, която водеше до върха на Черната планина. Няколко минути по-късно прекоси поляната, която местните наричаха Брадвичката, сигурно защото имаше формата на брадвичка, след което развърза каишката и пусна кучето да тича на свобода, въпреки табелата, която забраняваше това своеволие.

— Хайде, Макс! Добро куче!

Кучето хукна да тича, джафкайки възбудено.

След около половин час мъжът най-накрая стигна върха на Черната планина и се наслади на прекрасната гледка към Белфаст през своя бинокъл „Дентакон Кобра“.

— Красота! — възкликна той и се завъртя бавно. Видя Донегал в далечината, а след това обхвана Шотландия, крайбрежието на Англия и остров Ман в широка панорама. — Къде другаде можеш да видиш такава гледка в сряда сутрин, а, Макс?

Като чу гласа на господаря си, Макс се разлая, а след това започна да лочи сладко-сладко от едно тънко поточе, спускащо се по билото на хълма. Секунда по-късно кучето вече преследваше шарена шайка диви зайци, пълни с бълхи и излезли навън за малко сутрешен секс.

— Макс! Хайде, момче. Не се отдалечавай толкова.

Кучето изведнъж се закова на място и започна да вие, насочило муцуна към една малка могила от пръст, където един от зайците успя

да му се изплъзне. Козината по гърба на кучето бе настръхнала зловещо.

— Макс! Хайде, мътните да те вземат, идвай тук!

Но обикновено послушният Макс напълно пренебрегна господаря си.

„Много е остарял и вече не чува“, помисли си мъжът, чудейки се как да си обясни поведението на кучето.

Когато той се приближи, Макс започна да вие и да души земята, но изведнъж отскочи рязко назад, сякаш носът му бе докоснал нещо горещо.

— Макс? Нямам време да се занимавам с глупави зайци.

Макс се разляя още по-силно и започна да рие енергично.

— Макс! Спри това! Виж на какво си заприличал...

Изведнъж цяло ято зеленокрили мухи лайнарки се спусна към мъжа. Насекомите се забиха със сила в лицето му, някои проникнаха в устата и гърлото му.

— Копелета! — извика той и почти се задави. Мухите имаха вкус на изпражнения и сурово месо. Доповръща му се, но успя да се сдържи.

— Мръсни копелета!

Лаят на Макс стана още по-пронизителен.

— Макс, дръпни се оттам...

Точно в този миг се показа слънцето и лъчите му осветиха късчето белота, подаващо се от тъмната почва.

— Какво, по дяволите?

Мъжът покри устата си с ръка и разрови земята с ботуша си, преобръщайки парче пръст. Тя бе шуплеста и лесно се поддаде на натиска. Отдолу се надигна притъпена металическа миризма, която му напомни на разложен лук.

Отначало взе белотата за парче от счупена чиния или обърната пластмасова чаша. Но когато ботушът му разрови малко по-дълбоко, той откри истината.

— О, господи...

Лицето едва се виждаше под маската от листа и пръст. Зиналият череп бе избелял толкова много, че правеше всичко останало да изглежда черно като сажди; зъбите и челюстите се хилеха зловещо от влажния мрак на земята. Това, което бе останало от плътта, бе бяло

като сняг или светло жълто като втвърден кашкавал, забравен в тъмен шкаф. Безцветните очници гледаха към него от тъмните си дупки.

Изведнъж мъжът падна на колене и главата му клюмна. Сякаш се молеше, но всъщност повръщаше.

Мъжът не беше експерт, но докато клечеше в пръстта сред този отвратителен кошмар, той си помисли, че съдейки по шините на зъбите, черепът най-вероятно бе принадлежал на тринадесет-четиринадесетгодишно дете.

СЕДМА ГЛАВА

„Познава смъртта до кокал.“

У. Б. Йейтс, „Смърт“

— Здравей, Том — каза Карл, застанал на прага на кабинета на своя най-добър приятел и съдебен патолог, Том Хикс.

Хикс погледна над монитора на компютъра си и на лицето му се изписа нещо, което много приличаше на раздразнение.

— Карл? Какво, по дяволите, правиш тук?

— Много си гостоприемен, няма що. Не съм виждал сърдитата ти мутра от месеци и ти ме посрещаш така?

— Не знаеш ли, че Уилсън е горе в кабинета си? Господи, човече, покажи малко разум — колкото и малко да ти е останал.

— Винаги съм се възхищавал на тази черта от характера ти — твоята прямота. Но както и да е. Точно в този момент моят шурей слънце не заема челно място в списъка ми със спешни задачи.

— Говоря сериозно, Карл. Не знам какво е станало помежду ви, но ми казаха, че той те мрази от дъното на душата си.

— В деня, в който започна да се тревожа какво мисли за мен чекиджия като Уилсън, мога спокойно да затворя кантората си. Ти повече от всеки друг трябва да знаеш, че не се плаша лесно, Том.

— Твърде стар съм вече и ми е писнало да гледам как други стари мъже се правят на млади.

— Говори за себе си. Както и да е. Нося ти подарък — рече Карл и му подаде една книга.

— Не ми казвай, че най-накрая са издали някой от романите ти? — отвърна Хикс, взе книгата и погледна корицата. — Питър Мълън? Защо това име ми звучи познато?

— И трябва. Около година бяхме в един и същ клас. Приличаше малко на невестулка. Не спираше да се оплаква.

— О, да... сега си спомням — рече Хикс и се усмихна. — Той е писател?

— И то продаван, копеленцето. Трябваше да си купя книгата от „Ийстън“ тази сутрин, където раздаваше автографи. Струваше петнадесет шибани лири. И после се чудим защо хората не си купуват книги. Накарах го да я подпише за теб. Това ти е за рождения ден следващия месец. Не очаквай друг подарък.

— Спомни ли си за теб?

— Разбира се, че си спомни. Спасих го от няколко побоя, нали така? Дължи ми го — посочи Карл. — Затова му дадох ксерокопие на новия ми ръкопис и го помолих да го прочете. Надявам се, че ще ми даде страхотна рецензия. Понякога само това е достатъчно, за да спечели симпатиите на издателя.

— Срамувам се за теб.

— Недей. Аз не се срамувам. Освен това нали знаеш: първо смазват пантата, която скърца най-силно. Ако не питаш, няма да получиш.

— Още не си ми казал защо двамата с Уилсън се мразите.

— По-добре да не знаеш.

— Последния път, когато ви видях заедно, трябваше да ви разтървавам, защото се въргалихте в калта и се налагахте с юмруци. Отгоре на всичко това се случи на погребението на ваш колега полицай — каза Хикс и погледна Карл по начин, от който го засърбя врата. — Джени Луис, горкото момиче. Каква ужасна трагедия — тя и майка ѝ. Да не забравяме и Кеърнс и Маккензи, разбира се.

— Разбира се.

— Така и не откриха убиеца — или убийците. Човек би си помислил, че за човек като Уилсън убийството на трима негови подчинени ще бъде задача от първостепенна важност, нали?

— Назначил ли е нови муцуни? — попита Карл, внимателно заобикаляйки въпроса.

— Досега е назначил само един млад инспектор. Съвсем неопитен или поне такъв ми изглежда. Говори се, че Уилсън търсил още двама, за да допълни екипа си, но отказва да назначи жена заради това, което се случи с Джени Луис.

— Уилсън опитвал ли се е да насили ръката ти? — попита Карл. — Нали си спомняш, че на погребението те заплаши?

— Това беше от нерви. Сега двамата се избягваме. Ако се видим случайно на публично място, ние си кимаме като истински

професионалисти, сякаш нищо не се е случило.

— Радвам се да чуя, че двамата сте толкова привързани един към друг. Което ми напомня — искаш ли утре да дойдеш на рожден ден?

— Чий?

— На Ивана.

— Аз... не мога. Имам билети за операта „Тридесет и деветте стъпала“.

— Какво странно съвпадение.

— Спри да търсиш конспирации във всичко. Дватамата с Ан искаме да гледаме тази опера от месеци. Честити рождения ден на Ивана от мен и ѝ кажи, че съжалявам, но не мога да дойда.

— Басирам се, че съжаляваш.

— Какво намекваш?

— Просто казвам, че никога не си одобрявал начина, по който Ивана живее живота си — рече Карл и се ухили. — Може би ако ти самият опиташ, ще видиш Ивана в нова светлина.

Хикс, който обикновено бе истински стоик, за секунда загуби самообладание.

— Ако всеки ден виждаше толкова жертви на венерически болести, колкото виждам аз, сега нямаше да се хилиш като клоун и да се шегуваш с такива смъртоносни неща.

— ОК, разбрах те — отстъпи Карл и усмивката му се стопи. — Хайде да сменим темата, а? Може би нещо не толкова смъртоносно?

— Как се справя Кейти в Единбург?

— Доволна е, но аз още не съм преодолял факта, че е толкова далече от мен. Не спирам да се тревожа.

— Младите хора са много оправни, Карл. Ако щеш вярвай, но и ние двамата сме били млади някога — каза Хикс и опита усмивка.

— Не ми се вярва, че стар динозавър като теб *някога* е бил млад. Дори когато бяхме ученици, ти си беше стар.

— Кажи на Кейти, че кръстникът ѝ пита за нея. Кой знае? Може би ще иска да поеме моята работа, след като се пенсионирам.

— Ти си като Клиф Ричард. Никога няма да излезеш в пенсия — отвърна Карл и смачка предложението в зародиш. Мисълта Кейти да тръгне по пътя на Хикс и да посвети живота си на кълцане на трупове изобщо не му се нравеше. — Какво можеш да ми кажеш за тялото, открито на Черната планина вчера?

— Не много. Назад съм с четири доклада, така че имам да свърша страшно много работа, преди да стигна до това тяло. Заради съкращенията нямам асистенти, които да ми помагат, така че все още съм на тялото на младата жена, което откриха миналата седмица в центъра.

— Не съм чул, че са открили тяло на млада жена в центъра — рече Карл, леко озадачен.

— Да... ами... откриха тялото в района на площад „Виктория“.

— Новият мол?

— Да.

— Е, и? Защо не са съобщили за него по новините?

— И аз това се чудя. Но да кажем, че вече съм станал почти такъв циник, какъвто си ти.

— Какво означава това?

— Похарчили са колко? Почти милиард или някъде там, за да обновят площад „Виктория“. Градският съвет похарчи почти триста хиляди, за да рекламира колко важен е той за града. Смяташ ли, че ще позволят да се разчуе за тяло на млада жена, намерено два дни преди откриването и то на една пресечка разстояние от площада?

Лицето на Карл почервения.

— Копелета... значи са потулили всичко заради богатите?

— Твои думи, не мои.

— Какви отрепки управляват града ни, Хикс — рече Карл, извади снимката на Мартина и му я подаде. — Издирвам това младо момиче. Казва се Мартина Ферис. Надявам се, няма да ми кажеш, че именно нейното тяло са открили на Черната планина или в центъра.

— Все още пиша докладите и освен това чакам зъбните снимки — каза Хикс и разгледа снимката. — Лявото й око. Какво е станало?

— Извадено с химикалка преди няколко години.

— Определено не е тялото в центъра.

— Защо?

— Никакви индикации за изкуствено око — отвърна Хикс, посегна към една бежова папка и извади един лист. — Но има и прилики.

— Като например?

— Женски пол. На шестнадесет или седемнадесет години. Полицаяте първоначално определят косата й за червена, но всъщност е

руса.

— Била е боядисана, така ли? Съдейки по снимката ѝ, Мартина може би е пънкарка.

— Не. Не е била боядисана. Толкова много кръв е изтекла от раната на главата, че косата ѝ станала ягодово червена.

— Ужасно...

— Нататък става още по-лошо. Някои вътрешни органи липсват. Били са извадени хирургически.

Лицето на Карл застина.

— Какво? Казваш, че някой я е убил за органите ѝ?

— Възможно е.

— Мислиш, че някой е продал органите ѝ на черния пазар?

— Отначало мислех така, да. Но липсват само черния дроб и бъбреците. — Хикс потърка зачервените си, подути очи, преди да продължи. — Запознат ли си със значението на думата „ворарефилия“?

— Щом я няма в „Мечо Пух“, значи не съм я чувал. Струва ми се, че знаеше това, преди да ме попиташ. Самохвалко.

— Ворарефилията е сексуалното привличане от това да ядеш или да бъдеш изяден от друг човек. Нарича се още фагофилия или просто „воре“ за по-кратко.

Карл се намръщи.

— Мислех, че това се нарича канибализъм.

— Канибалите ядат хора, за да оцелеят или за племенна доминация, не за сексуално удоволствие — поправи го Хикс. — Фактът, че само бъбреците и черният дроб са били извадени, ме навежда на мисълта, че убиецът е ворарефил, но не мога да бъда сто процента сигурен. Думата „ворарефилия“ идва от латинската дума vorare, която означава гълтам или поглъщам и древногръцката дума philia, която означава любов.

— Това е извратено. Наистина ли вярваш, че това е някакъв вид убийство с цел сексуално удовлетворяване?

— Ще бъдем сигурни едва когато хванат убиеца и той си признае. Иначе е просто едно предположение. Но има едно нещо, което не се връзва.

— Какво?

— Телесното ѝ тегло.

— Какво за него?

— Няма достатъчно калций, за да поддържа мастното съдържание на едно нормално развито тяло.

— И какво означава това? — попита Карл.

— Ускорено формиране на клетки и протеин.

— С други думи?

— Тялото на младото момиче е с тегло, което костната ѝ система няма как да поддържа. Все едно да поставиш един тон метал върху кашон. Въпрос на време е, преди да се срути. — Хикс започна да набира нещо на клавиатурата на компютъра си. Изведнъж черно-белият текст бе заменен от шарена триизмерна илюстрация. — Това е костната система. Погледни вътре в костта. Виждаш ли как работи?

Карл зяпна монитора и се вгледа в отворената кост и навалищата от цветове, всеки придружен с кодирана препратка.

— Какво точно гледам, Том?

Хикс въздъхна нетърпеливо.

— Костите са съставени от тъкани, които могат да бъдат два вида. Компактна и плътна кост или пореста и мрежеста кост. Повечето кости съдържат двата вида. Компактната кост е плътна, твърда и образува външния защитен слой на всички кости. Мрежестата кост е вътре в компактната кост и е много пореста. Мрежестата кост присъства в повечето кости. Костната тъкан е съставена от няколко типа костни клетки, закрепени в мрежа от неорганични соли, предимно калций и фосфор, които придават сила на костта, както и колагенни влакна и субстанции, които ѝ придават гъвкавост.

— И?

— Изграждането на костта изисква време. Природата е много търпелива и знае, че калций може да поеме точно определена тежест в точно определен момент. Но костите на младото момиче са били измамани да вярват, че са достатъчно крепки, за да понесат този внезапен товар от чужда материя. Това, което е трябвало да отнеме години, е било постигнато за дни, може би седмици.

— Била е слаба, а после изведнъж е станала дебела?

— Това не е коректно изказване и определено не бих го формулирал така, но да.

— Как е възможно това?

— Не съм съвсем сигурен. Изпратих костни и тъканни проби в „Куинс“. В момента професор Ашли Кели ги изследва в

лабораторията. Надявам се, че скоро ще ми се обади.

— Ако е умряла така, защо тогава е разбил главата ѝ?

— Сигурно е изпаднал в ярост. Убиецът не се е задоволил с това просто да убие жертвата, искал е... или е имал нужда от това да я осакати. Може би е смятал, че ако...

Хикс изведнъж млъкна и наклони главата си на една страна.

— Какво? Какво има? — попита Карл.

— Асансьорът. Някой слиза. По-добре тръгвай, защото може да е новият човек на Уилсън, дошъл за доклада ми за смъртта на младото момиче.

— Мислиш, че се страхувам от Уилсън?

— Ти? Не! Не и *ти*. Всички знаят какъв си смелчага.

— Няма нужда да бъдеш толкова саркастичен.

— Може би си забравил, но аз трябва да работя тук.

— Ще ме държиш ли в течение на развитието по случая с тялото, открито на Черната планина?

— Да! Но сега се махай. Излез от задния вход.

Вратата на асансьора се отвори точно когато Карл минаваше пред нея. Отвътре излезе младолик мъж и го зяпна.

Карл го зяпна в отговор.

— Как върви? — попита младият мъж.

Карл погледна към разтревоженото лице на Хикс, преди да отговори.

— Не е зле. Не съм те виждал тук преди. Трябва да си нов. Инспектор...? — каза Карл и протегна ръка.

— Откъде знаете, че съм инспектор?

— Не знаех, но вече знам — усмихна се Карл.

— Инспектор Чамбърс. Майкъл Чамбърс — на лицето на младия мъж цъфна приятелска усмивка и той пое ръката на Карл. — Работя тук едва от седмица, но вече се чувствам като ветеран. Работя за началник-инспектор Марк Уилсън. Познавате ли го?

Карл кимна.

— Чувал съм за него. Има репутацията на истинска легенда. Казват, че е един от най-добрите инспектори в града.

— Така е — засия Чамбърс. — Вие сте в патоложкия екип, нали?

— Не съвсем. Аз съм... от частния сектор.

— Не разбрах името ви.

— Не съм го казвал — отвърна Карл. — Не се съмнявам, че пътищата ни ще се пресичат и занаят, инспектор Чамбърс. До скоро.

Карл излезе и тъкмо се канеше да се качи в колата си, когато един глас го спря:

— Още караш това лайно, а, Кейн? Стори ми се познато.

Карл се обърна и видя Едуард Филипс, един от бившите инспектори на Уилсън. Мъжът вървеше към него.

За секунда Карл си помисли дали да не влезе в колата и да отпраши. Но вместо това остана на място.

— Чух, че си се пенсионираш, Филипс.

Филипс се закова до Карл и го изгледа.

— Да изляза в пенсия като старите ми дружки Булдог и Кеърнс? Искат ти се, Кейн.

Дъхът на Филипс вонеше на уиски и Карл веднага съжали, че не се бе качил в колата. Носеха се слухове, че са го уволнили преди два месеца, защото изнудвал наркодилъри и сводници в северната част на града. Зачуди се какво, по дяволите, правеше Филипс в участъка.

— Е, иска ми се да си говорим цял ден за старите времена, Филипс, но трябва да тръгвам — каза Карл и влезе в колата.

— Не разбираш ли от майтап бе, Кейн? Какво е станало с чувството ти за хумор?

— Трябва да го потърся, като се прибера вкъщи. Може би съм го оставил в някое чекмедже.

— Ха! Това вече е нещо — рече Филипс, извади полупразна бутилка „Бушмилс“, удари една щедра глътка и я предложи на Карл.

— Не, благодаря. От ирландското уиски ми излизат свитки пред очите. А вчера бях на очен лекар.

Филипс не схвана шегата и попита:

— Какво прави твоят кисел шурей?

— О, нали го знаеш? Все така кисел. Сигурно е от цялата тази власт — нали вече е мастит началник-инспектор.

— Наистина го знам какъв е — отвърна Филипс и се перна два пъти през носа, след което му намигна. — Всъщност сега отивам да се видя със стария киселец именно за да му напомня, че *го знам какъв е*. Ако това копеле си мисли, че може да ме изрита от полицията, без да си взема пенсията, значи съвсем е полудял. Пазя твърде много тайни в тая манерка. — Филипс се почука по главата и отново намигна.

— Тайни? Какви тайни? — попита Карл, внезапно заинтригуван.

— Не се прави на умник, Кейн. Няма да са тайни, ако ти ги кажа, нали така?

— Не, май си прав — отвърна Карл и се ухили. — Не бива да се прави на умник. Няма полза от това, когато разговаряш с ченгета.

— Ченгетата са различни от останалите простосмъртни, Кейн. Повечето вярват, че водят борба на живот и смърт срещу всички останали хора на планетата и могат да разчитат единствено на други ченгета. — Филипс се олюля пиано, след което продължи. — За да си ченге, трябва да принадлежиш към съюз. Съюз, изкован с кръв и ограничаван от закони, различни от законите, на които се подчиняват останалите хора. Трудно е да се изправиш срещу съюза. И опасно.

— Виж, аз наистина трябва да тръгна, Филипс — рече Карл, на когото вече му бе дотегнало от пианските брътвежи на Филипс.

— Чувал ли си за синдрома на цар Давид?

— Не съм. Защо?

— Ще ти кажа нещо. Ще направя сделка с теб. Ако не си получа пенсията, ти ще получиш всички тайни, които знам за шибания цар Давид. Как ти звучи това? И дори ще направя така, че адвокатът ми да ти ги изпрати по пощата, в случай че ме сполети някакъв *нещастен случай*.

— Какви ги говориш — нещастен случай? Какъв нещастен случай?

— Нещастните случаи винаги се случват на тези, които нямат застраховка, не мислиш ли? Но двамата с теб имаме застраховка, нали? Нали така, Кейн? Номерът е да си сигурен, че застрахователната ти полица е валидна. — Поредното тайнствено намигване. — Винаги съм те харесвал, Кейн, въпреки това, което останалите мислеха за теб. Ти не си такъв глупак, за какъвто се преструваш.

— Оценявам окуражителните думи, Филипс — рече Карл, затвори вратата и вдигна прозореца. — Точно тези комплименти ми помагат да преживея деня.

— Ще се виждаме наоколо, Кейн — махна му Филипс и се запъти към входа, олюлявайки се.

— Какво ли не бих дал да съм муха, кацнала на стената в кабинета на Уилсън — прошепна Карл, запали и отпрати.

ОСМА ГЛАВА

*„... приятелите от детинство винаги упражняват
такова влияние над умовете ни, с каквото никои друг
следващ приятел не може да се сдобие.“*

Мери Шели, „Франкенщайн“

— Май денят ще бъде чудесен — каза Карл на следващата сутрин, докато размазваше масло върху препечената си филийка, загледан през прозореца. Слънцето вече ближеше сивите покриви на сградите.

— Да — съгласи се Наоми и погледна над списанието, което държеше. — Казаха, че ще бъде така цялата седмица.

— Една или две филийки?

— Една, моля — отвърна Наоми и извади плик от списанието. — Искам да те попитам нещо, Карл, но първо трябва да ми обещаеш, че няма да полудееш.

— Твърде късно. Вече съм луд. Чудесно знаеш, че Лудият шапкар е напълно с всичкия си в сравнение с мен — рече Карл с усмивка, която обаче не достигна очите му, тъй като те бяха мярнали плика. — Хмм. Това ми изглежда странно познато.

— Аз... тази сутрин преглеждах старите списания, за да ги изхвърля и попаднах на това писмо в една стара кутия за обувки. Отворих го по погрешка...

— Това красиво малко носленце винаги се удължава, когато ме лъжеш.

— Ами... истината е, че любопитството ми надделя.

— Не си ли спомняш какво е станало с жената на Лот? Хайде, изплюй камъчето. Попитай ме това, което искаш да ме питаш. Не ме дръж в напрежение.

— Това са документи за собственост на къща. Предполагам на тази къща — каза Ноами и извади черно-бяла снимка. Вдигна я пред лицето на Карл.

— Давам ти десет от десет. Следващ въпрос, моля.

— Защо не ми каза, че притежаваш голяма къща в провинцията?

— Всъщност къщата е на баща ми. Временно е под моя опека по силата на съдебно разпореждане, защото поради психическо заболяване баща ми беше определен за неспособен да се грижи за нея. И тъй като той едва ли някога ще се оправи, предполагам, че къщата е моя. Въпреки че едва ли някога отново ще стъпя в нея.

— Защо казваш това? Изглежда страхотно. Много бих искала да отидем, за да я разгледам — отвърна Наоми с усмивка. — Наша собствена къща в провинцията. Звучи ми идеално.

— Там убиха майка ми, а аз бях нападнат и оставен да умра — каза Карл.

Наоми бе като ударена от гръм.

— О, господи, Карл... аз... много съжалявам... как може да съм толкова глупава!

След секунда по лицето ѝ вече се стичаха сълзи.

Карл седна на дивана и я прегърна.

— Опитах се да убедя татко да се изнесе от санаториума. Надявах се да дойде да живее при нас, след като си купим някой по-голям апартамент.

— Какво... какво ти отговори той?

Карл въздъхна.

— Когато го посетих минала седмица, той ме замери с една обувка и се разкрещя, че съм крадец и убиец. Опита се да сграбчи една ножица и да ми скочи, като викаше, че трябвало да защити сина си.

— О, господи, Карл.

— Хората от персонала най-накрая успяха да го усмирят. Сърцето ми се късаше да го гледам такъв. Чувствам се толкова виновен заради това, че живее в санаториум, въпреки че може би това е най-доброто решение поради умствените му проблеми. Той много се промени, когато убиха майка ми. Почти нищо не е останало от мъжа, когото познавах като дете.

— Горкичкият ми Карл — рече Наоми.

— Какви са тези сълзи? — попита той и я целуна по бузата.

— Накарах те да преживееш отново всички тези ужаси — подсмръкна тя и избърса носа и очите си в ризата му. — Толкова съжалявам.

— Не си ме накарала да преживявам нищо. Спомените винаги са там, винаги ме следват, където и да съм.

Тези думи накараха сълзите да рукнат отново.

— О, Карл...

— Спри да плачеш, Наоми. Моля те... знаеш, че не обичам да те виждам обляна в сълзи. Хайде. Дай ми една усмивка — помоли ѝ се той.

Тя се опита. И не успя.

— Наричаш това усмивка? Знаеш ли какво? Може би *трябва* да отидем. Може би няма по-добър начин да победиш демоните от детството си, от това да се изправиш срещу тях на бойното поле. Какво мислиш?

— Не — подсмръкна Наоми и поклати глава. — Не искам да се измъчваш. Ще прибера документите на сигурно място. Когато си готов, ще отидем. Но само когато си готов.

Той я целуна по брадичката. След това по устата и прошепна:

— Скоро. Съвсем скоро ще бъде готов. Но ти още не си ми казала какво си купила на Ивана за рождения ден довчера.

— О! Почти забравих. Чакай да ти покажа...

Мобилният телефон на Карл иззвъня. Беше Хикс.

— Том? Какво става?

— Убийствата от Черната планина и центъра.

— Какво за тях?

— Телата със сигурност не са на момичето, което издирваш. Тялото от Черната планина е на Тина Ричардсън, избягала от приют в Ларне преди две години. Била е на четиринадесет.

— Ужасно.

— Тялото, открито в града, е на Ейлийн Флин, избягала от друг приют, този път в Белфаст. На осемнадесет.

— Мамка му.

— Телата са били осакатени по същия начин.

— Онова вора нещо?

— Ворарефилия — въздъхна Том. — Да, бъбреците и черният дроб са били извадени хирургически. И двете тела бяха с наднормено тегло — насилствено наднормено.

— Професор Кели от „Куинс“ има ли някакво обяснение?

— Още не. Изглежда и тя е толкова объркана, колкото съм аз. Както и да е — сигурно до довечера ще съобщят за това по новините. Казах на Уилсън, че вече не искам да държа убийствата в тайна от хората. О, почти забравих да ти кажа: чух, че Филипс е получил цялата си пенсия. Дори бил официално похвален от Уилсън.

— Сериозно ли говориш?

— Вчера го чух от източника, така да се каже.

— Странно наистина. А какво стана с разследването? Нали бяха уличили Филипс във взимане на подкупи или някаква подобна глупост?

— Беше обвинен в това, че изнудвал за пари сводници и наркодилъри в града, както и заради две скандални престрелки, в които бе замесен. Казват, че разследването не открило достатъчно доказателства.

— Някога да си получавал предчувствие в пикнята си, че нещата в Къщата на Уилсън не са съвсем наред?

— Не, никога в урината, но знам точно какво имаш предвид — каза Хикс. — Нещо става между Филипс и Уилсън.

— От всички в екипа на Уилсън, Филипс беше единственият, с когото винаги съм се разбирал добре — или поне в повечето случаи.

— Като го гледам на какво е заприличал, защо ли това не ме изненадва? Да ти кажа честно, никога не съм го харесвал. Винаги съм подозирал, че той и такива като него смятат, че са над закона.

— Ти винаги подозираш всеки в нещо. Просто си подозрителен по природа, Хикс.

— За какво беше това? — попита Наоми, която бе чакала Карл да свърши разговора си.

— Беше Хикс. Изглежда в Белфаст върлува сериен убиец и нещата съвсем скоро ще се размърдят до небесата.

ДЕВЕТА ГЛАВА

*„Предпочитам жени с минало. Поне са забавни
събеседници.“*

Оскар Уайлд, „Ветрилото на лейди Уиндърмиър“

Много хора считаха, че „Били Холидей“ е най-добрият бар за гейове и транссексуални хора в Белфаст. Мястото буквално жужеше, когато Карл и Наоми влязоха, минавайки покрай надписа до вратата, който гласеше: „Не става дума само за една приятна вечер. Ще направим така, че дупката ти да засмъди.“

На сцената се кълчеше жена, която страшно много приличаше на Фреди Меркюри, бе облечена в плътно прилепнали черни кожени панталони и пееше с помощта на стържещо пронизителна машина караоке. Пот бликаше от всяка пора на мускулестото ѝ тяло, а тя се люшкеше съблазнително и прокараваше микрофона по вътрешната страна на бедрата си. Изкуственият мустак, залепен над дебелите ѝ устни, бе единственото нещо, което изглеждаше истинско.

До нея на сцената се чекнеше плешив мъж, покрит с татуировки, който свиреше на въздушна китара, а лицето му изразяваше смесица от болка, мъка и екстаз.

— Наоми! Карл! Тук съм, милички! — прозвуча глас от един тъмен ъгъл.

— Ивана! — възкликна Наоми, ухили се и махна възторжено. Карл бе доста по-сдържан.

— Не мислех, че ще дойдете, Наоми — обяви Ивана и я разцелува щедро по бузите.

— Нямаше да го пропуснем за нищо на света, Ивана — отвърна Наоми и ѝ връчи подаръка в малка кутия.

— О, прекрасни хора. Не трябваше — възхити се Ивана.

— И аз това ѝ казах, Ивана — обади се Карл и се шляпна по ръката с руло от плакати.

— Не го слушай, Ивана — каза Наоми. — Знаеш какъв е.

— За щастие, скъпа, *не знам*. А и не искам да знам — отвърна Ивана и разопакова подаръка. — О! Наоми... това е твърде много... красиво е.

В отворената кутия лежеше малко златно колие с голяма перла.

— Ето. Дай да ти го сложа — предложи Наоми и окачи колието на врата на Ивана. — О, Ивана, толкова ти подхожда.

— Красиво е, скъпа. Благодаря ти... и на двамата.

— Водка с портокалов сок, Ивана? — предложи Карл, когато един сервитьор, облечен в нищо друго освен прашки от леопардова кожа и бананов пакет, цъфна до тяхната маса и застана заплашително близо до лицето на Карл.

— Голяма — отговори Ивана и намигна на сервитьора. — Винаги предпочитам големите неща.

— Голяма водка с портокалов сок, „Бакарди“ и кола и едно мажо „Хенеси“, моля — рече Карл, натъртвайки на думата „мажо“ и опитвайки се да не гледа към полуголия млад мъж. — Уау. Тази певица има страхотни пушки. Изобщо не ѝ трябва микрофон.

— Извратената Мъкери? — рече Ивана, като всяка дума бе пропита с киселина. — Тя и нейната дружка Бен Гей цяла вечер изнасилват караокето и ми причиняват главоболие. Извратената не е спряла да вади песни от гъза си и се опитва да пее. Хайде, стига толкова! Чувате ли ме? Дайте възможност на някой друг да ползва караокето.

Бен Гей вдигна предизвикателно невидимата китара и започна да свири със зъби като бобър, дъвчещ невидимо парче дърво.

— Какво ѝ е влязло в гъза на старата кралица майка? — провикна се Извратената и присъстващите се разсмяха.

— Не си ти във всеки случай! — отвърна ѝ веднага Ивана.

Бен Гей се плъзна по сцената на колене, като по пътя събори Извратената и караоке машината, а главата му се приземи между краката на неговата партньорка.

— Не сте ли на обратно? — извика Ивана.

— О, Ивана — изхили се Наоми.

— Заслужи си го. Извратената е невероятна скръндза, а ако има нещо, което мразя, то това са скръндзите — отвърна Ивана. — Толкова е стисната, че е искала пари от децата си за млякото, което са изкърмили.

Дори Карл се ухили на това.

— А що се отнася до Бен Гей... просто не питай! Той е близък. Веднъж отидох на среща с двамата, просто за да видя дали пишките им са еднакви.

Карл се сви сякаш го бяха зашлевили. Изведнъж подмишниците му се изпотиха. Прииска му се полуголият Тарзан да побърза с питиетата.

— Колко си жестока, Ивана! — изкикоти се Наоми. — Бяха ли еднакви?

— Абсолютно. До последната синя вена, скъпа!

Наоми избухна в смях.

— Къде се изгуби този сервитьор? — попита Карл, опитвайки се да привлече вниманието на Наоми.

Но Ивана бе набрала скорост и не му позволи да я спре.

— Знаете ли какво каза майката на Фреди Меркюри, когато спускали ковчега му в студената земя?

— Не знам — отвърна кикотещата се Наоми и сви рамене.

— Това е най-чистата дупка, в която някога е влизал!

— О, Ивана! Това не е смешно — каза Наоми, която вече дори не се усмихваше. — Не бива да се подиграваш с мъртвите.

— Права си. Разбира се, че си права, скъпа — разкая се Ивана. — Евтина шега, за която се извинявам. Всъщност винаги съм обожавала Фреди.

За радост на Карл сервитьорът се върна и тропна питиетата им на масата. Карл остави на Наоми да се занимава с бакшиша, най-вече защото не знаеше къде точно трябваше да го пъхне.

— Дали собственикът ще има нещо против да залепя един плакат на стената? — попита Карл и отпи от дългоочакваното си „Хенеси“.

— Плакат? Зависи, предполагам — отвърна Ивана и си сръбна от водката с портокалов сок. — Какво има на него?

Карл разви тестето от малки плакати с лика на Мартина Ферис. Тъжното лице на младото момиче изглеждаше още по-измъчено уголемено.

— Тази сутрин направих около сто плаката с надеждата местните барове и кафенета да ми позволят да ги залепя на място, където могат да ги видят максимален брой хора. Името ѝ е Мартина Ферис. Изчезнала е преди почти месец.

— Горкото създание — промълви Ивана, гласът ѝ бе сведен до шепот. — Изглежда толкова тъжна.

Наоми кимна в съгласие.

— Видяна е за последен път в района на площад „Къстъм Хаус“ — продължи Карл. — Последният ѝ постоянен адрес...

— Ивана? — прекъсна го Наоми. — Добре ли си? Изведнъж пребледня.

— Какво? О! Не, добре съм, скъпа. Сигурно е от портокаловия сок във водката. Има странен вкус. Това е всичко... — Ивана избута питието настрана. — Никога не използват прясно изцеден сок в този бар.

— Този коментар може да бъде разбран по повече от един начин, Ивана — обади се Карл и на лицето му грейна лукава усмивчица.

— Много умно, Карл — сопна му се Наоми.

— ОК, признавам. Това си беше безвкусно. Искаш ли да ти поръчам още една, Ивана? — попита Карл, без да е сигурен колко пари са останали в изтънелия му портфейл.

— Не... не, мисля, че пих достатъчно. И без това не съм спряла да пия от късния следобед. Време е за малко почивка. Дай ми един от плакатите. Ще се погрижа да го изложат на видно място. — Ивана се изправи и прегърна Наоми. — Благодаря ти за това, че направи този рожден ден специален, Наоми. Благодаря и на двама ви. Ще ви видя през седмицата. Лека нощ.

Наоми изчака приятелката си да излезе от бара, преди да попита Карл:

— Какво мислиш за това? Когато видя плаката със снимката на Мартина, Ивана изведнъж стана много тъжна, нали?

Карл кимна. Мислите му се движеха в същата посока, но бяха по-мрачни.

ДЕСЕТА ГЛАВА

„Няма по-добре пазени тайни от тези, за които всички се досещат.“

Джордж Бърнард Шоу, „Професията на госпожа Уорън“

— Карл? Имаме посетител — обяви Наоми и на лицето ѝ се изписа смесица от изненада и удоволствие. — Но никога няма да познаеш кой е.

— Права си, никога няма да позная, така че защо не ми кажеш? — попита Карл, без да вдига поглед от страницата с конни залагания на „Ирландски новини“. Някъде в тези понеделнишки страници бяха отпечатани имената на четирикраки победители, но в момента Карл просто не можеше да ги надуши. Всъщност не беше улучвал победител от четири седмици, но продължаваше да вярва, че законът на вероятностите все някога щеше да го възнагради за смелостта.

Преди Наоми да може да отговори, зад нея се обади глас:

— Не знам защо още си с него, Наоми. Такъв е невежа.

Този път очите на Карл се отлепиха от вестника и разшириха от изненада при гледката на това, което стоеше пред тях.

Ивана носеше скъпи, плътно прилепнали, изтъркани италиански джинси, тениска с познатата червено-бяла щампа на „Кока кола“ и чифт кецове „Найк“ с лилави ивици и червени връзки. Косата ѝ бе вързана на ток и безсрамно разкриваше професионалния грим, направен преди по-малко от час.

Карл подсвирна с уста.

Ивана изглеждаше доволна от реакцията.

— Наистина изглеждаш ослепително, момиче — възхити се Наоми и я прегърна обичливо.

Карл кимна в съгласие. Никога не бе виждал Ивана да изглежда толкова красива, почти женствена.

— Не е трябвало да се разкрасяваш така само за да ми дойдеш на гости, кукло — рече Карл в несклопосана имитация на Хъмфри Богарт.

— Колко време мина? Три дни от последната ни среща на рождения ти ден.

— Много смешно, Карл Кейн. За твоя информация имам среща в четвъртък вечер. Това са ми дневните дрехи — заяви Ивана и паркира дупето си на масата, сякаш се канеше да се пренесе при тях.

— Среща? Казвай бързо! — възкликна Наоми развълнувано. — Кой е той?

Лицето на Ивана засия.

— Винсент Харисън.

— Оооо! Новият сервитьор в „Били Холидей“, онзи, който ни обслужва на рождения ти ден?

Изведнъж Карл си представи как Тарзан се люлее из стаята, хванал се за лиана и с банан в ръка.

— Мислиш ли, че той е твърде млад за мен? — попита Ивана.

— Ами... не...

— Не умееш да лъжеш, Наоми! Другите стари кучки ме убеждават, че съм твърде стара за него. Нахалнички!

— Ама какво дупе има, а? — каза Наоми и се ухили. — Просто ти завиждат, Ивана.

— Не те чух, скъпа. Какво каза?

— Казах... Ивана! Чу ме много добре!

— Знам, скъпа. Знам — усмихна се Ивана.

— Наистина има страхотен задник, нали? — попита Наоми.

Ивана кимна.

— Повече от страхотен, скъпа. *Всичко* му е страхотно.

— Страхотно, Ивана — намеси се Карл и веднага потъна обратно във вестника си. — Само за това ли си дошла — да ни кажеш колко страхотен е Винсент?

Ивана се тръшна на стола до бюрото, измъкна вестника от ръцете му и отвърна:

— Не... всъщност... дошла съм да говоря с вас.

Внезапната сериозност на тона ѝ спря Карл, който тъкмо се канеше да си върне вестника.

— Какво се е случило? Разполагам с две добри уши и череп, пълен с въздух. Само не ми казвай, че си бременна — рече Карл и се ухили.

— Това не е смешно, Карл — тросна му се Наоми. — Веднага се извини на Ивана.

— Извинявам се за дебелашкия си хумор, Ивана. Слушам те с цялото си внимание. Кажу какво те гризе.

— Ще отида да направя кафе — каза Наоми.

— Предпочитам да останеш, Наоми — спря я Ивана. — Трябва да се освободя от този товар и искам да чуеш това, което ще кажа. После едва ли ще ме гледаш със същите очи.

Наоми поклати глава.

— Не ставай глупава, Ивана. Знаеш, че винаги съм се възхищавала от теб и от смелостта ти. Не е ли така, Карл?

Карл кимна и чак сега забеляза, че на тениската на Ивана не пишеше Соке, а Сock^[1].

— Искаш ли нещо по-силно от кафе, Ивана? — предложи ѝ Карл, когато успя да извърне поглед от смуцаващата ѝ тениска. — Нещо разпускащо, може би?

Лицето на Ивана се изопна, но после бързо се отпусна, сякаш изведнъж си бе спомнила колко е платила за грима.

— Не, благодаря ти. Предпочитам главата ми да е ясна — отвърна тя, като гледаше Карл в очите. — Става дума за... за онези млади момичета, намерени убити на Черната планина и в центъра. През последните няколко дни по новините не спират да показват лицата им. Ужасно...

— Наистина е ужасно — съгласи се Наоми.

Настана неловка тишина. Наоми погледна към Карл, който се стараеше на лицето му да бъде изписан професионален интерес и нищо друго.

— Да? Какво за тях, Ивана? — попита той, след като реши най-накрая да наруши тишината.

— Мисля... мисля, че знам кой може би е замесен в убийствата.

— Какво? — подскочи Карл. — Какво имаш предвид?

— Не съм... не съм сто процента сигурна... наречи го интуиция. Но когато на рождения ден ми показа онзи плакат на младото момиче с тъжните очи, нещо в главата ми прещрака. Не мога да забравя това лице. Дори не знам дали това, което имам да ти казвам, е важно.

— Всичко, което ми кажеш, ще бъде проверено много внимателно, Ивана — окуражи я Карл. — Освен това е по-добре да

грешиш напълно, отколкото друго младо момиче да бъде измъчвано и убито. Не съм ли прав?

— Добра философия, предполагам — каза Ивана. Изражението на лицето ѝ бе измъчено и тя нервно чоплеше една кожичка на нокътя на средния си пръст.

Наоми се пресегна и я докосна по рамото.

— Никой не те насилва, Ивана. Успокой се. И двамата сме твои приятели. ОК? — каза тя.

Ивана кимна и рязко си пое въздух.

— Преди много години, когато бях младо момче на име Франки Гилмор, баща ми работеше като пазач на дивеч за едно богато семейство от „Малоун Роуд“. Семейство Хана притежаваха няколко декара гори в покрайнините на Белфаст. Семейството се състоеше от майка, баща и син. Майката се казваше Маргарет и беше наследила парите от родителите си, богати коневъдци от Шотландия. Бащата, Пол, бе уважаван и известен хирург.

— Да не би да говориш за сър Пол Хана? — прекъсна я Карл. — Беше главен хирург в болница „Роял Виктория“?

— Да... да, това е той. Разбира се, Хана искаше синът му Робърт, или Боби, както го наричахме, да продължи по неговия път, но за съжаление Боби не се интересуваше от медицина, поне тогава, а вместо това искаше да притежава свое собствено холивудско студио и прекарваше цялото си време в учене и упражняване на фокуси, за ужас на родителите си.

Карл и Наоми се наклониха леко към Ивана, сякаш не я чуваха добре.

— Боби беше... странно момче. Самотник — продължи Ивана. — Никога не излизаше без камерата си и се правеше на холивудски режисьор. Отегчаваше до смърт всеки, когото срещнеше. За мое съжаление баща ми ме караше да си играя с него през уикендите, защото мислеше, че това ще му позволи да запази работата си като пазач на дивеча на семейството.

— Трябва да е било ужасно за теб, Ивана — рече Наоми, пресегна се и хвана ръката ѝ.

— Отначало не беше толкова зле, скъпа. Боби беше непоносимо досаден, но пък имаше страшно много пари и купуваше огромно количество бонбони и пасти, които използваше в опитите си да ме

накара да го харесам. Беше доста закръглен, точно като майка си, и винаги изяждаше повече от половината. Аз много си падах по сладкото, но въпреки това бързината, с която ядеше той, ме отвращаваше. Беше все едно да гледаш лакомо малко прасенце, което хрупа вафли и бонбони, а лицето му цялото е омазано със сметана и шоколад. — Ивана закри устата си с ръка и се изкашля силно. — Сигурно и двамата в момента си мислите, че съм твърде безочлива да наричам някого прасе, а?

— Хайде стига, Ивана. Наричала си ме с много по-лоши неща от лакомо прасенце — каза Карл нетърпеливо — така че да не се правим на чувствителни. Какво друго можеш да ни кажеш за Лакомия Боб?

— Карл е прав, Ивана — окуражи я Наоми. — Всички сме били нетърпими сополанковци като малки и постоянно сме се обиждали.

— Благодаря ти, скъпа, но се съмнявам, че ти някога си била такава. Просто се опитваш да ме накараш да се почувствам по-добре, както винаги. Каква си сладурана! Както и да е. Един ден слязохме в мазето на голямата им къща, като Боби се преструваше, че снима филм. Започнахме да си играем с неговите фокуси, когато изведнъж лампите изгаснаха. Бушонът бе изгорял или нещо такова. Боби каза, че ще отиде да вземе фенер. Рече ми „Дръж това“. Пресегнах се в мрака и той пусна магическата си пръчка в ръката ми, като се заливаше от смях. Само че не беше магическа пръчка, а оная му работа.

Карл почти се прекатури от стола.

— Това бе първият път, когато докоснах член — обяви Ивана. — Е, като изключим моя, разбира се, преди да го отрежат. Но това бе първият път, когато докоснах члена на друго момче. Беше вълнуващо, като магия. Промени ме завинаги и освободи онези чувства, които преди бях потискал. Лъжата, която бе моят живот дотогава, най-накрая бе смазана и скоро открих, че харесвам момчета, че ми доставя удоволствие да държа членовете им и да ги поемам в устата си.

— Ееее. Това е чудесно, Ивана — отвърна Наоми като горда майка, която бе чула най-трогателната любовна история, разказвана някога. — Много момчета преминават през този стадий в живота си, но при теб сигурно е било призвание. Нали така, Карл?

Карл остана неподвижен на стола, мирен и смълчан, дълбоко смутен от бруталната прямота на Ивана. Искаше му се Наоми да спре да привлича внимание към него. Мисълта да поеме нечий член в

устата си, дори и този член да е паркиран до вагина или до бъдеща вагина като тази на Ивана, изобщо не го привличаше. Та той дори не би поел собствения си член в устата си — не че можеше да го направи, разбира се.

За най-голямо облекчение на Карл, Ивана продължи.

— Боби имаше тайна кутия, пълна със снимки на голи жени. Не позволяваше на никого да ги вижда. Но един ден попаднах на тях напълно случайно. Малки полароидни снимки, скрити в един прогнил дънер в задния двор на къщата. Много шокиращи и брутални. С изкуствени пениси, вибратори... такива неща. Всичките бяха на една и съща жена.

— Е, поне си е паднал по жени — обади се Карл, опитвайки се да намери положителната страна на нещата.

— Снимките бяха на майка му.

Наоми пребледня. Карл почервения.

— Тогава една събота всички се събрахме за ежегодния лов. Беше ужасно. Всички тези възрастни, които бродеха наляво-надясно като наемници с маскировъчните си дрехи и стреляха по малки беззащитни птички. Абсолютно гнусни хора. Моята работа бе да тичам и да плаша птиците, за да излетят пред пушките на ловците, когато изведнъж погледнах назад и видях как Боби насочва пушката право към главата на майка си и натиска спусъка.

— *Мили боже!* — прошепна Наоми и закри устата си с ръка.

— Тя беше ли убита? — попита Карл, пренебрегвайки шока на Наоми.

— Да — потрепери Ивана.

— Какво се случи с Боби след това? — попита Карл. — Беше ли арестуван за убийството?

Ивана поклати глава и отвърна:

— Не. Твърдеше, че било трагичен нещастен случай. Никой не видя какво всъщност се случи — освен аз, разбира се. Но кой щеше да ми повярва? Неговата дума срещу моята? Казах на баща си какво бях видял, а той ме удари през устата и ме заплаши, че ако някога посмея да повторя тази гнусна лъжа, ще ме пребие от бой. Скоро след това Боби бе изпратен да учи медицина в някакво скъпо частно училище.

— И това е бил последният път, когато си го видяла? — попита Карл, който не бе много сигурен каква бе връзката.

Ивана погледна към Наоми, преди да му отговори:

— Помните ли как преди три години бях нападната и намушкана в рамото и ръката късно една нощ пред „Били Холидей“?

Карл и Наоми кимнаха. Карл си спомняше случая много добре. Дватамата с Наоми се бяха завтекли към болницата, предчувствайки най-лошото.

— Закърпиха те — кимна Карл — а после те откарах вкъщи с колата. Знаеш ли колко време ми трябваше, за да изчистя кръвта от тапицерията?

— Само те дразни, Ивана. Не му обръщай внимание — рече Наоми и изпепели Карл с поглед.

— Беше някакъв крайнодесен хомофоб — каза Карл. — Нали така?

— Така твърдяха ченгетата и това казаха по новините — отвърна Ивана.

— А какво е *трябвало* да кажат? — попита Карл.

— Отначало не разпознах мъжа, който ме нападна. Говореше съвсем спокойно, а гласът му беше толкова зловец. Каза ми: „Ти си мъртъв за мен, мръсен предател с курвенска путка.“ — каза Ивана и потрепери. — Едва по-късно си спомних очите му. Същите очи, които видях на лицето на Боби Хана, когато застреля майка си. *Струва ми се*, че може да е бил той, въпреки че нападателят ми беше висок и много мускулест — съвсем различен от онзи Боби, когото познавах като дете.

— *Струва ти се*, че е той? Да не би да страдаш от избирателна амнезия? — попита Карл.

— Не смей да ме обвиняваш, Карл Кейн! Още отначало ти казах, че не съм сто процента сигурна. Но когато прочетох във вестника за младото момиче, разрязано... с хирургическа прецизност..., веднага се сетих за Боби и оттогава постоянно виждам лицето му, като затворя очи. Освен това ме намушкаха със скалпел, а не с нож.

Последва миг тишина, преди Карл да попита:

— Мислиш, че е използвал хирургическите си умения, за да убие онези млади момичета?

Ивана въздъхна и раменете ѝ сякаш хлътнаха. Изглеждаше пред прага на сълзите.

— Възможно е... не знам...

— Бих те попитал защо не си отишла при ченгетата, но предполагам, че сам мога да си отговоря на този въпрос, спомняйки си как се отнесоха с теб предишния път. Сякаш беше престъпникът, а не жертвата, въпреки че те бяха намушкали.

— Съжалявам, че не дойдох по-рано — каза Ивана, като гласа ѝ бе почти шепот. — Сигурно и двамата ме мразите заради това, че не дойдох по-рано. Аз... не бях сигурна... още не съм сигурна...

— Не искам да те чувам да говориш така, Ивана — рече Наоми и я прегърна. — Беше много смело от твоя страна да дойдеш днес и да се опиташ да ни помогнеш. Двамата с Карл много се гордеем с теб. Нали така, Карл?

— А? О... разбира се. Сигурно ти е бил нужен много... кураж, за да го направиш.

— Вижте ме на какво приличам — каза Ивана и избърса сълзите от очите си, след което се изправи. — Гримът ми е потекъл. Приличам на чучело.

— Не се тревожи за това — утеши я Наоми. — Ще се качим горе. Ще те направя да изглеждаш като нова за Винсент.

— Има и още нещо, нали, Ивана? Нещо, което не ни казваш — обади се изведнъж Карл, изправи се и я погледна в очите.

— Не знам за какво говориш.

— Дойде тук, за да се освободиш от този товар, но ни каза само половината истина, сякаш...

— Карл! — срязва го Наоми. — Какво, по дяволите...?

— Каза ни само половината истина, Ивана, и от това се чувстваш по-добре? Не ти пука за младите момичета. Изобщо не те е грижа за...

— Не е вярно! — изкрещя Ивана.

— Карл! Достатъчно! — заплаши го Наоми.

— Каж ми всичко, Ивана! Не само нещата, които ти изнася да ми кажеш, но и тези, от които се страхуваш...

— Карл! Достатъчно!

Ивана внезапно се свлече на стола.

— Не... не, Наоми... прав е. Не бях напълно честна.

Наоми изведнъж се изчерви.

— Чуй ме, Ивана — каза Карл със спокоен глас. — Може би още изпитваш чувства към Боби, заради това, че ти е помогнал да откриеш истината за себе си, когато си била малко момче, опълчило се срещу

целия негостоприемен свят. Но това е било тогава, Ивана. Сега е друго. Ако знаеш къде е, помисли за бъдещите жертви. Трябва да ми кажеш — сега, преди да е станало твърде късно.

Не след дълго стаята вече се огласяше от хлиповете на Ивана, а Карл продължи да настъпва, спокойно, но безмилостно.

— Имала си връзка с Боби преди смяната на пола, нали? Затова ли те е нападнал? Чувствал се е предаден заради това, че си го направила зад гърба му, че си станала жена години по-късно — най-голямото предателство в очите на един извратен женомразец.

Главата на Ивана клюмна, но тя кимна и отвърна:

— Да.

— Къде е той, Ивана? Трябва да ми кажеш.

Ивана поклати глава.

— Не мога. Ще го пратят в затвора или ще го убият и аз ще бъда виновна за това. В училище бях любимец на всички побойници. Знам какво е да те тормозят, ден след ден.

— Той *не* е жертвата, Ивана! Може би е виновен за убийствата на тези млади момичета. Искаш ли да видиш още заклани момичета? Това ли искаш? Наистина ли разгледа плаката с младата Мартина Ферис? Наистина ли се вгледа в очите ѝ?

— Да! Да... видях ги... все още ги виждам...

— Кажи ми къде е!

— Не мога!

— Можеш и ще го *направиш*! — избухна Карл и удари масата с юмрук. Ивана и Наоми подскочиха.

— Карл! — извика Наоми. — Няма нужда да...

— *Къде* е той, Ивана?

— Аз... аз...

— *Къде*?

— Добре... добре... — прошепна Ивана. — Ще ти кажа къде може да е.

Минаха още петнадесет минути, преди Ивана да разкрие всичко, което знаеше. Лицето ѝ бе заприличало на карта от сълзи и съсипан грим. Наоми се опитваше всячески да я утешава, като я прегръщаше и шепнеше утешителни думи в ухото ѝ.

— Това е всичко, Ивана. Свърши. Това беше. Държа се толкова смело. Всичко е наред.

— Наоми е права, Ивана. Постъпи наистина смело — призна Карл. — Кой знае какво бих направил аз при същите обстоятелства?

— Има... има и още едно нещо — подсмръкна Ивана. — Не знам дали е важно или не.

— Да? — попита Карл, чудейки се какво още може да бъде прибавено към тази дяволска история.

— Когато беше млад, Боби беше ненадминат ловец и следотърсач.

[1] Соке — Кока (Кола), докато Соск — член (англ.). — Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

„Нищо не успокоява ума така, като постоянната цел.“

Мери Шели, „Франкенщайн“

Той седеше чисто гол върху могила от пясък и рехавя трева и гледаше как морето се оттича от опустелия бряг. Отливът оставяше след себе си плътна празнота, която тежеше върху това, което бе останало. Бялата като кост луна шареше из бледооранжевите облаци и правеше нощното небе червеникаво. Озонът, който се отделяше от крайбрежието, издаваше миризма, подобна на уханието на кръв, изпълнило ноздрите му.

Когато бе момче, той обожаваше да седи на плажа, да лови раци, да ги обръща по гръб и да ги корми, за да види какво ги кара да работят. Но не и тази вечер. Тази вечер бе дошъл тук с напълно различна цел...

Изправи се и отиде до колата. Небрежно отвори вратата, като през цялото време усещаше лунната светлина, обливаща голото му тяло. Малки електрически заряди избухваха под кожата му.

Прекрасно.

Изведнъж отнякъде се появи ято нощни молци, които изпълниха ушите му с ромолящ шепот. Звукът, който правеха, беше утешаващ и успокояващ. Той започна да развива килима, откривайки чернотата отдолу.

Тялото на момичето бе обвито в черен найлон като вкаменена мумия. Той ясно виждаше издатъка, където беше носът, както и малкото „о“, оформено от слисаната уста.

Той се наведе в багажника и целуна тази уста. Това го зареди с нови, още по-силни електрически трепети. Взе тялото на ръце, а мъртвото тегло накара масивните мускули на ръцете му да изпъкнат. Няколко секунди слуша тишината, след което тръгна към пясъчния

език на брега. Движенията му бяха бавни и уверени. Наподобяваше безбожното творение на Франкенщайн, изчезващо в нощта.

Пясъкът по крайбрежието беше устойчив, но колкото повече се приближаваше към морето, толкова повече затъваше, като мокрите частици се слягаха и разместваха, за да понесат теглото му. Два пъти едва не се спъна, но мъртвото тегло, което носеше, му помагаше да поддържа равновесие.

Десет минути по-късно студената морска вода най-накрая достигна стомаха му. Той чувстваше измамната ѝ сила, докато задържаше тялото над повърхността с едната си ръка и разкъсваше найлона с другата.

Тя го зяпна от чувала, едното ѝ безжизнено око сякаш бе взряно в луната над рамото му. Другото ѝ око липсваше и в празната очна ябълка се събираше вода, която се плискаше и стичаше надолу по сивата ѝ скула. Морската вода изми остатъците от кръв от тялото и разкри бял белег, който започваше от плитчината на гърлото и се спускаше до средата на гърдния ѝ кош: следа от разрез, направен от вещи и жестоки ръце.

Изведнъж и без предупреждение той бе залят от кръщелна вълна, която открадна тялото от ръцете му. Той опита да си го върне, но загуби равновесие в придошлата вода.

Няколко секунди по-късно тя си бе отишла. Най-накрая свободна.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

„Той ми е стара дружка — о, прекрасен мъж, прекарасен мъж.“

Шон О'Кейси, „Юнона и паунът“

— Какво ще правиш с информацията, която Ивана ни предостави вчера? — попита Наоми, седнала с вдигнати на дивана крака, стиснала брой на модното списание „Северна жена“.

— Не мога да направя нищо друго, освен да я съобщя на ченгетата, което направих рано тази сутрин, докато ти хъркаше, а красивата ти малка главица бе разкъсвана от махмурлук — отвърна Карл и й подаде голяма чаша горещо кафе. — Съобщих информацията от името на анонимен, загрижен гражданин, използвайки най-добрата имитация на Хъмфри Богарт, на която съм способен, за да маскирам гласа си.

— Не си се обадил лично на Уилсън? — попита Наоми озадачено. — Предположих, че...

— Никога не бива да предполагаш. Предположенията са за хора, които не знаят.

— Много смешно. Аз също гледах „Мълчанието на агнетата“.

— Е, това е белфастката версия — ухили се Карл.

— Какво става между теб и твоя шурей, Карл? Нещо не е наред.

— Бивш шурей. Семейна вражда. Това е всичко. Колкото по-рядко се виждаме, толкова по-добре. Между другото, преди около час говорих с Хикс и го попитах какво смятат да правят с информацията ми. Според него ченгетата нямало да предприемат абсолютно нищо.

— Сериозно ли говориш?

— Каза ми, че господин Робърт Хана бил миролюбив член на обществото и уважаван бизнесмен и общо взето се изсмели на намека, че можело да е замесен в нещо толкова ужасно като отвличане и убийство.

— И дори няма да отидат на адреса, който ни даде Ивана?

— Господин Хана бил щедър спонсор, който всяка година правел дарения на ежегодния полицейския бал.

— Хем полицейски, хем бал?

— Започваш да ме плашиш, Наоми.

— Така ли?

— Започваш да мислиш точно като мен.

— Великите умове мислят еднакво, нали така?

— Виж, ще изскоча навън за малко — каза Карл и посегна към якето си.

— Напоследък често изскачаш навън за малко — отвърна Наоми.

— Това казал единият нудист на другия.

— Много смешно. И къде по-точно ще ходиш?

— Отивам да се видя с господин Смит, скъпа моя — отвърна Карл, усмихна се и ѝ залепи една целувка на бузата. — Ще се върна до час. А ти се наслаждавай на прекрасното кафе „Рио“. Похарчих сума ти пари за него.

— Внимавай... моля те.

Секунди по-късно Карл излезе, като не носеше нищо друго, освен себе си. Трябваша му пет минути, за да намери малкия, незабележим магазин на улица „Бридж“, притиснат от долнопробно кафене от едната страна и порутена пекарна от другата. Пред магазина имаше голяма табелка, на която пишеше: „Ние отваряме вратите, които другите не могат.“

Карл влезе и веднага забеляза мъжа в далечния ъгъл. Той бе обърнат с широк гръб към Карл, приведен над работата си, а от двете му страни хвърчаха искри. Всичко бе покрито с прах и горещината в магазинчето бе невероятна. Огромното туловище на мъжа сякаш изсмукваше целия кислород от стаята.

— Не прави нищо глупаво, старче, и никой няма да пострада — изръмжа Карл и се облегна на тезгяха. — Насочил съм пистолет в гърба ти. Жената или парите. Изборът е твой.

Искрите спряха да танцуват. Широкият гръб на мъжа се измести.

— Ще ти дам парите, но само при условие че вземеш и жената. Тя е горе, бръсне си брадата — рече мъжът и бавно се обърна. Имаше едрото, масивно тяло на бивш боксьор и лицето му бе осеяно с малки белези. Освен това някои от зъбите му липсваха и счупеният му нос бе напълно безполезен.

Карл се ухили.

— Как върви занаятът, Уили?

— Пребледнявам от ужас всеки път, когато чувам този въпрос да излиза от устата ти, Карл. Защото винаги следва някаква молба — рече Уили Морган и се обърна с лице към Карл. В ръката си държеше готов ключ.

— Как е Изабел?

— Не съм говорил с нея от една седмица, не искам да я прекъсвам — отвърна Уили и се пресегна за цигарите си. Предложи на Карл, а след това постави една между показалеца и средния си пръст. Държеше цигарата доста префърцунено за такъв широкоплещест мъж.

— Откакто отказах цигарите, започнаха да ми предлагат през пет минути — оплака се Карл и отклони предложението. — Как понасяш тази жега? Свалих едно кило само докато те чаках да се обърнеш.

— Все още чакам да чуя молбата ти — каза Уили подозрително и се почеса по късата сребърна брада, с която завършваше износеното му лице. Затърси нещо в джоба си и извади запалка. Запали цигарата.

Карл чу как пламъкът започна да поглъща хартията и тютюна с апетитно пращане и това го накара да зажадува за старите дни, когато се отдаваше на това пагубно за белите дробове удоволствие.

— Имам нужда от услуга.

— Знаех си — каза Уили и поклати глава, след което си смукна от цигарата. — Какво?

— Може би ще трябва да нарушиш закона — призна Карл. — Не, не се изразих правилно. *Ще* трябва да нарушиш закона.

— Откъде знаеш, че не съм се променил от последния път, когато ме видя? Може би съм станал примерен гражданин.

— Времето се мени, Уили, но не и ти — отвърна Карл с усмивка.

— Летиш много близо до слънцето за човек, който щеше да става ченге и чийто шурей е началник-инспектор. Някой ден задникът ти ще се разтопи, точно като Икар. Знаеш това, нали?

— Благодаря ти за мъдрите думи, Сократе.

— Я ми кажи, какви са тези неща, които чувам, че преди няколко месеца си лежал в болница? Някаква операция?

— Какво? — рече Карл и почувства как лицето му почервенява. — Ами... не беше нищо сериозно. Просто преглед.

— Чух, че била операция за махане на хемороиди — рече Уили и погледна Карл право в очите.

— Мамка му. Нищо ли не може да остане тайна в този град?

— Е?

— Е какво?

— Как са? Твоите хемороиди?

— Ако толкова искаш да знаеш, ще ти кажа — малко са като Тери Уоган^[1]: изобщо не са смешни и понамирисват на лайна — отвърна Карл. — А сега защо не ми предложиш чаша от твоето прословуто кафе — от онова, което използваш вместо катран.

— Обърни табелата и заключи вратата. Достатъчно работа за днес.

— О, почти щях да забравя — каза Карл и обърна табелата на вратата. — Да ти се намира един за еднократна употреба?

Веждите на Уили подскочиха.

— Само ако се налага.

— Налага се.

— Защо ми се струва, че заради теб ще се насадя на нещо гадно — въздъхна Уили — и се басирам, че няма да е задникът ми.

Карл изгледа как Уили се скрива в задната си стаичка. Появи се минута по-късно с дървена кутия.

— Нещо по-впечатляващо от кутия, ако обичаш — каза Карл и се отпусна на един висок стол до тезгяха.

— Виж това бебче — подкани го Уили, отвори кутията и посочи револвера вътре. — Не е ли красавец? Колт „Питон“, 357-ми калибър, Ролс Ройса на револверите заради превъзходната изработка, висококачествените части, отличната точност и плавното движение на спуська. Това е версията със седем и половина сантиметровото дуло, предпочитано от ченгета под прикритие и частни детективи със *съмнителна репутация* в добрите стари Съединени щати — можеш да се чувстваш като у дома си в тази компания.

— Непроследим?

— Безнадеждно. Серийният номер е изпилен. Откраднат преди около три години от къщата на ченге. Очевидно е бил толкова унижен, че дори не е докладвал кражбата — отвърна Уили и се усмихна тайнствено.

Карл вдигна оръжието с дясната си ръка и палецът му натисна острия бутон, който освобождаваше барабана. Нежен натиск от пръстите на лявата му ръка освободи барабана от металния му търбух и разкри неговото съдържание. Светлината се отрази в месинговите пръстени на куршумите, пъхнати в своите метални затвори.

— Държиш го зареден? — попита Карл изумено.

— Ти би ли държал кола без бензин?

— Добър отговор. Какво друго имаш за мен в твоята торба с подаръци?

— Ето. Надникни в училището. Виждаш ли спящите учители?

— Учители?

— Учат хората, които имат нужда от урок — отвърна Уили и се ухили.

Карл надникна в кутията и видя три мрачни на вид предмета, допрени един до друг като мумифицирани трупове.

— Палки? — възкликна Карл.

Уили извади една от черните палки и я плесна силно в дланта на месестата си ръка.

— Това са най-добрите учители в града. Освен това не са обикновени палки. Това са оръжия за нанасяне на телесни повреди, използвани от военни, охранители и ченгета по целия свят. Професионална изработка — направени са от гладка черна волска кожа, обвита около стоманено ядро. Производителите съветват да се ползват с повишено внимание. Направо да ти стане смешно. Когато удриш някой с едно от тези бебчета, едва ли ще си обвинил палката в памук или ще бъдеш с повишено внимание. Това е, за да си покрият задниците, разбира се. Отговорността е твоя.

— Сигурно имаш акции в компанията, за да ги описваш с такъв ентузиазъм.

— Просто ти казвам, че само защото не изстрелват куршуми, това не означава, че са по-малко смъртоносни от един револвер.

— Защо три? Не са ли еднакви?

— Всички пистолети еднакви ли са?

— Разбира се, че не.

— Ето затова. Сам си отговори на въпроса. Вземи тази например — каза Уили и вдигна една от палките. — Това е кръгла палка. Съсредоточава силата върху мишената и чупи кости с голяма лекота.

Докато тази... — Уили извади друга палка от кутията. — Това е плоската палка, която разпределя силата върху мишената и увеличава сериозността на нараняванията на кожата, но без да чупи кости.

— Наслаждаваш се на това, нали?

— А ето тази — продължи Уили невъзмутимо и извади последната палка от кутията. — Това е моята любимка. Цилиндърът. Ченгетата в Чикаго са използвали такива по време на сухия режим, за да изкарват от играта здравеняците на мафията с един-единствен удар по главата. Гарантирам ти, че това чудо ще приспи и най-голямата горила в джунглата. Изборът е твой.

— Наистина голям избор. Направо си е рогът на изобилието — каза Карл и докосна една от палките с показалец. — Тази, струва ми се. Плоската.

— Сигурен ли си? А ще ти трябва ли и револверът, след като имаш палка?

— Да. Просто за всеки случай. Аз съм като боксьорите в това отношение.

— Защото обичаш да пребиваш хора?

— Не — отвърна Карл и се ухили. — Защото обичам да си покривам задника.

[1] Тери Уоган — ирландски радио- и телевизионен водещ. — Б.пр. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

„Любовницата трябва да е като малка провинциална къща близо до града, не за да живееш постоянно в нея, а само за някоя и друга нощ.“

Уилям Уичърли, „Да си вземеш жена от село“

— Искаш ли да намаля осветлението? — попита Ивана, след като видя тревогата, изписана по лицето на Винсент, когато го поведе към спалнята.

— Аз... не знам... съжалявам... всичко това е ново за мен. Ивана намали осветлението — но не твърде много.

— Няма как да направиш грешка — окуражи го тя с усмивка.

Той се бе изчервил и изглеждаше готов да побегне от стаята. Невинното му лице караше краката ѝ да се подкосяват, а възбудата помежду им ставаше все по-настойтелна. Желаете го сляпо, но се страхуваше да не го подплаши. Искаше и двамата да се насладят на преживяването.

— Ето, дай да ти помогна — каза Ивана, докосна ризата му и започна бавно да откопчава копчетата.

Изведнъж през пръстите я перна статично електричество.

— Мамка му! Усети ли това? Електрическо привличане, а?

Той се ухили и кимна.

— През гърдите ми. Усетих го.

Ризата се свлече на пода и той изу обувките си. Свали и чорапите.

Ивана разкопча дънките му „Левис“ и откри чифт бели боксерки „Калвин Клайн“. Отпред памукът изглеждаше изпъкнал и едър. Тя почти припадна от очакване.

Ръката му инстинктивно обхвана пакета.

— Аз...

— Шшшшт. Спокойно... — прошепна тя и свали бельото, разкривайки голям, но все още мек член.

— Съжалявам — прошепна той. — Просто... просто аз...

Ивана падна на колене, дръпна кожичката и откри подутата, ягодава главичка. Изглеждаше лъскава и нова, недокосвана от човешки устни. Краката ѝ отново се подкосиха.

— О, Божичко — успя да прошепне тя, преди да поеме лъскавата нова играчка в устата си, чак до мястото, където penisът и топките се срещаха.

Той простена.

На нея ѝ бе трудно да стене, но все пак даде всичко от себе си, като същевременно свали гащичките си, без да вади penisа от устата си.

Той ставаше все по-голям.

Най-накрая Ивана извади парчето месо от устата си, за да си поеме дъх.

— Уау, голямо момче! Ако станеш по-голям, трябва да извикам дървосекач.

Той се засмя. В смеха му имаше облекчение.

— Това беше... това беше страхотно, Ивана.

— Ха! Дори не сме започнали, любими — рече Ивана и бързо се измъкна от останалите си дрехи, след което го катурна на леглото.

— Аз... нямам презерватив — призна Винсент. — Забравих да взема от вкъщи.

— Обикновено имам едно правило: нямаш любовна ръкавица, няма любов — рече Ивана и се ухили. — Но за твой късмет имам повече презервативи, отколкото обувки.

Тя бръкна в едно чекмедже и извади отворена кутийка „Троян“, след което измъкна един презерватив.

— Зареди пушката — каза тя и извади презерватива от мазното му пликченце, след което го плъзна с вещина върху твърдия член. — Екстра голям.

По-малко от минута след това Ивана вече бе по гръб и гледаше как главата на Винсент маневрира над тялото ѝ; почувства как прекрасната повърхност на езика му върши прекрасни неща с нея. Мъжът си устрои истинско пиршество със зърната ѝ, като ги засука като някое лакомо бебе, жадно за майчино мляко. След това продължи надолу и я облиза по пъпа, преди да стигне до влажната, чувствителна зона между краката ѝ.

— Ооооо — изстена тя и затвори очи. Усети как мускулестото му тяло се плъзга нагоре. Възседна я. Движенията му бяха твърде забързани и малко непохватни. Почти девствени.

Когато Винсент се плъзна в нея, в ума ѝ се плъзна една мисъл, която бе неканена, нежелана и шокираща. Прииска ѝ се да има член, за да може да изучука младия Винсент в гъза. Картината се появи в съзнанието ѝ и я възбуди още повече. Секс като препускащ влак: буталата помпат, двигателят ръмжи, всичко трака. Тя не искаше да си признае, но понякога, в моменти като този, старият ѝ месест член наистина ѝ липсваше, както и властта, която той бе упражнявал над нея...

След около час те започнаха да се обличат. Въздухът в стаята бе натезжал от сладникавата миризма на секс — смесица от увехнали цветя и влажен талк. Хладен бриз влизаше през отворения прозорец и носеше със себе си едва доловимото мърморене на автомобилни двигатели.

Тази вечер нямаше да има повече секс, за най-голямо съжаление на Ивана. „Младежта днес“, помисли си тя. Беше опитала с галене и смучене, но членът на Винсент бе като мокър чорап. Мъжествеността му бе изчезнала обратно под качулката и отказваше да излезе, независимо от това какви сладки обещания ѝ правеше.

— Ти... беше невероятна — каза Винсент и се изчерви. — Не беше това, което очаквах.

— Благодаря ти, че гласува за мен, Саймън Коуел^[1]. Умирал си от любопитство да изучукаш транссексуален човек, а? Това ли било?

Не бе искала думите ѝ да прозвучат толкова горчиво.

— Не... не е това... просто не знаех какво да очаквам. Това е всичко. Харесах те още първия път, когато те видях в „Били Холидей“. Просто не осъзнавах, че може да си толкова чувствителна... толкова нежна...

— Тази Ивана, която си видял в „Били Холидей“, не е истинската Ивана, Винсент, момчето ми. Държа се така, както си представям, че хората очакват от мен да се държа. Това е една игра, една залъгалка. Измервам живота си по цвета на хапчетата, които взимам. Те ми помагат да заглуша обидите и самотата.

— Но ти... ти плачеш — каза той и на лицето му изведнъж се изписа тревога. — Нали не съм направил или казал нещо, което не е

трябвало?

Тя се присламчи до него и го целуна нежно, като същевременно закопча черния си копринен сутиен.

— Не, не си направил нищо нередно, скъпи Винсент. Само ме накара да се сетя за един стар, стар приятел, който отдавна го няма.

Два часа след като Винсент си тръгна, Ивана седеше сама и слушаше „Златните хитове“ по радиото.

— Нещата най-накрая се нареждат — каза тя. Искаше ѝ се този ден да свърши, защото утре вечер пак имаше среща с Винсент. — Винсент, Винсент, Винсент...

Мисълта за това младо тяло, захлупило нейното, накара Ивана да потрепери от удоволствие. Обля я гореща вълна, а между краката ѝ се появи влага. Сети се за големия розов изкуствен член в чекмеджето и се зачуди дали да не се изчука с него.

— Да го направя или да не го направя?

Тя примигна и нещо привлече погледа ѝ. Нещо на килима, което беше кръгло и лъскаво.

Тя се наведе, взе предмета и го разгледа. Сърцето ѝ се разтуптя, но не от радост. Сватбена халка.

— О, Винсент... глупаво, глупаво момче.

Изведнъж прозвуча звънецът на входната врата, прекъсвайки самотния ѝ монолог.

Тя бързо стисна халката в шепа и я пхна в джоба си. След това стана и се погледна в огледалото. Червило. Коса. Зъби. Всичко бе на мястото си. Ивана грабна едно ветрило и го развя, за да охлади лицето си.

Звънецът отново прозвуча.

„Няма глупак като стария глупак“, помисли си тя и отвори вратата. Пригответи се за неприятните лъжи, които щеше да чуе, но бе готова и за прошка.

— Здравей, Франсис.

[1] Саймън Коуел — английски ТВ водещ и съдия на „Америкън Айдъл“. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

„Светът е по-луд и по-голям, отколкото си мислим.“
Луис Макнийс, „Сняг“

Карл влезе в кантората си точно когато ранобудното петъчно слънце бе започнало да се надига над рошавия белфастки хоризонт. Надяваше се, че Наоми още спи и наистина бе така, слава богу, въпреки че този път не се боеше от пререкание.

Дрехите му смърдяха на цигарен дим и разлят алкохол и той ги обели от себе си, след което се мушна под душа.

Докато водата отмиваше вонята, той си мислеше за печелившите ръце, които бе изиграл през последните шест часа. Три аса. Три попа. Безброй флошове. И накрая за капак — шибан кралски флош!

Просто всичко му вървеше. Ако не беше голям мъж, щеше да се разплаче от радост.

След като се изкъпа и подсуши, Карл преброи парите, които бе спечелил. Отново. Почти хиляда и деветстотин лири — което в момента бе едно малко богатство. И за да бъде удоволствието му пълно, повечето пари бе измъкнал от онзи стиснат задник Марти Харингтън, който притежаваше верига погребални домове, „Небесният Харингтън“, пръснати из целия град. За разлика от Карл, обаче, Харингтън наистина се разплака.

Половин час по-късно голият Карл се плъзна между завивките и се притисна в апетитното топло тяло на Наоми. Тя се извъртя и изсумтя, протестирайки срещу студената му кожа.

Карл пренебрегна предупреждението и се притисна още по-плътно в нея, като вдиша от сладката ѝ женска миризма.

— Остави ме на мира — изсъска тя и му обърна гръб. — Снощи нямаше нищо против да ме оставиш на мира.

Сутрешната ѝ пресипналост бе възбуждаща. Карл почувства наченките на ерекция.

— Време е да ставаш, поспаланке — прошепна той и я побутна с нос по врата, след което погали топлото ѝ дупе. — Имам сутрешен подарък за теб.

— Знаеш къде да завреш сутрешния си подарък, нали? Далече от мен. Разкарай си ръцете от задника ми.

— Не бъди такава, любима.

Тя отвори очи и мигна няколко пъти.

— Трябва да се изпикая.

Той се притисна силно в дупето ѝ, а ерекцията му добави удивителен знак между бузите ѝ.

Прозявайки се, тя опита да се измъкне от лапите му. Успя да устои на половинчатите му усилия.

— Трябва да се изпикая — проплака Наоми и се изсипа от леглото. — Ще се пръсна.

— Бъди бърза, скъпа моя.

— Майната ти — отвърна тя и тръгна към банята. Гърдите ѝ подскачаха примамливо, а малкото ѝ дупенце пружинираше палаво. Наоми мина покрай прозореца и утринната светлина се прокрадна покрай завесите и прониза памучната ѝ тениска. Карл бе моментално изкушен от голия силует на тялото ѝ, скрито под плата.

— Побързай, скъпа моя... — изпя той.

Тя промърмори нещо гадно, след което се скри в банята и затръшна вратата. Няколко секунди по-късно Карл чу как седалката на тоалетната пада и веднага след това банята бе огласена от познатото шуртене. Това отново го накара да се замисли за своя кралски флош^[1].

По-малко от минута по-късно Наоми излезе с каменно изражение. Карл се ухили, когато прочете надписа на тениската ѝ: „Единственият Буш^[2], на когото вярвам, е моят“. Страхотната карикатура на Джордж Буш, изобразен като маймуна, гледеше неодобрително към Карл.

— Тениската ти е малко остаряла, не мислиш ли?

— Не ти говоря, Карл Кейн.

— Току-що го направи.

— Можеш да прибереш малкия си пенис обратно в кутията за кибрит. Няма да го топнеш скоро.

— Ох. Определено знаеш как да стъпчеш егото на един мъж — усмихна се Карл. — Как ти звучи това: две вечери в хотел „Шелборн“

в Дъблин, плюс петстотин лири за лично ползване, специално за теб?

— Какво? — подпухналото ѝ от съня лице изведнъж се раздвижи. — Какво каза?

— Нали не ми говореше?

— Спечелил си снощи, *нали*? — попита Наоми и на лицето ѝ цъфна малка усмивчица. — Каж ми, че си спечелил.

— Спечелих! — възкликна Карл и внезапно дръпна чаршафа, откривайки пълната си ерекция, а до нея купчина банкноти. — *Голяма печалба!*

— О, Карл. За мен? — усмихна се Наоми и запърха с клепки като красавица от американския юг. Приблжи се до леглото на пръсти.

— За теб! *Ела тук!* И нямам предвид само парите, кукло!

Наоми се засили и скочи на леглото, в ръцете и върху ерекцията на Карл.

Точно тогава иззвъня мобилният му телефон, оставен на нощното шкафче.

— Няма ли да вдигнеш? — прошепна Наоми пресипнало в ухото му и награби топките му в шепа, сякаш за да прецени колко тежат.

— Да го вдигам? Вече съм го вдигнал, мила.

Телефонът спря да звъни.

Наоми и Карл се усмихнаха почти едновременно.

Започна отново да звъни.

— Шибана досада! Ще го изключа — каза Карл и посегна към проклетото парче пластмаса.

— Не... недей. По-добре виж кой е. Може да е важно.

— Какво може да е по-важно от сутрешен секс с жената, която обичам?

Телефонът продължи да звъни.

Наоми го взе и му го подаде.

— Просто вдигни. Все още трябва да работим, въпреки снощната ти печалба.

Карл въздъхна и каза:

— Да? Том? Дано това да е важно...

През следващите няколко секунди Наоми видя как почти всичката кръв напусна лицето на Карл.

— Какво има, Карл? — попита тя две минути по-късно, след като той изключи телефона. — Какво е станало?

Слънцето, което се изливаше в стаята, подчертаваше бръчките, които изведнъж се бяха появили по изнуреното лице на Карл.

— Това... беше Хикс. Става дума за... за Ивана. Била е убита.

[1] Кралски флош — royal flush, буквално кралско пускане на сифон (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Bush — президент Джордж У. Буш, но също така bush — срамно окосмение (англ.). — Б.пр. ↑

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

„Смъртта сигурно е много красива. Да лежиш в меката кафява земя, докато над главата ти се полюшват тревите, и да слушаш тишината. Да нямаш вчера и да нямаш утре. Да забравиш времето, да простиш на живота, да бъдеш в покой.“

Оскар Уайлд, „Кентървилският призрак“

Приблизително четвърт милион души са били погребани в градското гробище в Белфаст, включително политици, изобретатели и писатели като Робърт Уилсън Линд, един от най-добрите белфастки автори и личен приятел на Дж. Б. Прийстли и Джеймс Джойс. Самото гробище е осяяно с красиви фонтани от ковано желязо и дори си има собствено поточе, което го прекосява. Според местната легенда водата от поточето измива греховете на забравени и загубени души.

През годините Карл беше ходил на безброй погребения в това гробище, някои слабо посетени, докато на други се бяха събирали истински тълпи. Но нищо не го бе подготвило за многолюдното от гейове и транссексуални хора, което през тази ясна утрин се бе събрало около дупката в глината, в която бавно спускаха розовия ковчег на Ивана. Местните репортери, които предишния ден бяха предричали, че погребението щяло да се превърне в истински цирк, изглеждаха горчиво разочаровани от достойното поведение на опечалените и събралите се хора. Очевидно бяха решили сами да изпълнят мрачните си пророчества и се държаха като клоуни, като прескачаха надгробни плочи като коне по време на състезание и се боричкаха за позиции, използвайки фотоапарати и лакти вместо оръжия.

Разбира се, голяма част от опечалените бяха облечени в оранжеви, розови и шарени дрехи, но също толкова много, включително Карл и Наоми, бяха облечени в траурно черно и сиво.

— О, Карл — подсмръкна Наоми. — Горката, горката Ивана... тя... тя никога не е правила нищо... лошо на никого. Нали?

— Не. Разбира се, че не — отвърна Карл, въпреки че подозрителният му циничен мозък бе на противоположното мнение.

— Но защо... защо горката Ивана?

— Наистина не знам, скъпа — отговори Карл, който си блъскаше главата над същия въпрос.

— Том каза ли ти какво точно се е случило?

— Ченгетата твърдят, че било обир. През последните два месеца имало много такива в района. Работят върху теорията, че става дума за един и същ извършител или извършители — отвърна Карл, като нарочно спести на Наоми ужасните подробности, които Том му бе казал за това зловещо убийство: гърлото на Ивана, прерязано от ухо до ухо, като убиеца почти бе отрязал главата ѝ.

Наоми подсмръкна отново и попи сълзите от очите си с кърпичка „Клинекс“.

— Тези хора са зли, Карл... зли.

— Здравейте — прозвуча глас точно зад Карл и Наоми, като прекъсна разговора им.

Карл се обърна и се озова лице в лице с инспектор Малкълм Чамбърс.

— Добър ден — поздрави го Карл, опитвайки се да контролира силата на гласа си. — Наоми, това е инспектор Малкълм Чамбърс, един от *новите* и *подобвени* служители на началник-инспектор Марк Уилсън.

— О... здравейте — подсмръкна Наоми и протегна ръка.

— Здравейте — отвърна Чамбърс, усмихна се и я стисна, преди отново да се обърне към Карл. — Това може да прозвучи странно, но аз все още не знам *вашето* име.

— Какво правите тук? — попита Карл и придърпа Наоми към себе си, далече от ухиления Чамбърс.

— Аз ръководя разследването на убийството на Гилмор.

— Гилмор? О... Ивана. — Истинското име на Ивана му прозвуча странно чуждо. — Не се обиждайте, инспекторе, но в колко разследвания на убийства сте *участвали*?

— Това... всъщност е първото ми.

— Радвам се, че полицията приема нещата сериозно — отвърна Карл саркастично.

— Имате ли заподозрени, инспектор Чамбърс? — попита Наоми.

— Ами... — Чамбърс се поколеба. — Всъщност разследването тече в момента и нямам право да разкривам подробности.

— Ние сме... бяхме най-добрите приятели на Ивана. Бяхме като нейно семейство — увери го Наоми. — Не можете ли да ни кажете?

Чамбърс погледна над рамото си. На няколко метра от него полицейският фотограф правеше снимки на опечалените и събралите се зрители. — Арестувахме един заподозрян.

— О, господи! — възкликна Наоми.

— Доста сте бързи — рече Карл и се намръщи. — Кой?

— Моля ви, не трябва да казвате на никого, особено на медиите.

— Не. Разбира се, че не — увери го Наоми и пристъпи към младия инспектор.

— Арестувахме господин Винсент Харисън. Видян е да напуска дома на Гилмор по времето, когато е извършено убийството.

Лицето на Наоми пребледня.

— Господи боже.

— Той отрича, разбира се, но признанието му е само въпрос на време. Отначало мислехме, че става дума за оплескан обир. Но получихме анонимно обаждане по поверителна телефонна линия, че са видели Харисън да напуска къщата на Гилмор по времето, когато тя е била убита.

— Колко хубаво и удобно поверително — заяви Карл.

— Звучите разочарован — отвърна Чамбърс.

— Простете скептицизма ми. Сигурно е защото съм агностик.

— Ние знаем със сигурност, че Ивана е била на среща с Харисън — намеси се Наоми. — Каза ни преди няколко дни.

— Казаха ви е? Това е страхотно — обяви Чамбърс. — Това е много важна улика, която може да подсили обвинението срещу Харисън, Наоми.

— Не — поправи го Карл. — Това е *непотвърдена информация*. Не знаем със сигурност дали Харисън е отишъл на срещата с Ивана. Със сигурност не сме сигурни в това, ама изобщо. Знаем само това, което Ивана ни каза тогава. Косвени улики, които всеки съдия ще изхвърли от съда си.

— Няма нужда да бъдеш толкова рязък, Карл — скастри го Наоми, която леко се бе изчервила. — Само съобщавам на инспектор Чамбърс какво ни каза Ивана.

— Май знаете много за полицейската работа... Карл — каза Чамбърс.

— Знам много за всичко, което ме прави експерт по нищо.

— Както и да е. Доказателствата срещу Харисън се трупат и те със сигурност не са косвени.

— Какви доказателства? — попита Карл, без да очаква отговор.

— Аз... не бива да обсъждам този въпрос.

— Можете да ни кажете — окуражи го Наоми. — Няма да кажем на никого. Обещаваме.

Чамбърс погледна към Наоми, после към Карл и след това отново към Наоми.

— Открихме брачна халка на местопрестъплението. Беше проследена до бижутерияния магазин „Лън“ на улица „Куинс Аркейд“. Халките са били две, специално изработени за Харисън и неговата съпруга Шиниъд.

— Той... е бил женен? — попита Наоми изненадано.

— Две години. Горката жена припадна, когато ѝ съобщихме новината. Сигурно е била по-изумена от факта, че съпругът ѝ е правил секс с... — гласът на Чамбърс изведнъж заглъхна. — Имам предвид... знаете...

— С транссексуален човек? Можете да кажете думата — рече Карл, опитвайки се да потисне мехурчето гняв, което бе изплувало на повърхността. — Ако на света имаше повече хора като Ивана, той щеше да е по-добро място.

— Не исках да прозвучи така.

— Не, разбира се, че не. Кажете ми, инспектор Чамбърс. Чували ли сте за мъж на име Робърт Хана?

Чамбърс изведнъж се смути.

— Аз... не мисля. Защо? Защо питате?

— О, не знам. Сигурно името просто се е пръкнало в главата ми ей така, без причина. А сега бихте ли ни извинили, трябва да тръгваме — каза Карл, хвана Наоми за лакътя и я задърпа към далечната порта на гробището.

— Какво ти става? — попита го тя, когато стигнаха. — Той просто се опитва да открие убиеца на Ивана.

— Кой? Чаровният Чамбърс с неговата усмивка тип „Том Круз“? Той не би могъл да открие задника си с фенерче.

— Даде ни информация, която никой цивилен не знае. Не вярваш ли в това, което ни каза за Харисън?

— Вярвам, че Харисън е направил това, което всеки женен мъж би направил, когато са го хванали да кръшка, и то с транссексуална жена. Отрекъл е. А сега ченгетата си губят времето, надявайки се да го принудят да си признае, вместо да се опитват да хванат истинския убиец. Искаш ли да знаеш нещо интересно?

— Какво?

— Помниш ли, когато ти казах, че предадох информацията за Хана на ченгетата?

— Да.

— Познай с кой говорих по телефона. Именно с усмихнатия инспектор Малкълм Чамбърс.

— О!

— Точно така. И той току-що отрече да е чувал за Хана.

— Струва ми се, че имам нужда от питие.

— Прочете ми мислите. Хайде. Да се махаме от тук — каза Карл и двамата с Наоми се насочиха към колата. Карл хвърли един последен поглед през рамото си и го направи тъкмо навреме, за да види как инспектор Малкълм Чамбърс нарежда на полицейския фотограф да насочи апарата към тях.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

„Човек е същество, което не може да се препитава само с хляб, а главно с лозунги.“

Робърт Луис Стивънсън, Зиргинибус Периск

Мобилният телефон на Карл започна да звъни точно когато той се канеше да излезе от кантората. Провери номера. На екрана пишеше „Скрит номер“.

— Ало?

— Господин Кейн? — каза мъжът от другата страна. — Господин Карл Кейн?

— Да... кой е това?

— Много сте палав, господин Кейн.

— Така ли? Слушайте, ако искате да ме напляскате, трябва да знаете, че не си падам по такива неща — поне не от мъж. Така че много ви здраве и...

— Замесвате се в неща, които не ви засягат.

— Хората ми казват това постоянно, господин...

— Аз не съм хората, господин Кейн. Струва ми се, че един ваш мимолетен приятел ви е казал доста неща за мен.

— Така ли? — каза Карл. Косъмчетата по врата му бяха настръхнали. Той започна трескаво да търси диктофона, който държеше в горното чекмедже на бюрото си. — Приятел? Кой е този приятел, господин...

Къде, по дяволите, беше проклетото нещо!

— О, сигурен съм, че знаете за кого става дума — вече не е сред нас, за съжаление. Погребах го преди два дни. Препоръчвам ви да си гледате вашата работа, господин Кейн, а не моята. Гледате ли филми?

— Постоянно. Само това правя.

Къде е това шибано нещо?

— Помните ли какво се случи с Джак Никълсън в „Китайски квартал“, когато си връше носа там, където не му беше работа?

— Слабо.

Ето го! Карл бързо натисна бутона за записване.

— Приятен ден, господин Кейн.

— Кой беше това? — попита Наоми, когато Карл хвърли диктофона обратно в чекмеджето.

— Какво? *О, това?* — отвърна Карл и погледна мобилния си телефон. — Ако ти кажа, няма да ми повярваш.

— Защо не ме пробваш? — попита Наоми, скръсти ръце и зачака.

— Едно мръсно старо куче, което искаше да ме напляска. Нямахте да имам нищо против, ако беше жена.

Наоми избухна в смях.

— *Не мога да повярвам.* Сигурно те е видял някъде из града, да си фръцкаш дупето по твоя сексапилен начин.

— За това ли говориш? — попита Карл и започна да си фръцка дупето.

Смехът на Наоми стана още по-гръмогласен.

— Голям си съблазнител, Карл Кейн.

— Нали? Чакай само да се върна тази вечер и ще видим как стои въпросът с пляскането — обеща й Карл и я целуна нежно по бузата. — Отивам да се видя с Том. Може би е чул нещо интересно по вътрешната мрежа.

На излизане от кантората Карл не издаде безпокойството, което чувстваше.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

„За злост или магия, или за силата, която грешниците наричат Съдба, аз вярвам в тези истини, че Добродетелта може да бъде нападната, но никога наранена, изненадана от несправедлива сила, но никога поробена.“

Милтън, „Комус“

Ставаше късно и Карл се чувстваше гроги, крачейки надолу по улица „Хил“ към апартамента си. Денят не се бе оказал особено плодовит. Информацията на Хикс беше твърде непълна, а малкото, което се знаеше за Боб Хана, не излизаше извън вълшебния кръг на Уилсън.

Мракът вече се спускаше над града, когато Карл затърси ключовете си пред вратата на кантората.

— Имаш ли огънче? — попита силует на мъж, който стоеше в сянката на една врата с цигара, подаваща се от устните.

Карл тъкмо се канеше да отговори, когато видя, твърде късно, юмрука на непознатия, летящ към него като ракета от месо и кости, оставяйки диря от искри във въздуха. Доколкото си спомняше, никога не го бяха удряли по главата със замразено пиле „Мой Парк“. Но ако го бяха удряли, Карл не се съмняваше, че чувството щеше да бъде същото.

Не беше толкова болката, колкото изненадата. Карл отчаяно опита да остане на крака. Опита да свие ръцете си в юмруци и да се защитава. Опита. Но не успя. Коленете му започнаха да се подгъват.

Втора ракета го удари в брадичката. Усети как една лицева кост се пука.

— Попитах те дали имаш огънче — каза господин Мой Парк със спокоен глас и приземи трета ракета от замразено пиле в слънчевия сплит на Карл.

Опитвайки се да запази осветлението в главата си включено, Карл посегна към стената и се опря на нея. Не успя да се задържи на

крака и се строполи на земята, като удари главата си в паважа и рукна кръв.

Изведнъж тъмнината се втурна към него.

— Не изглеждаш толкова зле — каза господин Мой Парк, вдигна крака си над лицето на Карл и стъпи тежко.

Карл почувства как подметката пречупва костта на носа му секунда преди мракът да го прегърне.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

„Странна работа е това, да размиваш свестни хора.“

Молиер, „Критика на Училище за жени“

— Карл? Карл?

Гласове в главата. Водовъртеж от осакатени мисли. Напоследък ми се случва често.

— Карл? Карл? Чуваш ли ме?

— А?

Ужасна божа. Чувствам се като след железопътна катастрофа.

— Карл?

— Къде... съм?

— Карл!

— Наоми?

— О, Карл — прошепна Наоми и се хвърли отгоре му. Той се опита да я прегърне, но ръцете му отказаха да се подчинят. Не можеше да познае къде се намираше.

— Къде... къде съм, Наоми?

— Шибано копеле такова, Карл Кейн! Никога повече не ми причинявай това! — възкликна тя и целуна смазаното му лице. — Изплаши ме до смърт.

— Ти... току-що използва думата „шибано“, Наоми Къркпатрик. Това е... това е първият път, когато те чувам да псуваш така. Какво ти... става?

— Сигурно ми влияеш. Бих могла да те убия заради това, на което ме подложи.

Карл отчаяно се опита да улови поне едно късче информация от кръглата нула, която кръжеше в ума му. Единственият образ, който изникна пред очите му, бяха замразени пилета „Мой Парк“, които летяха към него от всички посоки.

— Още не си отговорила на въпроса ми, Наоми. Къде, по дяволите, се намирам?

— В болница.

— Какво? Знаеш, че мразя болници. Изведи ме веднага... оххх...
— той измести тежестта от болезнените си ребра. — Ребрата ми? Счупени ли са?

— Не са, слава богу. Но сериозно натъртени. Докторът каза, че си имал късмет...

— Да. Късмет е бащиното ми име... оххх — простена Карл и се измъкна от леглото. — Къде са дрехите ми? Донеси ги, Наоми. Махам се от тук.

— Но докторът каза...

— Майната му на доктора. Няма той да плаща болничните сметки, нали? Къде са дрехите ми?

С очевидна неохота, Наоми отвори вратичката на едно миниатюрно метално шкафче до леглото и започна да вади дрехите на Карл.

— Няма да ходите никъде, господин Кейн — отсече сестрата, която се бе появила в мига, в който босите крака на Карл докоснаха пода.

— Отивам си вкъщи, сестро, и не можете да ме спрете. Наоми? Дай ми тези панталони.

— Карл, послушай сестра Уилямс. Моля те — отвърна Наоми, прегърнала вързопа с дрехи.

— Били сте много тежко пребит, господин Кейн.

— Стига бе!

— Имате възможна фрактура на брадичката.

— Не искам фактура, благодаря.

— Престани да се правиш на умник, Карл — сгълча го Наоми.

— Трябва да останете под наблюдение поне един ден, господин Кейн, в случай че открием вътрешно кървене.

— Оценявам загрижеността ви, сестра Уилямс, и всичко, което сте направили за мен, но ако не си тръгна веднага, вътрешното кървене ще е за портфейла ми. Наистина трябва да тръгвам.

— Но... но полицията? Искат да ви разпитат, за да им дадете информация за вашия нападател.

— Кажете им, че е имал дълга руса коса, крилат шлем и огромен чук и се казва Тор. Точно той ми го начука.

Сестра Уилямс изглеждаше шокирана.

— Моля простете невежеството му, сестра Уилямс — помоли я Наоми. — Държи се като малко дете, като твърде разглезено малко дете.

— Наоми, за последен път — отвърна Карл — ще ми *дадеш* ли тези панталони, или ще се наложи да изляза от тук гол от кръста надолу?

— Успя ли да го видиш добре, Карл? — попита Наоми и му помогна да седне на дивана до прозореца. Следобедното слънце разкрасяваше иначе печалната обстановка в апартамента.

— Ами... може би е бил „Кембъл“^[1], защото ръцете му бяха твърди като консерви — намръщи се Карл. — Би ли ми подала тези болкоуспокояващи, миличка? И чаша „Хенеси“, която да отмие вкуса на болница от устата ми.

— „Хенеси“ и болкоуспокояващи? Няма да стане. Ще ги вземеш с вода или на сухо.

— Обичаш да ме измъчваш, нали?

— Открадна ли нещо?

— А?

— Провери ли дали ти е откраднал нещо?

— Ще направя това по-късно, първо искам да...

— Аз проверих. Не е взел нищо. Това не е ли странно — крадец, който да не вземе нито портфейла, нито мобилния ти телефон?

— Кой е частният детектив тук, Наоми? Да не би да искаш да вършиш моята работа? — отвърна Карл и се насили да се ухили, като същевременно облиза подутата си устна.

— Това отговор ли е?

— Виж, той беше... сигурно се е подплашил, когато те е чул да отваряш вратата. А сега би ли ми дала болкоуспокояващите, ако обичаш? Започваш да се държиш като Кати Бейтс в „Мизъри“.

— Не обиждай интелигентността ми. И двамата знаем, че не е бил крадец, Карл.

— Така ли?

— Белфаст е станал толкова опасен — каза Наоми, напълни чаша с вода от мивката и я подаде на Карл заедно с две болкоуспокояващи хапчета.

На подпухналото му лице се появи лукава усмивчица.

— Имаш предвид сравнено с дните, когато ИРА и британската армия се трепеха по улиците? Днес най-ужасното нещо, което може да ти се случи по улиците на Белфаст, е да попаднеш на фенове на „Уестлайф“ или „Бойзоун“. Всъщност, да си призная честно, не мисля, че те са особено подобрене.

— Говоря сериозно, Карл.

— Голяма ирония, а? Бомбите и престрелките бяха ежедневие, но ние се чувствахме по-сигурни, отколкото сега с тези глутници от крадци и главорези, които се нахвърлят върху всяко нещастно копеле, което им се изпречи на пътя.

— Трябвало е да те познава, Карл. Не е било случайно.

— Не успях да те заблудя, а?

— Виж какво. Искам да ти кажа нещо. Но не се ядосвай, ОК? — Наоми го погледна смутено. — Нали знаеш, че родителите ми мислят скоро да се пенсионираат?

— Спомена ми — отвърна Карл, пъкна болкоуспокояващите в устата си и сръбна глътка вода.

— Ами... можем да поемем техния бизнес.

Карл се изкашля силно. Едва не изплю хапчетата.

— Имаш предвид мотела в Дерибег?

— Защо не? От твоята уста звучи като съдба, по-лоша от смъртта.

— Да не се казвам Базил?

— Какво?

— Можеш ли да си представиш аз да ръководя мотел? Ще стане като във „Фолти Тауърс“, пълна катастрофа. Моля те, не ме разсмивай. Боли твърде много.

— Не, няма да бъде катастрофа. Ще си страхотен, страхотен си във всичко, което правиш.

— Да не си изпила шишето „Бакарди“? Ако смяташ, че това, редовно да ми скъсват задника от бой, ме прави страхотен, тогава си права, аз съм ненадминат.

— Поне няма да се тревожа всеки път, когато излизаш навън и няма да се чудя какво е станало всеки път, когато закъсняваш вечер — каза Наоми и извърна поглед.

— Защо, по дяволите, плачеш?

— Не плача! — възмути се тя и бързо избърса очите си. — Уморена съм. Това е всичко!

— Ела тук — рече Карл и потупа дивана.

— Какво?

— Хайде. Седни до чичко Карл. Вече чувствам ефекта на болкоуспокояващите, които ми даде. След минутка ще съм заспал. Сигурна ли си, че са били болкоуспокояващи?

Наоми седна и Карл я придърпа до себе си и целуна очите, нослето и устата ѝ.

— Обичам те толкова много — каза той. — Щом така искаш, ще си стегнем багажа и ще напуснем този мръсен стар град. Какво ще кажеш, малката?

— Ти няма да си щастлив — рече тя и отново започна да подсмърча. — Обичаш Белфаст, независимо от това, че постоянно го плюеш и ругаеш.

— Ха! Наистина си излочила „Бакарди“-то, скъпа моя. Мразя тази стара курва с цялото си сърце. С удоволствие ще ѝ обърна гръб.

Карл се погледна в огледалото на масичката и бе шокиран от това колко изнурен изглеждаше. За щастие хапчетата бяха започнали да действат и притъпиха чувствата му.

„Прокълнат съм да остана тук завинаги. Роден, израснал и умрял в Белфаст“, бяха последните му мисли, преди сънят да го надвие.

[1] „Кембъл“ — известна марка супи в консерва. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

„Всеки преживява, като продава нещо.“

Робърт Луис Стивънсън, „През равнините“

— Карл? Господин Ленън е дошъл да говори с теб — каза Наоми през откренатата врата на кантората.

Карл надникна над вестника с конните надбягвания и отвърна:

— Джон или Владимир?

— Моля?

— Как се пише името му? Като онзи от „Бийтълс“ или като комуниста?

— Не разбирам какво ме питаш.

— Нищо. Сигурно е от възрастта — отвърна Карл и въздъхна. — Покани го да влезе.

— Сигурен ли си, че си в състояние да приемаш посетители? Нападението беше само преди седмица. От болницата казаха, че трябва да почиваш поне две седмици, преди да се върнеш на работа.

— За един частен детектив двете седмици се равняват на една. Може би трябва да си направя снимка на лицето и да я пратя на нашия многоуважаван хазяин? Мислиш ли, че ще ни опрости наема, докато ми зарасне мутрата? Може би дори ще ми плати болничните сметки?

— Понякога може да си много противен.

— Само понякога?

Наоми изглеждаше готова да се впусне в словесен двубой, но изведнъж поклати глава и излезе от стаята, мърморейки нещо, което Карл не успя да чуе.

Няколко секунди по-късно един набит, як мъж влезе, седна и постави черно кожено куфарче на бюрото на Карл. Лицето на мъжа изглеждаше меко и шуплесто, а синият като слива нос и червените бузи бяха осеяни с големи дупки от ергенски пъпки. Ръцете му бяха големи, с мръсотия под ноктите.

— Добър ден, Карл. Аз съм Стенли Ленън. Пише се като онзи от „Бийтълс“, между другото. Как върви? — попита той с широка усмивка, над която като обрив бе плъзнала наболата му брада.

— Трябва да си инсталирам по-дебели стени — полуусмихна се Карл, който веднага бе намразил фамилиарниченето на Ленън.

— Взе ли номера на шофьора? — попита Ленън. Всеки път, когато отвореше устата си, отвътре лъхваше миризма на кисело.

— Какъв шофьор? — попита Карл, озадачен.

— Шофьорът на автобуса, който е направил това с лицето ти! — рече Ленън и се шляпна по крака, смеейки се.

— Какво точно искате, господин Ленън? — попита Карл студено.

— Стенли. Наричайте ме Стенли. Всички го правят.

— ОК... Стенли. Какво мога да направя за теб?

Усмивката на Ленън изведнъж изчезна. Имаше нещо в самодоволното му изражение, което подразни Карл.

— Става въпрос за това, което аз мога да направя за теб, Карл — рече Ленън и отвори куфарчето. — Знаеш ли какво нося тук?

Карл сви рамене и отвърна:

— Гащи? Ако е така, надявам се, че са чисти.

— Много смешно. Казаха ми, че имаш чувство за хумор.

— ОК. Предавам се. Какво носиш в куфарчето си, щом не са гащи?

— Най-доброто болкоуспокояващо, познато на хората — отвърна Ленън и извади пет малки тухлички от двадесетачки, завързани с дебели, червени ластици. — Представявам клиент, който иска да остане анонимен — каза Ленън. — Това са пет хиляди лири, Карл. Преброй ги.

— Гледал съм достатъчно филми и знам, че сумата е точна. Но съм гледал и достатъчно филми, за да знам, че парите рядко са безплатни и обикновено струват повече, отколкото е тяхната стойност — рече Карл и се наведе през бюрото към Ленън. — Това е моментът, когато добрият, обикновено Хъмфри Богарт, казва „Каквото и да продаваш, приятел, аз няма да го купя.“

Усмивката на Ленън се разшири.

„Ако усмивката на това мазно пържено яйце стане съвсем малко по-широка, ще се свлече от лицето му“, помисли си Карл.

— Не е нужно да купуваш нищо, Карл. Това са безплатни мостри. За да си платиш дълговете и притъпиш болката.

— И какво по-точно иска този твой анонимен клиент?

— Иска да си вземеш отпуска — ухили се Ленън и му намигна.

— Да заминеш някъде на топло, някъде, където е полезно за здравето.

— Хммм. Виждам... — отвърна Карл, почеса се по брадичката и погледна часовника си. — Съжалявам, Стенли, но не понасям слънцето. Изгарям твърде лесно и... никак не обичам да се опарвам. А сега, ако нямаш нищо против, имам и други клиенти. Кажете на господин Анонимен, че може би съвсем скоро той ще излезе в отпуска. Много дълга отпуска.

Лемън се изправи, върна тухличките в куфарчето и го затвори.

— За такъв умник си много тъп, Карл. Приятен ден.

— Съжалявам, че не можах да ти помогна, Стенли.

По-малко от минута по-късно Наоми цъфна на прага.

— За какво беше това?

— Търговец, който се опита да ми продаде нещо.

— Какво?

— Мръсно бельо и съмнения.

— Непременно трябва да смени афтършейва си. Сигурно се е къпал с него. — Наоми размаха ръце, за да прогони миризмата. — *Пфу!* Каква воня.

— Да, определено вонеше на неприятности — каза Карл и посегна към крема си за хемороиди. Задникът го смъдеше.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

„Бъдете любезни с хората по пътя нагоре, защото ще срещнете същите хора по пътя надолу.“

Уилсън Мизнър, „Легендарните Мизнър“

Малко след полунощ Стенли Ленън отключи вратата на къщата си на улица „Лисбърн Роуд“ и остави куфарчето върху малка махагонова масичка в коридора. Наведе се и събра сутрешната поща от изтривалката. Предимно сметки и рекламни листовки.

— Проклети боклуци. Трябва да...

— Здравей, Стенли — каза някой и излезе от дневната.

— Какво, по дя...

Карл пусна палката, тя се плъзна надолу по ръкава на палтото му и дръжката се озова в юмука му. Ударът уцели главата на Ленън странично, точно когато той се обръщаше. Мъжът се свлече на земята.

— Баща ми винаги казваше, че и най-огромният дъб може да бъде повален от едно тънко стръкче трева — рече Карл, наслаждавайки се на палката в ръката си, надвесен над стенещия Ленън. — Не ме е занасял.

— Ох — простена Ленън и ръката му инстинктивно се вдигна и докосна огромната цицина, издула огромната му глава.

— Не се притеснявай. Няма кръв... *все още*.

— Кейн? Как... да не си полудял?

— Можеш да ме наричаш Карл, *Стенли*. Всички го правят. И да отговоря на въпроса ти, да, напълно съм полудял — отвърна Карл и удари Ленън пак, този път по рамото.

— Ахxxx... Господ да те... Шибано копеле!

— Леле, какъв нецензурен език! Родителите ти, ако си имал такива, не са ли те научили да не ругаеш, шибано копеле такова!

Тун! Тун! Тун!

Този път мишена станаха краката на Ленън.

— Ахxxx!

— Обърнал си нещата наопаки, Стенли. Морковът и пръчката. Първо трябваше да ми предложиш парите, а после да ме пребиеш.

— Аз... не знам за какво говориш.

— Тази сутрин ми каза, че парите в куфарчето ще притъпят болката ми. Помниш ли? Е, аз харесвам болката. Дори я обикнах през последните няколко дни. Освен това ѝ дадох име. Искаш ли да знаеш как я наричам?

— Не. Просто стой далече от мен, лудо копеле такова.

— Наричам я *Нямам-търпение-да-открия-задника-който-разбилицето-ми-за-да-го-спукам-от-бой* — изсъска Карл. — Знам, че звучи малко дългичко, но работя върху съкращение.

— За какво... за какво е всичко това? — попита Ленън. Лицето му бе посърнало от болката. — Тази... шибана болка е невероятна.

— Аз така и не видях задника, който ме нападна онази нощ, но той смърдеше така, сякаш бе плувал в басейн, пълен с афтършейв „Брут“. Странно, нали? Това не е ли същата смрад, с която се опита да ни задушиш тази сутрин в кантората ми? Освен това знам, че нападателят ми страда от халитоза. Дъхът му смърдеше на разложено и киселина. А интуицията ми подсказа, че е висок около метър и деветдесет и тежи около сто и двадесет кила, предимно твърди мускули. Големи клоунски обувки, като тези, които носиш в момента. Сигурно има и набола брада, както и усмивката на педофил.

Ленън се намръщи.

— Никога не бих опетнил репутацията на човек, обвинявайки го, че е шибан педофил, Кейн.

— Ти *работиш* за такъв, отрепко. Искаш ли малко информация? Бил си ченге. Бил си част от така наречения „тежък отряд“ от Гленфийлд, Карикфергъс. Виждаш ли? Знам всичко за теб, Стенли, дори домашния ти адрес в Балимена.

Карл цапардоса Ленън през глезените.

Ленън изпищя като банши, чиято коса е била хваната в преса за пране.

— Ако отново изпищис така, ще завра чифт гащи в устата ти, здравеняко.

Тун!

Лявата лопатка.

— Оххх... — изпъшка Ленън. — Моля те... защо правиш това? Пари? Искаш още пари?

— Чуй ме внимателно, господин Мой Парк. Направи трилогия от грешки в нощта, в която ме нападна. Не влошавай положението си, като ме лъжеш. Иначе ще трябва да стана сериозен — каза Карл, извади своя колт „Питон“ и го притисна силно във вече изпотеното чело на Ленън.

— *Моля те... недей...*

— Искам да информираш господин Анонимен, че е мой. Знаем, че е убил Ивана и няма да мирясам, докато справедливостта не възтържествува по един или друг начин.

Туп!

По тила с палката.

Ленън захапа ръкава на палтото си и изстена, а пръстите на ръцете му се извиха навътре.

— Какво става, здравеняко? — попита Карл, който също се потеше обилно. Падна на едно коляно, за да разгледа по-отблизо производението си. — Нямах нищо против да ги раздаваш, но не обичаш да ги получаваши, а?

Кръв шуртеше от устата на Ленън. Той се изплю и една гъста кървава слюнка плъокна в краката на Карл.

— По-добре... по-добре ме убий, Кейн... копеле такова...

— О, няма нужда да те убивам, Стенли. Знаеш ли каква е професията на моя шурей?

— Той е... той е ченге.

— Ченге? — изсмя се Карл. — Това е все едно да кажеш, че папата е свещеник. Не, моят шурей не е просто ченге. Той е шибаният началник-инспектор и за твое нещастие, *Стенли*, шурейт ми ме обича като един истински шурей. Ако искаш да останеш жив, съветът ми към теб е да си стегнеш куфарите и да се пръждосаш от Белфаст — *веднага*. Върни се в Балимена или както там се казваше дупката, от която си изпъзлял.

— Да ти го начукам.

— И на това му викам благодарност. Знаеш ли, *Стенли*, че трябваше да дам всичко от себе си, за да разубедея шурей си, който искаше да изпрати двама от своите колеги да си „поговорят“ с теб? Повярвай ми, *Стенли*. Това тук е пикник в Рая в сравнение с техните

„разговори“. Река Лаган може да бъде много самотно място, *Стенли*, защото плъхове като теб, които нямат достатъчно мозък, за да не гризат сиренето в капана за мишки, могат да свършат само на едно място — в реката.

— *Да ти го начукам!*

Карл обърна Ленън и се вгледа в лицето му. Въпреки предизвикателните думи, мъжът изглеждаше напрегнат и нащрек. Карл нямаше нужда да бъде психолог, за да познае ужаса в очите му, както и отчаяното желание да предугади какво ще последва.

— Не изглеждаш *толкова* зле — рече Карл и прокара топлата палка по потното му лице. — Бъди благодарен, че не те оставям така, както ти остави мен.

Цапардоса Ленън по главата, за всеки случай.

Той не успя да го предугади...

— Лека нощ, красавице — прошепна Карл и излезе от къщата.

Навън въздухът бе хладен. Празен. Тих. Карл измина бързо разстоянието до колата.

— Добре ли си? — попита Уили, когато Карл се качи.

Той кимна.

— Това се нарича прехвърляне на болка.

— Трябваше да го направиш. Басирам се, че той не е имал никакви угризения за боя, който ти хвърли. Точка. Няма да го видиш пак.

— Надявам се, че си прав, Уили, приятелю — отвърна Карл. — Ето. Остави това отзад.

— Куфарче? Какво има в него?

— Болничните ми разходи — отвърна Карл и запали двигателя.
— И гащи.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

„Силен духа вятърът към моето отечество, моя скъпа Ирландия, къде се бавиш?“

Ричард Вагнер, „Тристан и Изолда“

Телефонът звънна точно когато Карл се канеше да си налее чаша сутрешно кафе. Мразеше сутрешните обаждания. Новините никога не бяха добри. Той се поколеба, преди да вдигне телефона. Изведнъж в главата му се появи спомен за това, което бе направил на Ленън преди два дни, но Карл бързо го прогони. Беше сигурен, че Ленън не би замесил ченгетата в тази каша, въпреки боя, който му бе хвърлил.

— Том? Какво е станало?

— Тялото на младо момиче е било открито на шотландския бряг преди три дни, близо до „Мъл ъф Кинтайър“. Очевидно е прекарало доста време във водата. Шотландската полиция вярва, че е Мартина Ферис. Помолиха ме да им изпратя зъбните снимки за потвърждение.

— Ах, по дяволите.

— Изпратиха ми снимки на тялото по факса. Бих казал, че е тя, Карл. Раната на окото се вижда съвсем ясно. Съжалявам.

— Казаха ли... казаха ли как е умряла? Нещастен случай? Удавяне?

Изминаха няколко секунди, преди Хикс да отговори.

— Не. Не е било нещастен случай. Била е убита по същия начин, по който са били убити другите момичета.

Карл изтръпна целият.

— Карл? Още ли си там?

— Какво? Да... тук съм. Слушай, Том... благодаря ти за това, че се обади. Няма да казвам на сестрата на Мартина, докато не потвърдиш всичко. Ще ми се обадиш ли веднага след като върнат тялото? Или ако чуеш нещо важно?

— Да. Разбира се.

— Благодаря ти, Том. Ще се чуем по-късно — каза Карл и затвори.

— Какво има, Карл? — попита Наоми сънено и примигна, за да изпъди сутрешната умора от очите си. — Кой беше това?

— Том Хикс. Полицията в Шотландия е открила тяло. Може би е на Мартина Ферис. Още не е сигурно.

— Мартина... о, горкото момиче — каза Наоми и поклати невярващо глава. — Казаха ли как е умряла?

— Най-вероятно е била убита.

— Господи... как?

— Трябва да изчакаме доклада на патолозите — отвърна Карл, който не искаше да разстройва допълнително и без това потресената Наоми.

— Ами Джералдин? Трябва да й кажеш.

— Ще изчакам да получа потвърждение от Том. Няма смисъл да избързваме.

Наоми кимна в знак на съгласие.

— Прав си. Може и да не е Мартина. Нали така?

Карл не отговори.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

„Жестокостта има човешко сърце...“
Уилям Блейк, „Божествен образ“

Следобедът отиваше към края си, а Карл тракаше безцелно по клавиатурата „Роял Куаят ДеЛукс“ и отчаяно се опитваше да завърши последната глава от най-новия си ръкопис. Телефонното обаждане от Хикс тази сутрин го бе изкарало от релси. Всеки път, когато искаше да набере някоя дума, на страницата се появяваше лицето на Мартина и отвличаше мислите му.

— Няма смисъл — въздъхна той шумно, опитвайки се да привлече вниманието на Наоми. Имаше нужда от малко утеха и реши да използва най-стария повод на света. — Изпаднал съм в творческа криза.

Тя не му обърна внимание, тъй като очите ѝ бяха залепени за телевизора.

— Няма смисъл — повтори той по-високо. — Не мога да се съсредоточа.

— А? Каза ли нещо, Карл?

— Казах... няма смисъл.

Звънецът прозвуча точно когато Карл отново посегна към клавиатурата.

— Аз ще отида, Наоми, няма проблем. И без това нямам какво да правя — каза той саркастично и слезе долу.

Карл отвори вратата и завари Шон, своя пощальон, да стои на прага.

— Както винаги си навреме, Шон. Мога да сверявам часовника си по теб — ако имаше шест стрелки.

— Днес вината не е моя, Карл — отвърна Шон смутено. — Опашката в Макдоналдс беше дълга цял километър. Човек би си помислил, че раздават бигмаковете безплатно.

— Не трябва ли първо да разнасяш пощата?

— На празен стомах?

— ОК. Печелиш. Какво си ми донесъл?

— По-важно е това, което не ти нося.

— Обожавам загадъчните пощальони. Какво *не* си ми донесъл?

— Голям черен пакет с един от отхвърлените ти ръкописи.

— Гениално. В този град професионалните комици с лопата да ги ринеш. Дай ми пощата и се връщай на опашката в Макдоналдс.

Карл бързо се качи горе и прегледа пощата, като изхвърли боклуците в кошчето. За негово съжаление не можеше да направи същото с трите сметки.

— Нещо интересно, Карл? — попита Наоми и отлепи очите си от екрана за секунда.

— Да. Три писма за теб от някой си господин Бил^[1] и един голям тайнствен кафяв плик за мен — отвърна Карл и разкъса плика. Отне му по-малко от десет секунди да прочете писмото вътре:

Скъпи Карл,

Ръкописът ти беше забавен и оригинален. За съжаление, трябва да разочаровам и двама ни, защото няма да мога да ти дам рецензия. Агентът ми не ми позволява. Освен това трябва да те предупредя, че нямаш разрешение да използваш нито думата „забавен“, нито думата „оригинален“, нито да споменаваш това писмо в бъдещите си творби, освен ако тези бъдещи творби не станат бестселъри — тогава, разбира се, можеш да ги използваш. Моята нова книга, „Гробът на мъртвеца“, ще бъде публикувана през март и ще се продава във всички добри книжарници на достъпна цена. Освен това можеш да се насладиш на промоционалните изрезки, които съм приложил с писмото. Те са за теб и можеш да им се радваш на воля. Преди да свърша, искам да спомена, че все още разполагам с ограничен брой подписани екземпляри на последния ми международен бестселър „Напред към мрака“ на много достъпна цена. В допълнение всеки, който закупи две мои книги, ще получи красива моя черно-бяла снимка, направена от световноизвестния фотограф Майлс

О'Рурк. А една още по-добра оферта за всеки истински фен на Мълън е да закупи четири мои книги. Тогава ще получи подписана снимка напълно безплатно.

С уважение, Питър Т. Мълън, автор на шест бестселъра, включително възторжено приветствания от критиката роман „Смъртоносният й син“, който скоро ще бъде превърнат във филм с Мел Гибсън (или Харисън Форд).

PS: Да, това наистина е моят подпис на снимката! Имаш разрешението ми да го продадеш в eBay.

— От кого е писмото, Карл? — попита Наоми.

— От този чекиджия — отвърна Карл и й показа черно-бялата снимка.

— Кой е това?

— Това е копелето, което няколко пъти спасих от як пердах, когато бяхме ученици. Сега ми се иска да го бях пребил аз. Това е самият господин Бестселър, Питър Мълън.

— Защо ти е изпратил своя снимка?

— Сигурно защото не е имал моя.

— Не е ли това писателят, с когото искаше да говориш в „Ийсънс“?

— Да, но да не говорим повече за миналото — рече Карл, накъса снимката и писмото и тръгна към кухнята. — Искаш ли кафе?

— А? — обади се Наоми, която пак се бе залепила за телевизора.

— Казах искаш ли... какво, по дяволите, гледаш? Плачеш ли? Защо, по дяволите, плачеш? Надявам се, че не е заради писмото на онзи чекиджия.

— Не плача! — тросна му се Наоми и подсуши очите си с кърпичка „Клинекс“.

— Сигурно гледаш нещо съзливо тогава. Само не ми казвай, че пак е „Титаник“.

— Това е... най-голямата жестокост на света — обяви Наоми и посочи към екрана. След това си записа нещо в един бележник.

— Какво?

— Това ужасно мъчение. Фоа гра.

— Обожавам, когато говориш с френски акцент. Което ми напомня. Уи уи, мадмоазел. Трябва да отида до ла тоалет — ухили се Карл, имитирайки Питър Селърс.

— Не е смешно. Ще напиша писмо за това и ще го разпратя по вестниците — скастри го Наоми. — Производството на фоа гра трябва да бъде забранено.

— Напълно съм съгласен с това, което казваш, каквото и да е то. Къде е днешният брой на „Белфаст Телеграф“? Трябва да проверя два резултата от надбягвания... — Карл изведнъж млъкна и зяпна екрана на телевизора. Две ръце държаха здраво една гъска, докато други две вкарваха двадесетсантиметрова метална тръба в гърлото ѝ. Птицата надаваше почти човешки писъци на болка, докато тръбата проникваше навътре. Гледката беше отвратителна, като катастрофа на магистралата, но нездравото любопитство на Карл не му позволяваше да извърне поглед. — Какво... какво правят на тази гъска?

Наоми подсмръкна.

— Тъпчат горкото създание насила с преработена царица през метална тръба, вкарана в хранопровода му.

— Защо? Гъската болна ли е?

— Не, разбира се, че не. Тази нехуманна практика датира от 2500 г. пр.Хр., когато древните египтяни започнали да отглеждат птици за храна, като ги угоявали чрез насилствено хранене.

— Какъв е смисълът?

— Знаеш ли как се превежда изразът „foie gras“?

— Дебел дроб?

— Точно така. Дробовете стават от три до четири пъти по-големи от нормалното. Това е деликатес, любим на много така наречени главни готвачи и разни лакоми познавачи.

Гъската надаваше пронизителни писъци на ужас. На Карл те му звучаха отвратително човешки. Догади му се.

— Не можеш ли да намалиш поне малко звука, Наоми?

— Гадно ли ти става?

— Ами да.

— Много добре — отвърна тя и увеличи още звука. — Всеки трябва да чува това, преди да седне на масата за вечеря.

Писъците станаха почти нетърпими.

— Какво ти става, по дяволите?

— Гъските са подложени на това мъчение през последните от дванадесет до двадесет дни от живота им, преди най-накрая да ги заколят. Можеш ли да си представиш да те измъчват така, да пициш, но никой да не ти се притича на помощ? Ужасно, ужасно, ужасно...

Късметът понякога следваше Карл като куче. Понякога тичаше малко пред него. Друг път изоставаше малко, но винаги бе на един вик разстояние и ако го изчакаше достатъчно, Карл знаеше, че рано или късно ще го споходи. Точно това се случи сега: без предупреждение кучият му късмет се блъсна в него, като гумен ластик, който го плесна по челото. Идеята нарасна толкова много в ума му, че той не можеше да мисли за нищо друго.

— Трябва да изляза, Наоми. Няма да се бавя — обяви той и бързо грабна палтото си.

— Но... късно е. Виж, ще го изключа, щом те разстройва толкова много, и...

— Не! Не, продължавай да гледаш. Ще те питам някои неща, когато се върна.

[1] Bill — сметка (англ.). — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

„Има нещо призрачно в лунната светлина; тя е безстрастна като душа, отделена от тялото, но в същото време е невъобразимо тайнствена“

Джоузеф Конрад, „Господарят Джим“

Над Белфаст се спускаше здрач и сенките се удължаваха. Улиците бяха пуси и всички вече бяха там, където искаха да бъдат. Градът бързо се превръщаше в стряскащо тиха пустош.

Топлият, спаружен въздух бе натезжал от желязната миризма на дъжд.

Карл стоеше под арките и ореолите на стоманените улични лампи и се колебаеше. Най-накрая влезе в сградата, а единственият свидетел на това бе призрачната луна.

— Знаех си, че ще се върнеш — каза Кати самодоволно. — Откри ли своята безценна Мартина? Започна ли гъската ти да снася златните си яйца?

Външният вид на Кати бе западнал доста от последния път, когато я бе видял. Петната по лицето ѝ бяха плъзнали навред като безмилостен обрив и я правеха да изглежда болна, бледа и потна. По някаква причина носеше твърде тесен бански костюм и гърдите ѝ бяха изскочили малко над плата. Част от дупето ѝ също се подаваше. Карл дори зърна заплашително на вид срамно окосмение.

— Искам да ми разкажеш за младите момичета, Кати — за всички.

— Харесваш ги млади, а? Закръглени и вкусни като малки голи гъски? Не си падаш по жени на твоята възраст, зрели жени като мен?

— Знаеш какво прави с тях.

— Кой?

— Угоява ги като гъски, а после ги коли. Първият път, когато се срещнахме, ти ме попита дали дебелата ми златна гъска е избягала от клетката си. Помниш ли? А преди малко също спомена гъски.

Кати се усмихна, но не отговори.

— Примамваш ги тук за него, нали? Всички тези малки момиченца? Всичките са били тук, в един или друг момент от живота си. Нали така, Кати?

— Аз... не знам за какво говориш.

За първи път откакто я бе срещнал, Карл долови колебание в гласа на Кати.

— Не искаш да бъдеш съучастник на убиец, Кати. Мисля, че си се опитала да го спреш, да спреш неговата извратена игра. Даваше ми нишани, но аз бях твърде тъп, за да загрея. Преди не схващах, но сега разбирам. Къде е тази клетка?

— Аз... трябва да си тръгваш... не искам да говоря повече с теб.

— Откриха ново тяло в Шотландия. Най-вероятно е на Мартина Ферис. Искаш ли това да тежи на съвестта ти, Кати? Убиването и измъчването на млади момичета?

— Това може да е някакъв капан, за да ме върнеш обратно в затвора.

— Не е капан. Уверявам те, че не съм никакво ченге, под прикритие или под каквото и да било. Имам нужда от тази информация. Искам да го спра, преди да е убил друго младо момиче. Изобщо няма да намесвам името ти в това. Обещавам.

— Ти... още не си ме убедил, че не си ченге под прикритие.

— Как мога да те убедя? Хайде, изпитай ме.

— Ами... имам един начин за... проверка. За да докажеш, че не си ченге... — каза тя и измъкна една малка метална кутия изпод купчина износени куфари. Отвори я и извади малък дебел пакет, обвит в найлон. Съдържанието на пакета бе кафяво. Приличаше на лайно. Кати изведнъж погледна Карл и устните ѝ се разтегнаха в тайнствена усмивка.

— Какво е това? — попита той.

— Това? Най-добрият детектор на лъжата — отвърна тя и усмивката ѝ заприлича на разрез с нож.

Кати бръкна в една друга кутия и извади малка сбръчкана ябълка и едно поочукано, но напълно функционално швейцарско армейско ножче „Викгоринокс“. Избра едно острие, с което обезглави дръжката и издълба тунел към вътрешността на плода, изхвърляйки

съдържанието навън. Движенията ѝ бяха плавни, професионални. Ловкостта на експерта.

— Обичаш ли да ядеш ябълков пай? — попита го тя.

— Нямам време за глупости, Кати. Можеш ли да ми помогнеш или не? — попита я Карл, чието търпение се бе изчерпало.

— Това ястие не бива да се приготвя надве-натри. Подай ми химикалката върху онзи куфар — нареди му тя и протегна ръка като доктор по време на операция.

Карл бързо откри предмета, който му сочеше и ѝ го подаде.

Тя махна синята капачка на чисто новата жълта химикалка „Бик“, захапа златната тапичка на върха и извади пълнителя със зъби. Изплю го. Духна в пластмасовата тръбичка.

— Идеално. Няма задръстване.

— Ще ми кажеш ли какво е всичко това?

— Скоро! — възкликна тя и извади още малко от вътрешността на ябълката. Повтори действието три пъти, след което махна найлоновото покритие от пакета и пъхна кафявата восъчна субстанция в кухия търбух на плода. Взе химикалката и я заби в отвора, след което я облиза с език по начин, който накара Карл да потрепери от отвращение.

— На това му казвам истинска лула. Дай ми запалка.

— Нямам. Вече не пуша.

— Ще намериш запалка ей там, до обувките — каза тя. Карл я откри след кратко търсене. — Добре. Това е. Давай сега.

— Какво? — попита той и вдигна запалката.

— Запали ме — нареди му тя.

— Ще пушиш от *това*?

— Ти също.

Карл поклати глава.

— Не, няма.

— Това не е пантомима, в която аз казвам „о, да, ще го направиш“, а ти ми отговаряш „о, не, няма да го направя“ — рече тя и лицето ѝ изведнъж замръзна. — Явно не мога да ти се доверя. Вместо това трябваше да се доверя на инстинктите си. Ти *си* ченге. Ще ме арестува ли за притежание на наркотици, господин Прасе?

Кати изгрухтя два пъти в лицето на Карл и го опръска със слюнка.

Следващите няколко секунди, през които Карл обмисляше какво да направи, бяха най-дългите през живота му. Накрая осъзна, че имаше само една възможност. Завъртя колелцето и пламъкът щръкна, тънък и остър в сумрака. Протегна се. Като го хвана за китката и съпроводи ръката му, докато пламъкът докосна съдържанието на ябълката и го накара да заблести в оранжево, изпъстрено с червено и черно. Без предупреждение, пламъкът опърли косъмчетата по пръстите му.

— Мамка му! — извика Карл и дръпна бързо ръката си.

Кати помириса аромата на изгорена плът и се усмихна.

— Мирише ми на бекон. Грух, грух!

„Майната ти“, искаше да каже той, но си замълча. Кати засмука лулата „Бик“, нежно, но целенасочено. След няколко секунди цялата стая бе изпълнена със сладкия аромат на печени ябълки, примесен с миризмата на нещо не толкова приятно, която се вряза в мозъка му като острие.

— Моите ябълкови пайове са най-добрите — усмихна се Кати и го изгледа през полуспуснатите си клепачи. През счупените ѝ зъби се процеди дим, който се обви около лицето ѝ.

Тя бавно отвори очи и предложи лулата на Карл. Той я взе с неохота. Хвърли поглед към лицето ѝ, което се спихваше като издишащ балон, след което погледна лудостта, която държеше. Отворът в химикалката бе окъпан в слюнката на Кати. Не особено апетитна мисъл. Карл бързо я прогони от главата си и се хвърли с двата крака в пропастта, като засмука лулата с всички сили. Изкашля се. Изплю се. Пушек и зелени сополи бликнаха от носа му. Отврати се. Бързо се избърса.

— *Наистина* нямаш опит в тези неща — засмя се Кати. — Не се тревожи. Първият удар винаги е най-дълбок — и най-сладък. Сега вдишай както трябва; сякаш животът ти зависи от това. Не хаби стоката.

Той неохотно вдиша, като този път не се опита да спре пътя на нещото надолу към дробовете и кръвообращението си. Силата му го порази, право във врата. Невидимо електричество, което разтресе мозъка му. Ръцете му бяха като навити пружини. А краката му сякаш бяха празни и направени от хартия. Трябваше да седне.

— Пробвай пак — каза Кати и се вгледа в очите му. — Не ми ли вярваш?

— Разбира се... че ти... вярвам. Много... — ломотеше той с няколкосекундно закъснение. Лош синхрон. Стаята бавно се въртеше. Карл затвори очи, за да спре световъртежа. Отне му доста време да премести погледа си към Кати. — Просто... просто ми кажи... къде е тази клетка...?

— Какво красиво пътуване те очаква. Надявам се, че визата и паспортът ти са в изрядност, а, Карл? — изхили се Кати. Смехът ѝ бе мрачен и злокобен.

— Пътуване?

Главата му бе станала тежка и замъглена. Чувстваше как лицето му се върти и потъва като вода, която се източва в канала на вана.

— Двата сме в същата глава, Карл. Не разбираш ли това? Същата глава...

Стаята пулсираше, навътре-навън, навътре-навън; дишаше като огромен бял дроб от бетон. Чуваше как сърцето ѝ бие. *Туп. Туп. Туп.*

— Сърце... е запалено... имам нужда... въздух...

— Не се паникьосвай.

Очите на Кати се разшириха от нескрита радост. Тя го целуна нежно по бузата и допря устата си в неговата. Устните ѝ се разтвориха, потното ѝ лице стана червено и поресто. Промълви нещо неразлично, но мръсно в ухото му.

Карл можеше да помирише киселата миризма на тялото ѝ; можеше да види изкривеното си отражение в главите на шиповете, забити в езика ѝ. Нещо странно се случваше с устните ѝ — те се подуваха и все повече заприличваха на женски полови органи. Тя го целуна със сила. Той опита да се съпротивлява.

— Ако не искаш да ми помогнеш — изсъска тя в устата му — тогава и аз няма да ти помогна. Ако още веднъж откажеш да ми се подчиниш, вече няма да си добре дошъл тук. Ясна ли съм? Никога няма да откриеш клетката.

Карл опита да отвърне.

— Езикът ми... той е... целият гум... гум... гуууумен.

— Ясна ли съм!

— Да... нап... ълл... но...

— Моите ябълки са най-добрите на пазара — рече Кати и постави ръката на Карл върху едната си гърда. — Знаеш ли защо?

Той поклати глава, но езикът му отказа да работи. Имаше чувството, че потъва бързо и безвъзвратно в черни плаващи пясъци.

— След като свършиш, просто изяждаш доказателствата! — възкликна Кати. Смехът ѝ бе вулгарен и неочаквано гръмогласен. С другата си ръка тя навря ябълката в устата му. Зъбите го заболяха. — Хапи. Унищожни доказателствата. Не искаме ченгетата да ни арестуват. Нали?

Изведнъж очите ѝ станаха разширени и пусти като счупени прозорци.

Карл кимна на забавен каданс. Отвори уста. Захапа ябълката. Имаше вкус на меки стърготини. Погълна горещото съдържание. Беше неуязвим.

В един кратък миг на яснота, той видя танцуващи пред очите му искри. Кати сваляше малкото си останали дрехи, като очите ѝ дори за миг не се отделиха от неговите.

Карл за първи път видя колко пренебрежително и немарливо се беше отнесла Природата към нейната анатомия. Тялото ѝ бе безформено, криво, сколиозно. Сини вени кръстосваха голата ѝ кожа. Но въпреки несъвършенствата, имаше някаква перверзна красота в нея, но само за тези очи, които искаха да я видят.

— Лъжливо копеле такова! Ако не си ченге, тогава какво прави това в шибаното ти палто! А? Отговори ми, копеле такова, или ще ти пръсна тиквата!

Револверът колт „Питон“ бе притиснат в главата му. Кати го стискаше в треперещите си ръце.

— Не! Недей! Само... само ме... само ме остави да ти обясня. М... м... моля те... К... Кати...

Изведнъж всичко се превърна в негатив на натюрморт. Кокалчетата на Кати станаха бели като кост. Пръстът ѝ натегна спусъка. Карл спря да диша. Представи си как Кати дърпа спусъка и куршумът отнася половината му пепеляво лице.

— Слушам те, но не гарантирам, че ще е за дълго — отвърна Кати, нарушавайки смъртоносната тишина. — Надявам се обяснението да е добро, иначе ще стане страшно — за теб.

Карл се опита да всмуче слюнка в устата си, но тя остана суха като памук.

— Аз... нося го за защита. Спечелил съм си много врагове през годините. Просто за защита... това е всичко.

— Не ти вярвам — изсъска тя и натегна спусъка още малко.

„Ще го направи. Лудата кучка ще го направи“, помисли си Карл.

— Виж цевта, за бога! Виж... виж къде трябва да е серийният номер. Бил е изпилен. Този револвер е незаконен. Мислиш ли, че ченгетата ще ми позволят да нося това нещо с мен? Трябва да ми повярваш, Кати.

— Не трябва да правя нищо, освен да натисна спусъка! Легни на пода по корем!

— Виж, Кати, няма нужда да...

— Няма да ти казвам пак — *лягай на земята!*

Кати извади спринцовка със свободната си ръка. Беше пълна с мръсна кафява течност. От иглата падаха капки, които оставиха мръсна диря на пода. Тя се приближи до Карл. Тялото ѝ излъчваше невероятна топлина. Пресегна се и докосна рамото му.

Той се сви.

— Недей — прошепна тя и мушна иглата във врата на Карл.

Отначало не усети нищо, но после го връхлетя тръпката — ледената тръпка на живота, която вля сила във всяка пора и кръвна клетка на тялото му, обърквайки сетивата му.

Изтощен, Карл затвори очи и се изключи от тази лудост. Чувстваше как Кати го обръща по гръб и го яхва. Мазната ѝ кожа беше хлъзгава като змийска. Опита се да я избута от себе си, но ръцете му бяха станали напълно безполезни.

— Не се съпротивлявай — прошепна тя. — Спокойно... точно така. Леко и спокойно...

Започна да сваля дрехите му, отначало нежно, а после целенасочено и бързо, като ги късаше.

— Моля те... не... прави това, Кати...

Почувства как пръстите ѝ направляват пениса му към влажната ѝ тъма.

След това всичко стана странно...

Някой започна да залива очите му с катран. Всичко се промени от бяло като кост на черно като нощ. Мозъкът му забави темпото, а после спря. Беше мек. *Като гуууу-УУУУма*. Масата в ъгъла тръгна към него, като дървените ѝ крака се бяха превърнали в крака от

човешка плът. Започна да се трие в тялото му и да стене като разгонено куче. Завесите на прозорците се превърнаха в гигантски езици. Нежно облизаха голата му кожа. Всичко и всеки бе негов приятел. Стаята сменяше цветовете си: калейдоскоп от халюцинационни дъги. По тях се плъзгаха голи ангелчета, които се кикотеха и му махаха да иде при тях. Той им махна в отговор на забавен каданс, докато гледаше как лопатките им подскочат нагоре-надолу, а малките им дупенца се хият от удоволствие. Мека музика проникна в черепа му. Цялото място се превръщаше в чашка петри, пълна с чудатости.

Кати се хилеше, награбила колекция от спринцовки, големи като игли за плетене. Триеше ги една в друга. *Трак, трак, трак.*

— Наистина ли мислиш, че ми пука за някаква малка курва? — попита Кати. Очите ѝ се разшириха, а устните ѝ се разтегнаха в злобна усмивка. — Грух, грух!

Карл се сети за *Les Tricoteuses*^[1], за усмивката на смъртта, изписала се на лицето на мадам Дефарж. Споменът смрази костите му.

— Ти... ти трябва да им помогнеш... трябва да им помогнеш... моля те, Кати...

Изведнъж и без предупреждение цялата сцена подскочи и се върна в нормалността. Карл почувства как вътрешностите му отново се събират. Нещо осезаемо се покатери отзад в главата му и изключи целия му свят. Секунда по-късно той се разтвори в развълнувано море от мрак, набраздено от проблясъци бяла светлина. Мракът изглеждаше безкраен. Подът се разтвори и го погълна. Стаята се скри.

Последното нещо, което видя, бе фигурата на мъж, който стоеше до Кати и се хилеше.

[1] *Les Tricoteuses* — плетачните (фр.). Става дума за жените, посещавали публичните екзекуции в Париж по време на Френската революция. Такава е мадам Дефарж, героиня от „Повест за два града“ на Чарлс Дикенс. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

„Ако Бог не съществува, той трябва да бъде измислен“

Волтер, Послание до автора на книгата, „Тримата измамници“

— Карл?

— А?

— Отвори очи, Карл — каза мъжки глас.

Някъде в главата на Карл ръмжеше моторна резачка, която бавно разрязваше черепа му. Той отвори очи. Бяла светлина изгори очите му като киселина. Бързо ги затвори и закри с ръка.

— Мамка му!

— Извинявай — отвърна гласът. — Все забравям за това. Ще се замъгля малко. Ето. Как е сега?

С усилие на волята Карл застави очите си да се открехнат. Намираще се в някаква стая. Цялата бяла и размазана. Липсваше точица цвят, на която да се спрат очите му. Някакъв странен човек гледаше през прозорците на очите на Карл. Кожата му беше флуоресцентна, почти като стените на стаята.

Напълно дезориентиран, Карл му се сопна:

— Къде... къде, по дяволите, се намирам?

— При дяволите ли? Надявам се, че това е само израз, Карл — отвърна странникът и се усмихна меко. — Не помниш ли? Напуши се като дете в задния двор на училище, а после потанцува и с иглата? Това е моята Къща — или поне беше.

Стаята бавно започна да се изпълва с цветове, форми и миризми — миризми на тамян и разтопени свещи.

— Старата църква...? Кой... кой си ти? Не си този, когото видях да стои до Кати.

— Не можеш ли да познаеш кой съм?

— Не съм в настроение за игри, приятелю. Просто ми кажи.

— Аз съм Иисус, Карл.

— Разбира се. Значи можеш да ми кажеш кой ще спечели Голямото национално надбягване?

— Не одобрявам хазартните игри, Карл.

— Кати ли ти каза името ми? Къде е мъжът, който беше с нея? Това Боб Хана ли беше?

— Кати и Боб? — каза Иисус и се засмя. — Не са в моя отбор. Грях капе от всяка извивка на прелъстителното тяло на Кати. Това не е първия път, когато е правила стария номер с ябълката и спринцовката. Той датира още от Райската градина. Като казвам, че е *стар*, говоря сериозно.

Смехът стана тайнствен.

— Кой, по дяволите, си ти?

— Наистина не трябва да използваш този израз в мое присъствие, Карл. Добре, че имам чувство за хумор. Недей да слушаш всички онези луди мои последователи, които се опитват да те убедят в обратното. Не мога да понасям преродените християни — нямат никакво чувство за хумор.

За първи път Карл забеляза, че нещо липсваше от голямото разпятие, висящо от тавана. Той се вгледа в мъжа малко по-внимателно. Брадат и размъкнат, облечен с парцали и мръсна тениска с надпис: БЯХ АТЕИСТ, ПРЕДИ ДА ОСЪЗНАЯ, ЧЕ СЪМ БОГ. Имаше нещо в него, което беше дяволски познато на Карл.

Той опита да стане, но изведнъж коленете му се превърнаха в гума.

— О...

— Спокойно — окуражи го утешителният глас на Иисус.

Карл усети изгаряща горчилка, напиреща да излезе от гърлото му. Без предупреждение той се свлече на земята и започна да повръща мощно. Светът пред очите му започна да се върти. Не се бе чувствал толкова зле от години. Зачуди се дали умира... или просто е мъртъв?

— О, господи... — простена той.

— Да?

— Просто спри, ОК? Спри да ме дразниш — рече Карл. Искаше това да прозвучи като заплаха, но гласът му бе твърде измъчен. Той избърса киселата слюнка от устните си. — Не съм в настроение за тези лайна.

— Защо?

— Не виждаш ли? Друсан съм.

— Там, откъдето идвам, друсането означава нещо съвсем различно.

— Много смешно. Все едно разговарям с Франк Карсън^[1]. Остави ме на мира, Франк... ох... главата ми...

— Лицето ти изглежда изнурено и измачкано, Карл. Това, от което имаш нужда, е спринцовка, пълна с *вяра*. Ако искаш, мога да превърна гримасата ти в усмивка и да накарам душата ти да заблести — отвърна Исус. — Ето, дай да ти помогна.

Карл посегна към ръката му и веднага забеляза пробивната рана. Изглеждаше влажна и отвътре бликаше нещо мазно и гъсто. Той инстинктивно дръпна ръката си.

— Какво... какво ти е на дланта? Кърви.

— Стигмата — отговори Исус и го дари със своята странна, чудата усмивка. — Не можеш да я пренебрегнеш, Карл. Тя изисква твоето внимание.

— Разбира се — отвърна Карл саркастично. — Трябва и аз да си направя такава дупка. Ще съм сърцето на компанията.

Исус щракна с пръсти и между тях се появиха две запалени цигари. Той пъкна една между устните си и предложи другата на Карл.

— Не, благодаря — рече Карл. — Опитвам се да ги откажа.

— Не ни въвеждай в изкушение, а? — каза Исус и отново го облъчи с прекрасната си, ослепително бяла усмивка, за която всеки актьор би убил баба си.

— Нещо такова.

Исус видиш тютюна и затвори очи, очевидно наслаждавайки се на вкуса.

— Мина *доста* време от последния път, когато пуших. Страшно много ми се пушеше. *Опа*. Може би не трябва да използвам думата „страшно“, а?

Карл не отговори. Гледаше как цигарата бавно се самоизяжда, чезнейки в тънка нишка сивкав дим, която се точеше към тавана като самотен призрак.

— Вземи ръката ми, Карл — нареди му Исус със силен, но нежен глас. — Не се бой. Няма да те ухапя.

Карл потисна желанието си да пренебрегне заповедта и неохотно стисна протегнатата ръка. *Бам!* Мощен трепет, бързо последван от вълна, съставена от хиляди малки електрически заряда, която заля нервната му система, покатери се нагоре по гръбначния му стълб и накрая излезе през устата и ушите му. Карл залитна. Имаше чувството, че краката му висят на няколко сантиметра от пода.

Толкова истинско. Тооолкова исстинско. Невероятнооо.

— Спокойно, Карл. Не бързай. Няма за къде. Имаме цяла вечност.

— Кой... кой си ти... *всъщност?* — попита Карл с треперещ глас. Бързо пусна странната ръка на странника.

— Всъщност? Вече ти казах кой съм: Аз Съм Великият Аз.

— Браво. Звучиш по-скоро като котката с шапката^[2]. А сега, ако нямаш нищо против, аз ще тръгна. Беше ми приятно и така нататък.

— Мога да ти помогна, Карл. Никога не забравяй, Иисус е винаги с теб.

— Така ли? Къде беше, когато ме пребиха? В задръстване?

— Наистина знаеш как да отвърнеш на удара, Карл. Но имаш по-малко вяра от Тома. Двамата с теб имаме много общи неща. И двамата сме били разпъвани на кръст — за едно или друго нещо.

Иисус дръпна тениската си нагоре, обърна се и показа на Карл голия си гръб. Кожата бе прорязана от стотици дълбоки бразди, кървави и влажни като парчета бекон.

Карл се извърна отвратно.

— Кой, по дяволите... кой ти е *направил* това?

— Всички. Чети между *редовете*, Карл. Не позволявай на цинизма и вината да замъгляват преценката ти.

— Вина? Каква вина?

— Майка ти.

Карл почувства как кръвта се оттича от лицето му. Краката му отново се вулканизираха.

— Не замесвай майка ми в това.

— Ти не си убил майка си, Карл. Не си улеснил убийството ѝ по никакъв начин. Бил си едва на девет години. Още ли не си осъзнал това, след всички тези години?

— По-добре спри да говориш за майка ми, иначе лошо ти се пише.

— Тя те е наранявала. Виждаш ли я как изневерява на баща ти с други мъже, когато той е бил в открито море. Мразил си я, защото...

— Ти си лъжец! Не съм я мразил! Никога не съм мразил майка си. Обичах я. Никога не е изневерявала на баща ми!

— Освен това си я обвинявал. Обвинявал си я за това, че е докарала чудовището в къщата ви. Когато чудовището уби нея и рани теб почти смъртоносно, ти си повярвал, че по някакъв начин мислите ти са предизвикали това брутално клане. Така работи неоправданата вина — седи в ъгъла като паяк и тихо плете паяжината си в мрака. Кара те да се съмняваш, да поставяш под съмнение съвестта си, вярата си.

— Лъжец! Нямам никаква така наречена вяра. Спрях да вярвам в измислиците на Бог много отдавна. Вярата е лъжа и измама. Дори пиша Бог с малка буква.

— О, от *това* наистина ме заболя, Карл — отвърна Иисус и на лицето му грейна малка усмивчица. — *Вярвай* в мен. Аз мога да ти помогна. Позволи ми да смажа ръждясалите панти на вярата ти. Може би трябва да те запозная с Юда? Той е един *неподправен* оптимист и отговаря за всички загубени и безнадеждни каузи.

— Нямам нужда от ничия помощ. Ще се справя сам. Винаги го правя.

— Сигурно е много неприятно да си толкова свършен. Може би следващия път, когато се натряскаш с „Хенеси“, ще се опиташ да ходиш по вода.

— Остави ме на мира! Нямам нужда от никого! В това не се съмнявам! — извика Карл и притисна ушите си с ръце, но гласът на Иисус проникна през тях.

Изведнъж някой започна да прожектира черно-бял филм на далечната стена на църквата.

— Какво... какво правиш?

— Помислих си, че няма да имаш нищо против да изгледаме един ням филм заедно, за добрите стари времена.

Някой започна да свири на пиано, а зловещата мелодия бе от песента „Stormy Weather“. Косъмчетата по врата на Карл настръхнаха.

Екранът изведнъж оживя и по стената затанцуваха проблясъци, които разкриха голяма кухня в къща. Мъж, който седеше на масата. Карл виждаше само гърба му, но и това бе достатъчно, за да смрази

кръвта в жилите му. Мъжът гледаше в тъмния рай на дулото на револвер, притиснат в главата му. Револверът държеше набит и силен мъж, чието злобно лице бе разполовено от кождерска усмивка.

През прозорците проблясваха светкавици. Всичко бе едноцветно, с изключение на локвата кръв, изтичаща от женско тяло на пода. Това бе най-червената кръв, която Карл някога бе виждал. Приличаше на наметалото на Супермен. Друг стрелец стоеше над тялото и се заливаше от смях като хиена, изправена на два крака.

— Какво, по...? — каза Карл и се опита да превключи мозъка си на по-висока скорост, но всичко се движеше на забавен каданс.

Хиената сега бе полугола и косматият ѝ пенис бе надървен. Тя яхна тялото. Около устата ѝ започна да се събира слюнка.

Стрелецът до масата говореше, но не се чуваха думи. Той притисна револвера още по-плътно в главата на мъжа и бавно издърпа петлето. Ухили се.

Странно как част от повърхността на масата разцъфна като цвете и венчелистчетата разкриха трети стрелец, стиснал револвер. Главата на другия мъж изведнъж отхвъркна назад и на брадичката му се появи малка дупчица, досущ като прочутата трапчинка на Кърк Дъглас. От отвора бликна конец гладка кръв, която образува тъмночервен лигавник на гърдите му. Той не помръдна. Не произнесе нито една дума. Очите му бяха като стъклени.

Струйка бавен дим се издигаше от револвера на стрелеца върху масата.

Той се изправи и насочи оръжието си към хиената на пода. Стреля два пъти и я уби.

— Изключи това проклето нещо! — извика Карл. — Изключи го! Екранът изведнъж се изпари.

— Не се поколеба да убиеш Булдог и Кеърнс — посочи Иисус.

— Те... те го заслужавах. Булдог и Кеърнс убиха... много хора... убиха Джени Луис... майка ѝ. Аз просто... аз просто... се... защитавах.

— Да, така беше. Но се наслади на убийствата, нали?

— Те бяха главорези... нападаха... винаги нападаха слабите — рече Карл и закри ушите си с ръце. Искаше обвинителните гласове да спрат да го измъчват. — Те убиваха... всички, които им се изпречваха на пътя.

— Напълно вярно е — призна Иисус. — Но ти се принизи до тяхното ниво, Карл. Нали така? Винаги си обичал да дращиш с нокти по входната врата на Мрака. Облекчението е огромно, нали?

— Остави ме на мира! — извика Карл и притисна ушите си още по-плътнo. Черепът му всеки момент щеше да избухне. — Не си истински!

— Щом не вярваш в мен, аз не мога да ти помогна — каза Иисус и протегна към него кървавите си ръце. — Поискай и ще ти бъде дадено, Карл. Мога да ти помогна.

— Не ме докосвай с гадните си ръце! Нямам нужда от теб! — извика Карл. Главата му започваше да се върти. — Нямам нужда от теб. Нямам... нужда от... нужда от теб...

— ОК. Това ли е окончателното ти решение? — попита Иисус и погледна към небесата. — Аплодисменти за Карл и неговото упорито неверие.

Въпреки дразнещия глас, който проникваше в главата му, Карл долавяше и други звуци — късане и дране, пращане на ребра, които се разширяваха и разкъсваха ограниченията си. Без предупреждение стените на старата църква започнаха да се клатят. Голите ангелчета веднага литнаха към покрива, за да се скрият. Огромното разпятие, увиснало от тавана, започна да се топи с невероятна скорост, като се събираше на пода в локва, сякаш излязла от картина на Дали. След това прие формата на въпросителен знак.

От раните на Иисус шурна кръв и го заля.

Червеният цвят бе навсякъде. Вино. Кръв. Свещи. Очи. Карл трябваше да избяга, за да се спаси от тази лудост. Опита се да изпълзи навън, но точно тогава чу звук и погледна нагоре. Част от тавана се срути върху челото му.

Изведнъж всичко потъна в мрак. От небесата валеше бетон и всичко отиваше по дяволите.

[1] Франк Карсън — северноирландски комик и актьор. — Б.пр.

↑

[2] „Котка с шапка“ — роман за деца от д-р Зюс с главен герой висока, палава котка с папийонка и червено-бяла шапка. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

„Нощта, майка на страха и неизвестността, се спускаше над мен.“

Х. Дж. Уелс, „Война на световете“

Карл залиташе надолу към вкъщи по улица „Хил“ и се чувстваше като пияница. Два пъти се подхлъзна и прокле неравността на калдъръма. Най-накрая стигна входната врата.

Ръката му трепереше толкова силно, че не можеше да вкара ключа в ключалката. Сенките наоколо бавно избледняваха. Скоро щеше да се съмне.

— Хайде, копеленце малко. Влизай — изсъска той. Погледна наляво, после надясно. Ключът сякаш ставаше все по-голям и по-дебел в юмрука му.

За щастие, тясната уличка беше безлюдна, но чувството, че някой го наблюдаваше, така и не го напусна.

Най-накрая ключът влезе. Карл се облегна на стената в тъмния коридор и спря да диша.

Стъпки? Някой върви; приближава се?

Сърцето му биеше *туп, туп, туп*.

Коридорът сякаш ставаше все по-тъмен и се люшкеше като лодка в бурно море. Световъртежът се върна. Карл се уплаши, че всеки момент ще припадне.

Дишай, мътните да те вземат! Шибаното ти въображение си играе игрички с мозъка ти.

Той рязко си пое дъх и позволи на въздуха да изпълни пламналите му бели дробове и да изгони всичко останало от главата му.

— Спокойно... спокойно...

Главата му спря да се върти. Той влезе в банята и заключи вратата, след което светна лампата.

„Майната ѝ на светлината...“, помисли си той.

Дрехите му бяха кървави и висяха на парцали.

Той колебливо се погледна в огледалото.

Мамка му!

Лицето, което го гледаше от стената, бе напълно непознато — един кървав странник с пепелява, провиснала кожа, омацана с кръв. Изглеждаше загубен, като опечален, попаднал на грешното погребение.

Карл бързо завъртя крана, тикна шепите си под чучура и започна да лочи студена вода. След като свърши, той изстиска малко паста за зъби на показалеца си и я размаза по зъбите си.

Отлюспи кървавите си дрехи и се пъкна под душа. Ледената вода бързо го съживи.

— Карл? Ти ли си? — попита Наоми, застанала от другата страна на вратата.

Мамка му!

— Да... да, скъпа...

— Защо вратата е заключена?

Чуваше я как бута вратата и дърпа дръжката.

Мисли!

— Аз... току-що изсрах огромно лайно. Размириса се чак до Бангор.

— Твърде много информация, благодаря — отвърна Наоми отвратно. — Почти пет часа е. Къде си бил цяла нощ?

— Бях... на бобеното изложение.

— Не съм в настроение за шегите ти, Карл. Защо се къпеш в пет часа сутринта?

— Аз...

Мисли, за Бога!

— Хлъзнах се и паднах в един контейнер до строежа при катедралата „Света Ана“. Копелетата го бяха напълнили със счупени дъски и парчета стъкло. Едва не си счупих врата. Разбих си малко лицето...

— Господи, Карл! Добре ли си?

— Да... само няколко кървави драскотини и бъдещи цицини. Ще се почувствам много по-добре, когато си сръбна от чашата „Хенеси“, с която ще ме чакаш в спалнята — отвърна той, отчаяно опитвайки се гласът му да звучи весело и спокойно.

— Искаш ли да дойда да ти изгъркам задника?

Карл бързо погледна към купчината кървави дрехи.

— Тъъ... аз... почти свърших. След няколко минути можеш да ми изгъркаш предника в леглото.

Наоми се изкикоти.

— ОК, но не се бави.

— Само няколко минути.

Карл чу как тя се отдалечава, след което се наведе и повърна под душа. Тласъците идваха от дъното на съществото му и разгърсеха цялото му тяло, а лицето му се изопна от болка.

Чак след десет минути се почувства достатъчно добре, за да се изправи и да изпълзи изпод душа.

Огледа голото си тяло за големи прорезни рани. Нищо. Няколко драскотини, но това не беше достатъчно, за да обясни покритите с кръв дрехи на земята.

„Откъде, по дяволите, е дошла всичката тази кръв?“, помисли си той. Изведнъж в главата му се пръкна странна картина, обвита в мъгла. Мъж, който се представяше за Иисус и режеше китките си с нож, докато се смееше. Беше му казал, че може да срути къщата — буквално.

— Ненормалник — промърмори Карл неуверено.

Изведнъж в огледалото се появи ухиленото лице на Кати. Той бързо го изтри, заедно с кондензацията.

Карл събра дрехите на топка и ги пхна в големия черен кош за боклук под умивалника, след което тихо слезе на долния етаж и излезе на студената улица, чисто гол. Огледа се внимателно, след което хвърли дрехите в контейнера за боклук.

Без предупреждение една улична котка изскочи от мръсното си скривалище и го изплаши до смърт.

— Копеленце! — изсъска той.

Карл затвори тихо вратата след себе си и тръгна на пръсти към банята. Наоми спеше дълбоко, а чашата „Хенеси“ бе паркирана до нощната лампа.

Той погълна прекрасната течност на екс. Зачуди се какви ли нови ужаси го чакаха през следващите няколко часа.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

„Няма ли изход от разума?“

Силвия Плат, „Опасения“

— Още не си ми казал къде беше снощи или по-точно тази сутрин — рече Наоми и напълни чаша с кафе, след което я подаде на Карл.

Музика от следобедното шоу по радио „Даунтаун“ разведряваше мрачната атмосфера в стаята. Беше „Go Your Own Way“ на Fleetwood Mac.

Карл взе чашата и си помисли как чернотата на кафето чудесно съвпада с чернотата на настроението му.

— Това преоценено кафе има вкус на фъшкии. Не може ли да купуваме нормално кафе? Къде, по дяволите, е онова скъпото, как се казваше, „Рио“? — оплака се Карл, който отчаяно се опитваше да отложи надвисналия над главата му разпит. Мозъкът му все още трепереше от нещото, което Кати бе инжектирала в тялото му, каквото и да беше то.

— Явно си в едно от твоите настроения тип „мразя света“ и намираш кусури във всичко. Както и да е. Тъкмо се канеше да ми кажеш къде си бил в пет часа сутринта и как си получил тези тайнствени драскотини по лицето си.

Опитвайки се да измисли достоверно звучаща история, мозъкът на Карл изведнъж превключи на скорост. Мразеше това, че трябваше да лъже Наоми, но не виждаше друг изход. Всъщност самият той все още не беше напълно наясно какво се бе случило снощи, всичко му изглеждаше като лош сън.

— Вече ти казах: натресох се в един контейнер с боклуци до катедралата „Св. Ана“. Освен това срещнах един бивш съученик, който дойде на раздаването на автографи от онзи чекиджия в „Ийсънс“ и *aaaaa!* — Половината кафе се изля от чашата и се приземи върху левия му крак. — Шибано кафе!

— Карл! — извика Наоми и се втурна към него. — Бързо свали панталоните, преди кафето да е изгорило кожата ти! Бързо!

— Няма ми нищо — отвърна той с измъчена гримаса. Не беше искал да разлива толкова много.

— Не ставай глупав. Сваляй панталоните, веднага.

— Обожавам, когато ми говориш мръсотии.

— Не е смешно, Карл. Може да си се изгорил лошо.

— Майната ѝ на кожата. Един сантиметър вдясно и щях да изпека кренвирша.

Карл свали мокрите панталони и неохотно призна, че болката си струваше, щом с нейна помощ бе успял да насочи разговора далече от това, което бе правил предишната нощ.

— О, горкичкият ми — утеши го Наоми при вида на червенината, която веднага се бе появила на засегнатия крак. — Ще отида да взема мехлема от медицинското шкафче. Ей сега се връщам.

Песента по радиото заглъхна, подгонена от музиката, възвестяваща началото на новините.

— Това са новините по радио „Даунтаун“ — обяви безизразният глас на водещия. — Полицията потвърди, че рано тази сутрин е било открито тяло на жена в река Лаган.

Карл не направи веднага връзка с думите, които бе чул.

— По първоначални информация жената е била част от група бездомни хора, живеещи в старата църква на площад „Къстъм Хаус“.

— Карл? Добре ли си? — попита Наоми, която бе влязла незабелязано в стаята и го гледаше втренчено.

— Какво? О... да.

Изведнъж му се зави свят.

— Какво беше това за тяло на жена, открито в Лаган?

— Аз... тъкмо слушах.

Имаше нужда от въздух. Всичко се въртеше.

— Карл? Какво има? Не изглеждаш много добре. Може би все пак трябва да отидем в болницата. Изгарянето ти може да е много лошо, отколкото изглежда.

— ... *застреляна в главата...*

Думите се блъснаха в Карл като юмручен удар в гърлото.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

„Истината рядко е чиста и никога не е проста.“
Оскар Уайлд, „Колко е важно да бъдеш сериозен“

Два дни по-късно Карл най-накрая реши да се отбие в кабинета на Хикс, ужасен от това, което може би щеше да чуе за тялото, открито в реката.

Завари Хикс да размазва кетчуп върху сплескан хамбургер, пълен с умърлушена салата.

— Как, по дяволите, можеш да ядеш тук? — попита Карл, опитвайки се да изпъди сладникавата миризма на трупове от ноздрите си.

— Нямаше нужда да идваш. Казах ти по телефона. Можеш просто да ти донеса шибания доклад, Карл — рече Хикс и захапа хамбургера. — Защо ми се струва, че просто искаш да предизвикаш Уилсън?

— Не искам да предизвикам никого, Том, просто търся справедливост за Мартина и Ивана.

— Вече арестуваха човек за убийството на Ивана, така че можеш да спреш да споменаваш името ѝ в кръстоносния си поход.

— Винсент Харисън? Я стига. Ченгетата се опитват да вкарат кръгъл клин в квадратна дупка. Момчето със сигурност е невинно.

— Така ли? Аз пък съм на мнение, че ако откриеш достатъчно на брой тъмни щрихи, имаш право да ги подредиш в ясна картина.

— Какви тъмни щрихи?

— Множеството появи на Харисън в съда за непълнолетни.

— За какво?

— Когато бил на петнадесет години, Харисън бил обвинен в сериозна телесна повреда от тогавашната си приятелка. Но не се стига до съд, защото приятелката му се отмята от показанията си. Бил е съден още два пъти, и двата за прояви на насилие. Този път жертвите са били мъже — хомосексуални мъже.

— Виждам — рече Карл, който мразеше да бъде сварван неподготвен от най-добрия си приятел. — Значи теорията е, че Харисън е хомофоб и убиец.

— Понякога най-очевидното е истината, Карл. Мотивите за едно убийство невинаги са сложни.

— Още не си ми казал дали онова тяло е на Мартина — рече Карл и хвърли поглед към главното помещение на моргата. Там едно до друго лежаха две тела, покрити с чаршафи.

— Определено е нейното. Зъбните снимки го потвърдиха. Когато тялото пристигна снощи, веднага се заех с аутопсията и работих до малките часове на деня. Бъбреците и черният дроб липсваха и отново имаше ускорено формиране на клетки и протеин.

— Значи е същото копеле?

— Никога не правя предположения, колкото и вероятни да изглеждат. Предпочитам да държа всички възможности отворени. Разбира се, сестра ѝ трябва да дойде тук и да разпознае тялото, за да бъдат нещата официални.

— Още не съм съобщил на Джералдин. Трябва да ти призная, че не очаквам момента с нетърпение. Какво се казва в подобна ситуация? Чувствам се така, сякаш съм предал доверието ѝ.

— Това е похвално, но аз и преди съм те предупреждавал да не се обвързваш емоционално със случаите, които разследваш. Когато въпросът стане твърде личен, човек не може да бъде обективен. Аз не мога да си позволя този лукс и трябва винаги да бъда клинично безпристрастен.

— Лесно на теория, трудно на практика.

— Е, ако това ще ти помогне с нещо, мога да ти кажа, че Мартина Ферис не е била убита в Шотландия — каза Хикс и изля малко кафе в една чаша.

— Какво те прави толкова сигурен?

— Когато правех аутопсията, открих частици водорасли в тялото ѝ. Такива водорасли растат само покрай крайбрежието на Антрим.

— Може би се опитва да изпрати ченгетата по погрешна среда? Мислиш ли, че се е паникьосал? Може би подозира, че някой знае самоличността му.

— Възможно е, предполагам. Имаше и още едно интересно нещо — малки люспици боя, загнездили се под ноктите ѝ.

— Боя? Каква боя?

— Професионална боя, наречена „Нео Х2“. Използва се за боядисване на казарми и такива неща.

— Казарми?

— За военните и полицията. И не ме гледай така.

— Как?

— Така, сякаш ми казваш: „Знаех си, че в цялата тази работа са замесени ченгета“.

— Кой знае?

— Твоята параноя ще те изпрати по погрешна следа — каза Хикс и си сръбна малко кафе. — Искаш ли да видиш тялото, преди да тръгнеш?

— Не се прави на умник. Знаеш много добре, че ми прилошава от такива работи. Но разбрах намека. Тръгвам.

— Добре. Ако има нови развития, ще ти звънна.

Карл се обърна, но после спря.

— Том... преди два дни са открили тяло на жена в реката. Какво можеш да ми кажеш за нея?

Хикс кимна и посочи с нос към телата.

— Кати Макглоун. Това там е нейното тяло, до Мартина Ферис.

Карл надви изкушението да погледне.

— Какво... какво казват ченгетата за нея?

— Не много. Ръководела някаква престъпна шайка от бездомници, живеещи в района на площад „Къстъм Хаус“.

— Това, че са бездомници, не ги прави престъпници.

— Какво ти става? Не съм казал, че ги прави престъпници, така че нямаш основание да ми повишаваш глас. Просто ти казвам какво пишеше в полицейския доклад.

— Писна ми да слушам хора, които обвиняват бездомниците за всичко. Да обвиняват копелетата с пари.

— Успокой се — отвърна Хикс и го погледна любопитно. — Защо се интересуваш от Макглоун?

— Как... как е умряла тя? По новините казаха, че е била застреляна.

— Била е убита. Застреляна четири пъти в главата. Доста брутално престъпление, може би в пристъп на гняв.

Стомахът на Карл направи салто. Хемороидите му подпалиха задника. Имаше спешна нужда да се изсере.

— Има ли... има ли улики относно това кой е извършителят? — попита Карл и натисна с пръст болезненото място.

— Не прави *това*, Карл. Отвратително е. Не виждаш ли, че ям?
— Хикс погълна поредното добре сдъвкано парче месо и го отми с малко кафе. — Не, няма такива улики, но по врата ѝ има отпечатьци. Едва различими, но ги има. Само времето може да покаже дали ще ни заведат някъде.

— Това е нещо.

Мамка му!

— Има и още едно нещо.

— Какво?

— Кати Макглоун е имала досие, дълго като река Нил.

— Какво... какво, по дяволите, означава това?

— Преди ѝ викали Йо-йо, защото постоянно влизала и излизала от затвора.

— Така ли?

— Полицията я издирвала преди шест години, но тя внезапно изчезнала — продължи Хикс.

— За какво са я издирвали ченгетата?

— Опит за отвличане на дете близо до „Малоун Роуд“. За щастие един съсед забелязал нещо подозрително и се обадил на ченгетата. Макглоун избягала, но открили нейни отпечатьци на местопрестъплението. Оттогава я издирват.

Мамка му!

— Уау...

— Поне ченгетата имат с какво да работят по отношение на убийствата. Струва ми се, че когато всичко това се изясни, ще се окаже, че Макглоун е замесена.

— И всичко ще бъде опаковано и завързано с панделка, а?

— Какво означава това?

— Нищо.

— Сигурен ли си?

— Някога сигурен ли съм в каквото и да било?

— Има нещо, което не ми казваш, Карл, и знам от опит, че няма да го направиш, освен ако не ти се наложи. Но приеми един съвет от

твоя най-добър приятел. Когато влезеш в мината и видиш, че канарчето е вирнало крачета, разумът трябва да ти подсказе, че е време да си плюеш на петите. Разбираш ли ме?

— Виж, аз... трябва да тръгвам... миризмата... прилява ми от миризмата на хамбургери и смърт.

Когато излезе, Карл започна да повръща, като цялото му тяло се тресеше от болезнени шокови вълни, които започваха от основата на гръбначния му стълб.

Изведнъж се почувства ужасно несигурен.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

„Да видим как любовта и убийството излизат наяве.“
Уилям Конгрив, „Лицемерът“

Рано на следващата сутрин Карл се събуди в шок, дезориентиран и плувнал в пот. Беше уплашен, но не от кошмара, който бе сънувал. Това бе унищожителният страх на човек, чийто свят изведнъж се е измъкнал изпод краката му. Стомахът му се бе свил, сякаш цяла нощ бе правил коремни преси. Кати се бе появявала отново и отново в кошмара му. Смееше се и му казваше, че е страхотен любовник.

За щастие, Наоми все още спеше, а дишането ѝ бе дълбоко и бавно. Тя бе успяла да се измъкне почти напълно изпод чаршафите, които се бяха свлекли около талията ѝ, оголвайки гърдите ѝ. Карл се пресегна и я зави, преди да стане от леглото.

В кухнята, докато чакаше кафето да заври, той се замисли за своите възможности и за това колко ограничени бяха те.

„Трябваше да реагираш по-рано“, обади се обвинителен глас в главата му.

— Не можех. Нямах достатъчно доказателства.

„Ха! Това никога не те е спирало преди. Дори те окуражаваше.“

— Сега е различно.

„Глупости. Изчукал си Кати. И сигурно си я убил с всички тези наркотици в тялото ти.“

— Не говори глупости!

— Карл? С кого говориш? — попита Наоми и цъфна на прага. Изглеждаше точно толкова уплашена, колкото се чувстваше Карл.

— Какво? О! Със себе си. Аз... най-накрая прелетях над кукувичето гнездо — пошегува се Карл и се усмихна неловко. — Кафе?

— Държиш се много странно от нощта, в която ми излезе с историята, че си паднал в контейнер. Има ли нещо, което искаш да ми кажеш?

Нещо в гласа на Наоми предупреди Карл, че бяха достигнали нов етап. Тонът ѝ бе почти обвинителен. Това „излезе с историята“ звучеше много заплашително.

Вярвайки, че най-добрата защита е да се направи на засегнат, Карл попита:

— История? Какво имаш предвид?

— Кати. Коя е тя? Повтаряше името ѝ насън, отново и отново. Не ме мисли за глупачка, Карл Кейн! Криеш неща от мен. Ужасни неща. Знам. Познавам те твърде добре.

Долната устна на Наоми започна да трепери. Това я направи още по-красива, нежна и уязвима, а копелето в Карл го накара да се почувства още по-голямо копеле.

— Не сме правили любов от почти седмица. Да не си мислиш, че не я помирисах върху теб, въпреки онзи среднощен душ? Не ми пука какво мислиш за мен, но *никога* не ме прави на глупачка.

— Не е това, което изглежда, Наоми — рече Карл и се почеса по никотиновата лепенка. Прииска му се да имаше цигара. — Трябва да ми повярваш.

— Да повярвам на *теб*? Това шега ли е? Чуй какво ще ти кажа. Поеми си дълбоко дъх, Карл Кейн, и включи езика си на скорост, но бог да ти е на помощ, ако продължиш да ме лъжеш, защото никога повече няма да ме видиш. И това е обещание.

— Имам нужда от цигара.

— Ако искаш, можеш да се напушиш до смърт веднага, след като се махна оттук, завинаги.

Карл отвори уста и освободи всичкия въздух, събрал се в дробовете му. Беше време да ухапе куршума. Нямахше възможност за бягство.

— ОК... виж, трябваше да ти кажа, Наоми, но нали знаеш старата поговорка, няма глупак като стария глупак. Не знаех как ще реагираш.

— Знаех си! — възкликна Наоми. Сълзите вече напиреха. — Знаех си! Изневерил си ми!

— Не. Не е това, което си мислиш. Просто ме изслушай. Само за това те моля... ако ме обичаш.

През следващите двадесет минути Карл се постара да ѝ разкаже всичко, свързано с Кати, което знаеше.

— Отидох до болницата на следващата сутрин — продължи Карл. — Казах ти, че е заради драскотините, но всъщност беше за да си направя изследвания за болести, предавани по полов път... затова не сме правили любов. Съжалявам, Наоми.

Лицето ѝ бе придобило цвета на пепел. Мълчеше като риба.

— Макглоун на практика ме изнасили, Наоми. Не виждаш ли? — примоли ѝ се Карл, като тонът му ставаше все по-отчаян. — След като ми заби онази игла, аз бях напълно безпомощен. Какво можех да направя? Отговори ми, за бога, вместо просто да стоиш и да ме гледаш с тези обвиняващи очи.

— Ти уби ли тази... Макглоун, хвърли ли тялото ѝ в реката?

Безстрастният глас, с който Наоми зададе този въпрос, звучеше като лед, плъзгащ се по стъкло.

— Какво? Не мога да повярвам, че сериозно ме питаш това. Как е възможно да мислиш, че съм способен на подобно нещо?

— Как? През последните няколко месеца ти всяка нощ се въртиш в леглото и мърмориш...

— Мърморя? Какво... какво мърморя?

Лицето на Наоми почервеня.

— Ти... споменавах двамата полицаи, които бяха убити преди няколко месеца. Лошото ченге, Булдог...

Сърцето на Карл препусна.

— Какво... какво съм казал?

— Бяха брътвежи. Неразбираеми брътвежи.

— Спри да ме занасяш. Какво съм казал?

Въпросът му прозвуча по-остро, отколкото бе възнамерявал.

Наоми изведнъж изглеждаше уплашена.

— Ти... каза, че се радваш за това... че си ги убил... че си ги убил и двамата.

Карл изведнъж се почувства празноглав, сякаш някой бе счупил черепа му с лост и бе изгребал мозъка му с лъжица. Стаята помръдна.

— Аз... аз...

Извърна поглед от Наоми, тъй като вече не можеше да я гледа в очите.

— Карл — прошепна Наоми.

— Какво?

— Понякога...

Гласът ѝ заглъхна.

— Какво? Понякога какво, Наоми?

— Понякога добри хора трябва да вършат лоши неща — отвърна Наоми, обърна се и тихо излезе от стаята.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

„Мередит, вътре сме!“

Фред Кичън, „Съдията“

— И просто си го загубил? — попита Уили подозрително и зяпна Карл, който отчаяно се опитваше да намери непривличащо внимание място за паркиране. — Как можеш просто да загубиш револвер?

— Много просто. Просто го загубих. Аз съм прост човек — отвърна Карл и спря рязко пред едно затворено кафене. „О, загубих го в една стара църква, докато си говорих с Иисус, и може би с него е била убита жена“, помисли си той.

— Е, няма да ти дам друг, щом си толкова небрежен.

— Виж, Уили. Прав си. Трябваше да бъда по-внимателен. Ще ти се реванширам някак си.

— Надявам се, че няма да е с едно от прословутите ти предчувствия кой кон ще спечели надбягването — отвърна Уили сърдито.

— Ще купя нещо хубаво, за Изабел. ОК? Хайде. Да тръгваме, преди да се е съмнало.

Восъчната луна, опряла брадичка в грапавите покриви, протягаше зловещите си пръсти над главите на Карл и Уили, когато те завиха по улицата. Уличните лампи разливаха жълтеникавата си светлина и удължаваха сенките. Ечащата улица, разлетелите се от вятъра листовки и липсата на каквито и да било признаци на живот, дори пред нощния клуб със съмнителна репутация в края на улицата, правеха всичко да изглежда изоставено и занемарено. Единствените звуци идваха от филиала на „Кралската поща“, където все пак кипеше някаква активност.

— Улицата не е много оживена, а? — рече Уили, по-скоро на себе си, отколкото на Карл.

— Почти три часа сутринта е. Какво очакваш? — отвърна Карл и изведнъж посочи към една разнебитена сграда.

— Това е мястото.

— Изглежда така, сякаш всеки момент ще се срути.

— Пепел ти на устата.

— И не знаеш какво има вътре? За какво използват сградата?

— Не. Нямам никаква представа. Само знам, че често са виждали господин Боб Хана да влиза и да излиза от нея. Може да е склад, а може и да живее тук.

Първото впечатление на Карл от сградата засили чувството му за надвиснала опасност, породено от тясната, пуста улица, заклецена между скелетоподобните останки на безстопанствени офиси и магазини. Дори без черния воал на нощта, грозната на вид сграда имаше заплашителната осанка на голям бетонен феникс, възкръснал от земята, с железни решетки на прозорците и тежки метални врати. Единствено мансардният покрив ѝ придаваше някаква форма. Водосточните тръби бяха разядени от корозия и караха сградата да прилича на тигър с ивици от ръжда.

— Хайде. Да отидем отзад и да потърсим място, откъдето можем да влезем — каза Карл. — Отпред сме изложени на показ.

Липсата на добро осветление пречеше на Карл и Уили да се движат непринудено и ги караше постоянно да се препъват в тухли и дъски, изхвърлени от съседния строеж.

— Внимавай да не си счупиш врата — посъветва Карл.

— Толкова тъмно. Сигурен ли си, че адресът е правилен? — попита Уили и се спъна в едно остро парче ламарина.

— Да — увери го Карл неуверено.

Той видя смачкано на топка детско колело, затрупано под лепкава, катарална могила от суха кал и циментов прах. Всякакви други боклуци, предимно стари мебели и пластмасови щайги, бяха натрупани на купчини. Навсякъде имаше празни шишета от алкохол и използвани презервативи, както и разпилени страници от порносписания, лепкави и влажни. Всички стени бяха украсени с графити на зодиакални знаци, пентаграми и думи с правописни грешки, възхваляващи дявола и всички мрачни неща. Земята бе осеяна с трупове на плъхове, размазани от автомобилни гуми и хвърлени тухли. Приличаха на гофрети с ягодов мармалад. Но това, което разлюти хемороидите на Карл, беше една кукла от дървени стърготини в реален размер. Тя беше изкормена и влажните ѝ черва се стелеха по

земята. Странните ѝ очи сякаш го предизвикваха. Бяха безбожни и изнервящи.

— Хубав квартал. Направо ми се спече лайното, Карл — прошепна Уили и прегърна малката кожена чанта, която стискаше, сякаш беше талисман. — Улица „Гробница“. Направо да не повярва човек. Преди години тук имаше някакво гробище или нещо такова, нали?

— Не. Наричат я така, защото повечето хора умират от старост, преди да им доставят пощата — отвърна Карл, който пропуснала спомене, че бившето гробище бе малко под краката им.

— Това там мъртва кокошка ли е, до онази странна кукла? Мъртва кокошка е, нали?

— Не знам дали е мъртва или не, но не чакай скоро да снесе яйце. Както и да е. Най-вероятно са били отегчени деца — предположи Карл, опитвайки се да звучи спокоен.

— Направили са го, за да се почувстват смели и опасни.

— Когато бях малък, ние чукахме по хорските врати и след това хуквахме да бягаме, за да се чувстваме смели и опасни — промърмори Уили, спря рязко и извади миниатюрно фенерче от джоба си. Секунда по-късно малкият жълт лъч намери своята мишена: голяма месингова система за заключване, заварена върху впечатляващо солидната, покрита с графити желязна врата.

— Е? — попита Карл нетърпеливо. — Можеш ли да го направиш?

Уили поклати глава.

— Ключалката е голяма шибания. „Клеймор DX“ със скандинавски овални цилиндри.

— За бога — възкликна Карл. Дори самото име го впечатли — звучеше като името на картечница.

— Това е система за сигурност от ново поколение. Предлага възможно най-добрата защита срещу незаконното копиране на ключове — издекламира Уили. — Този кучи син е различен от обикновената секретна ключалка, защото има поне хиляда зъбци, плоча срещу дупчене и валове против триони в болта. Да не забравяме и защитната завеса и предпазителя за шперцове.

— Много защита, много нещо, Уили. Досега не си ми казал нищо положително.

— Тази ключалка е почти невъзможна за насилване и невероятно неудобна за пробиване. Направо си е като Форт Нокс.

— Значи сме дотук, така ли? Означава ли това, че сме към края на кратката си нощна авантюра?

Карл плъзна поглед по сградата, надявайки се, че ще зърне някаква слабост, която могат да използват за достъп. В краен случай щяха да пробват отпред. Мисълта го ужасяваше — щяха да се изложат на показ.

— Казах *почти* невъзможна за насилване. Дръж това фенерче. Няма да си тръгнем без битка — каза Уили и започна да рови в чантата си. Извади няколко инструмента и едно устройство с формата на малка подкова. — Този инструмент съм го правил аз преди няколко години. Стискай палци да свърши работа.

— Ще стисна каквото кажеш, стига да ти помогне да...

Изведнъж Карл почувства как косъмчетата по врата му настръхват. Беше нещо лошо. Нещо *много* лошо. Хемороидите му започнаха да парят. Той бавно се извърна и погледна през рамо. Видя автомобил, който бавно се движеше към тях с подозрително затъмнени фарове.

О, мамка му. Патрулка.

Зачуди се дали Уили я бе видял и как да му каже, без да го паникьоса. Бързо изключи фенерчето и потопи всичко в мрак.

— Какво, по дяволите... — успя да каже Уили, преди ръката на Карл да захлупи устата му.

— *Ченгета* — прошепна той, а стомахът му започна да прави салта. Свали ръката си от устата на Уили.

— Някой идиот ни е видял как се промъкваме — изсъска Уили.

Заплашителната на вид кола спря и затъмнените ѝ светлини съвсем изгаснаха. Стоеше в мрака като огромен кашон.

— Какво, по дяволите, правят? — прошепна Карл.

— Обаждат се за подкрепления.

Секундите се превърнаха в минути. Изведнъж вратата на колата се отвори. Излезе ченге.

На разредената светлина от уличните лампи Карл видя как дългоносият мъж отваря устата си и захапва сандвич, като го ядеше по начин, по който някой би свирил на хармоника.

— Гледа право към нас — настоя Уили, прочитайки мислите в главата Карл.

— По-тихо, за бога. Върви към нас.

Докато ченгето приближаваше, в главата на Карл се пръкнаха следните мисли: „Ако е сам, можем да му избягаме през строежа. Докато успее да премести патрулката, ние вече ще сме духнали. Как е сърцето на Уили? Ще може ли да претича през всички тези боклуци, без да се строполи някъде? Не ставай смешен. В петък ще си на погребението му. Обясни това на Изабел.“

Ченгето спря на няколко метра от тях. Избърса ръцете си в опаковката от сандвича и я пусна на земята. Изведнъж замръзна и наклони главата си на една страна, сякаш бе подушил нещо наистина зловонно.

„Гледа право към нас“, помисли си Карл. Гърбът започваше да го боли от напрежение. Лицето му пламна. Устата му пресъхна. Не можеше да преглътне.

Ченгето помръдна и Карл видя как дясната му ръка посяга към огромния пистолет на кръста. Секунда по-късно чува свалянето на цип, след това тихо ръмене и накрая неприкрито шуртене. Пикнята съскаше и барабанеше по мъртвите листа, като от нея се издигаше пара. Последва силна пръдня, а после облекчена въздишка. Ченгето вдигна ципа си, обърна се и тръгна с бодра крачка към патрулката. Изпърдя се още два пъти в нощната тишина.

— Гнусно копеле — прошепна Уили. — Ако аз си бях извадил оръжието на публично място, същото това копеле щеше да ме арестува. А той дори не си изми ръцете.

— Погледни от добрата страна.

— И тя е?

— Пърди и пикае по едно и също време. Въпреки всичките критики, отправяни по техен адрес, ченгетата все пак могат да правят две неща едновременно.

След като се качи в патрулката, ченгето веднага включи фаровете и те обляха пущинака с полумесец от ярка светлина, преди да се изниже назад по същия бавен и заплашителен начин, по който бе пристигнал.

Карл изведнъж осъзна, че през последните няколко минути бе съдържал дъха си като дете, прекосяващо гробище през нощта. Сърцето

му най-накрая забавяше ритъма си. „Какво, по дяволите, правиш тук, идиот такъв, забърквайки Уили и себе си в тези лайна? Ако глупостта някога стане валута, ти ще си милионер.“

— Край на междучасието — рече Уили и се върна към работата си. — Дръж фенерчето.

Петте минути станаха десет, но в главата на Карл те бяха по-скоро часове, отколкото минути. Той тъкмо се канеше да се предаде, когато две красиви думи изпълниха сърцето му с песен:

— Готов съм! — възкликна Уили и откряна вратата, след което вдигна инструмента си така, както един шампион би вдигнал своя трофей. — Господи, ако можех да патентовам това бебче, щях да ударя къоравото.

— Наистина можеш да отваряш врати, които никой друг не може, негодник такъв — похвали го Карл, който продължаваше да стои като истукан.

— Хайде. Какво чакаш? Да влизаме и да затваряме вратата, преди някой да ни е видял.

— Направи достатъчно, Уили. Аз поемам щафетата от тук. Няма смисъл да те замесвам повече.

— Какво? Каниш ме на купона, принуждаваш ме да върша трудната работа, а после ми заявяваш, че няма смисъл да обера плодовете от своя труд? Съмнявам се, че ще стане. Идваш ли, или не?

Победен, Карл сви рамене.

— Май по-добре да влизаме, преди инспектор Теч да цъфне пак с пълен мехур.

Вътрешността на постройката бе непрогледно черна, а атмосферата — безнадеждно погребална. Уили извади второ фенерче от чантата си, този път по-голямо, и започна да осветява навред, прогонвайки мрака къс по къс.

— Господи — възхити се Уили. — Това е... кино.

Карл не каза нищо, защото бе твърде погълнат от това, което бе разкрило фенерчето.

Всичко в киносалона бе облицовано в достолепни цветове, вдъхновени от църковни и кралски одежди: кървавочервено, кралско синьо, аметист, златно и сребърно. Големите врати от махагон и месинг бяха пищно украсени със скулптури и фрески, изобразяващи различни актьори от ерата на нямото кино. На стените бяха окачени оригинални

киноплакати в рамки. Класики като „Фантом“ на Ф. В. Мурнау, „Асфалт“ на Джо Мей, „Плътта и дявола“ на Кларънс Браун и *Die Freudlose Gasse*^[1] на Г. В. Пабст висяха редом до скандални произведения като „Различен от другите“ на Ричард Осуалд, „Майкъл“ на Карл Теодор Драйзер и „Секс във вериги“ на Уилям Дитерле.

Огромен плакат на белфасткия актьор Стивън Бойд, надпреварващ се с Чарлтън Хестън в прословутата сцена с колесниците в „Бен Хур“, висеше гордо в отделна ниша.

— Знаеш ли, че Бойд е работил точно на тази улица, когато е бил млад? — попита Карл и взе тежкото фенерче от Уили. — От улица „Гробница“ до улица „Охолен живот“. Голям скок, а?

— Това място не те ли връща назад във времето към съботните следобеди и каубойските филми? — усмихна се Уили.

— Аз ходех в една западна дупка в „Дънкеърн Гардънс“, която наричахме Магарето — отвърна Карл. Усети нещо в стомаха си, някакво носталгично парене — чувство за загубена невинност, далечен спомен, който изведнъж се бе материализирал пред очите му. — Това е почти като Мулен Руж.

Седалките бяха също толкова пищни и дебели, а над тях бе надвиснал тежък балкон. Но това, което седеше на втория ред, изпрати бърза ледена тръпка по гръбнака на Карл: злоещо животоподобни манекени, натруфени така, сякаш бяха излезли от роман на Ф. Скот Фицджералд, които гледаха със замръзнали погледи право напред към тихия екран.

— Липсва единствено госпожа Фазакали и нейният съпровод на пиано към някой ням филм — усмихна се Уили.

— Кой?

— Възрастната дама, чиято роля изигра Маргарет Ръдърфорд в онзи класически филм с Питър Селърс, „Най-малкото шоу на Земята“.

— Хайде. Да се качим по стълбите — рече Карл, който изведнъж бе осъзнал, че времето им бе на привършване. — Това горе ми изглежда като офис.

Няколко секунди по-късно двамата мъже стояха пред вратата на офиса. Тя имаше три ключалки, и трите заключени.

Уили се изсмя като пациент в лудница.

— Три? Хайде стига.

— Направи каквото можеш.

— Какво всъщност *търсим*? — попита Уили и вкара мъничък шперц в една от ключалките.

— Не знам. Нещо. Каквото и да е. Понякога това, че не знаеш какво търсиш, ти помага да намериш нещо, което изобщо не си очаквал да намериш. Като например неопровержими доказателства срещу Хана.

На Уили му трябваха десет минути да надвие първата ключалка и още шест да надвие другите две.

Двамата бързо пристъпиха през прага и Карл затвори вратата.

Големият офис бе претъпкан с документи, книги и бумащина. На един пирон на стената беше закачена връзка с ключове. В далечния ъгъл се мъдреше ксерокс, с надвиснали над него флуоресцентни лампи, окачени на ръждясали вериги, които изглеждаха готови да се скъсат. Но това, което засенчваше всичко останало в стаята, бе огромното махагоново бюро, върху което имаше малка лампа и въртяща се картотека „Ролодекс“.

— Това ми прилича на универсален ключ — рече Уили, който гледаше към връзката ключове. Взе ги, извади един и кимна. — Точно това е.

— Значи тези неща съществуват? А аз си мислех, че са измишльотина от филмите.

— Не, съществуват. Този тук, например, е „Кингстън U90“. Използва се от ченгета, надзиратели и военни, за заключване на килии и...

— Използва се от ченгета и военни?

— Така не им се налага да носят едно кило метал в панталоните си. Напипах ли нещо? Изведнъж очите ти светнаха.

— Не съм сигурен. Просто си мислех нещо.

Карл започна да рови в едно чекмедже. Нищо особено.

Печати и канцеларски материали. Замириса му на моливи и засъхнало мастило. Миризмата го накара да си спомни за училище.

Точно тогава той забеляза сейфа.

— Уили?

— Какво?

— Можеш ли да *направиш* нещо с това? — попита Карл и посочи сейфа.

— Хммм... — Уили погали сейфа, сякаш провеждаше сеанс. — „Бъртън Юроволт TG-3“, клас 3. Зазидан за пода с бетон, подсилен със стоманени нишки и пръти.

— Можеш ли да направиш нещо с него? — повтори Карл нетърпеливо.

— За още сто кинта можеше да си сложи електронна комбинирана ключалка и отговорът щеше да е не — каза Уили, извади нещо от чантата си и клекна до сейфа. — За щастие този тип е скръндза, а освен това е глупак. Рекордът ми с едно от тези бебчета е две минути. Да видим...

Мина една минута.

Карл погледна часовника си.

— Майната му, Уили. Няма нужда да...

— Доста неща има тук — рече Уили и се усмихна, отваряйки вратата на сейфа. — Предимно документи и няколко DVD-та.

Карл бързо се наведе и бръкна в сейфа. Извади папка, претърпкана със страници. Отвори я и се зачете, търсейки нещо, което да му подсказва какво точно търсеше. Страниците бяха изписани със заглавия на чуждестранни филми, предимно френски, подредени по азбучен ред.

— „*Observez sa matrice*“.

— Какво? Каза ли нещо? — попита Уили и се просна в едно огромно черно кресло, свършил работата си за деня.

— „*Тя трябва да умре*“.

— Кой трябва да умре?

— Опитвам се да си превода тези френски заглавия.

— Оттук ми звучиш като лош имитатор на Питър Селърс в ролята на инспектор Клузо.

— „*Les femmes sont la mort*“. „*Жените са смъртта*“ може би?

— Не звучи като „Дисни“, а?

— Имам смътното подозрение, че това са снъф филми.

— Снъф филми?

— Хора, обикновено жени, които биват измъчвани и убивани за удоволствие на зрителя.

— Що за гнусно копеле би гледало такива гнусни неща?

— Гнусното копеле, което обича да седи на това кресло, струва ми се. Нашият господин Хана.

Уили бързо стана от креслото.

— Прегледай тези DVD-та — нареди му Карл, грабна една шепа и му ги връчи. — Изглеждат ми като софтверно, но ги прегледай за всеки случай.

— „За пишките и хората“ — прочете Уили върху най-горната кутийка. — Трябва да признаеш, че това е забавно заглавие.

— Много смешно — отвърна Карл и бързо прегледа заглавията на няколко DVD-та. — Това се казва „Големи неприятности в малка китайка“.

— Не е зле. Бих му дал осем от десет.

— „Властелинът на пръстените“ — прочете Карл.

Уили го погледна объркано.

— „Властелинът на пръстените“? Будалкаш ли ме? Това е един от любимите ми филми.

— Не е този, уверявам те.

— Защо?

— Защото от пръстените на обложката излизат косми.

— Гнусни копелета.

Карл бързо върна DVD-тата в сейфа и тогава откри малък вързоп документи, заврени в дъното. Извади ги.

— Струва ми се, че това са документи за собственост на имоти — рече Карл. — Трябва да е фрашкан с пари този наш Боб.

— Какво да правя?

— Претърси остатъка от стаята. Не знаем кога Хана ще се върне. Виж дали има нещо интересно в онези кутии там.

Докато Уили бе зает с кутиите, Карл постави документите за собственост върху ксерокса и натисна копчето за копиране. Докато чакаше, той разгледа визитките в картотеката „Ролодекс“, като се наложи да светне лампата на бюрото. Но в картотеката нямаше визитки, само листчета с адреси, инициали и телефонни номера.

Карл бързо извади няколко листчета и ги ксерокопира.

— Карл! — изсъска Уили и посочи към далечния вход под офиса. — *Имаме гости.*

Карл веднага изключи лампата. Надникна през завесите на прозореца и видя две фигури в киносалона, които разговаряха.

— *Кои са те?* — прошепна Уили, като Карл едва го чу.

— Съдейки по няколкото снимки, които видях, бих казал, че по-високият е Боб Хана. Нямам представа кой е другият.

Хана бе висок, невероятно мускулест и с коса, обръсната почти до кокал. Другият човек бе по-трудно различим. Много по-малък от Хана и по-слаб.

Изведнъж ксероксът в ъгъла се събуди и накара Карл и Уили да подскочат.

— Мамка му, по дяволите, ебах му майката! — изсъска Карл и се втурна към машината. — Проклетата хартия се е заклецила!

— Гледа нагоре, Карл. Твоят човек гледа право нагоре към нас — рече Уили с паника в гласа. — О, не. Идва насам...

Карл усети как нервите му стават твърди като струните на китара.

За такъв висок и мускулест мъж Боб Хана стъпваше леко, сякаш ходеше по възглавници. Той спокойно и уверено изкачи стълбите и спря пред вратата на офиса. Заслуша се. Не бързаше. Извади ключовете и започна да ги пъха в ключалките един след друг, без да бърза. Отвори вратата, влезе и светна лампата. Позволи на тишината в стаята да се уталожи, след което погледна към масата и сейфа. Нищо не липсваше. Погледна към ксерокса. Нещо. Какво? Пресегна се и докосна машината с ръка. Махна ръката си и се вгледа озадачено в дланта, сякаш се чудеше откъде бе дошла тя. Топла? Или бе заради жегата в стаята? Коженото му кресло изглеждаше местено. Какво? Той докосна с ръка меката кожена вдлъбнатина, оставена от задника на Уили преди по-малко от минута. Също топла? Погледна към страничната врата. Отиде до нея и провери дали е затворена.

Беше затворена. Отвори я и слезе по стълбите, но не преди да откачи брадвата от стената. Знакът „ИЗХОД“ светеше в зелено и той послушно го последва, без да светва лампата на стълбището.

Когато стигна външната врата, той наклони тялото си напред и докосна металната кожа с длан, сякаш изсмукваше енергията ѝ. После долепи дясното си ухо до вратата и се заслуша. Стисна дръжката на брадвата още по-силно и я издигна над главата си като древен бог, който чака човешко жертвоприношение.

Карл и Уили останаха неподвижни, опрели гърбовете си на вратата. Мълчаха. Бяха два мозъка в едно тяло. Дори не дишаха, като нечисти дарове, готови да посрещнат своя бог. Карл усети как нещо стиска червата му и ги извива.

Страхът растеше с всяка изминала безшумна секунда. Той се опита да отпусне мускулите на челюстта си. Чуваше дишане. Не неговото. Не беше и на Уили. Идваше от другата страна на вратата. Звукът сякаш оживя в главата му. Осезаем. Зъл. Усети как вратата помръдва леко, сякаш и тя дишаше. Някой я побутваше? Задържа дъха си. Зачака.

Хана стоеше и слушаше външния свят, създаден от бог със случайни способности. Слушаше нощните звуци на съвкупяващи се котки; двигатели на коли в далечината; нощното жужене на мъртвешката тишина, един спящ град в тунел от стъкло. Не се съмняваше, че там имаше някой. Съвсем близо. Бе доловил миризмата на чужди хора в офиса, както и злокобното усещане за нечие скорошно присъствие. Мисълта го смути, но после бързо отлетя. Връхлетяха го други мисли. За тънката линия между живота и смъртта и за това, което съдбата можеше да ти даде, ако я изпиташ. Той опита да потисне желанието си да не предизвиква съдбата и нейната непредвидимост, но не успя. Бързо отвори вратата и вдиша топлия, мазен нощен въздух, който се втурна към него.

Отстъпи назад и се приготви за срещата със съдбата, издигнал брадвата високо над главата си, готов за поразяващ удар. Стисна зъби. Зачака. Нощта бе там, гледаше го, като един огромен покров от чернота, чакаше го търпеливо. Нощта изглеждаше по-черна от обикновено. Спря да диша и пристъпи навън, сякаш в машина на времето, без да знае какво да очаква.

Стресна се, когато видя двамата пияници, които се въргаляха на земята, налагайки се с юмруци за едно от многото счупени шишета евтино вино, разпилени наоколо. Те псуваха и се заплашваха с невъобразими неща, докато се въргаляха в боклуците на нощта. Един от двамата бе напикал панталоните си. Виждаше това съвсем ясно, въпреки тежкия саван на нощта.

„Отвратителни създания“, помисли си той.

— Животни... боклуци... — прошепна той, уплашен, че ще го чуят, надявайки се да го чуят. Стисна брадвата още по-силно и кокалчетата му изскочиха навън. Искаше му се и пияниците да имаха по една брадва, точно като смъртоносния вестител, който стискаше в способните си ръце. Искаше да се насекат на парчета и никой нямаше да разбере за смъртта им, нищожността им в този свят щеше да бъде отмита заедно с евтиното вино и мръсната урина.

Той тихо затвори вратата и се върна в киносалона. Остави брадвата на стража в основата на стълбището.

— Можете да отворите очите си, госпожице Маккембридж — каза той и тънките му устни се огънаха в тънка усмивка.

Младото момиче послушно отвори очи и ахна като дете в сладкарница.

— Това... това... това не може да е ваше... не може да е... нали, господин Хана?

Тънката му усмивка надебеля и се превърна в гордо ухилване.

— Мой е. Не е ли красив?

Тя кимна, но отворената ѝ уста не каза нищо.

— Позволи ми да те съблека — каза той и се приближи до нея с вдигнати ръце.

— Тук? — попита тя и лицето ѝ поруменя. — Насред киното?

— Киносалон — поправи я той остро. — Кината са за варвари. Тук сме в компанията на богове, госпожице Маккембридж. Позволи им да се насладят на красотата ти. Ако угодиш на боговете, ще ти се случат чудесни неща. Не знаеш ли това?

Лицето ѝ почервеня още повече. Усмихна се неловко и съблече мърлявия си пуловер. Той се свлече на земята, а ръцете ѝ инстинктивно закриха мръсния малък сутиен, който носеше. Започна да трепери. В киносалона бе много горещо.

— Определено имате дар слово, господин Хана.

— Боб. Наричай ме Боб. Аз мога ли да ти викам Джуди? — попита той и се усмихна.

Джуди кимна свенливо.

— Да... разбира се... Боб.

— Каж ми, Джуди, откъде ти хрумна да подстрижеш толкова късо красивата си коса? Прави те да изглеждаш като момче, по един

много секси начин, разбира се.

— Аз... така не ги привличам толкова. През нощта по улиците... винаги ме гледат, опитват се да вземат, без да плащат. Вие не сте такъв, господине, имам предвид, Боб. Вие сте добър човек, Боб. Разбрах това по начина, по който ми говорите, а освен това миналата седмица ми купихте Макдоналдс и цигари, днес също.

— Чакат те още много изненади, Джуди. Сега свали сутиена си. Боговете нямат търпение да видят какво криеш вътре.

Тя нервно свали сутиена си. Гърдите ѝ бяха пъпки. Нищо повече.

— Не... не крий гърдите си — рече той. — Красиви са, не са за криене.

Тя се подчини и бавно смъкна ръцете си.

— На колко години си, Джуди?

— Чети... на шестнадесет. Ще стана на седемнадесет следващата седмица.

— *Наистина ли?* Тогава трябва да ти устроим *много* специален рожден ден. Ще поканя някои *много* важни хора. Това ще ти хареса, нали?

Той докосна гърдата ѝ, а ноктите му одраскаха малките ѝ зърна. Приятно, но смущаващо чувство се надигна в него и го изненада, въпреки силната воня на нещата кожа. Трябваше да си вземе душ — може би дори два.

— Свали останалите си дрехи. Купил съм ти нови. Не мога да допусна красавица като теб да носи дрипи.

Тя неохотно започна да се съблича, като събу мръсните си обувки и се измъкна от мърлявите джинси, разкривайки чифт боксерки. Острите ѝ хълбоци се подаваха над ластика като малки котвички. Свали боксерките и застана гола, кокалестият ѝ гръден кош беше тебеширено сив на изкуствената светлина. Горната част на ръцете ѝ бе покрита с плетеница от малки белези и червени пъпчици.

— Това ще ти помогне да се отпуснеш, Джуди — рече Хана и извади игла и спринцовка.

— Какво... какво е това, Боб?

— Ще премахне болката и страданието ти завинаги.

[1] „Безрадостната улица“ (1925 г.). — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

*„Родителите те прецакват.
Може би не искат, но го правят.
Пълнят те със своите пороци
и добавят още, само за теб“*
Филип Ларкин, „Това е стихът“

Беше петък следобед и Карл качи краката си на масата, облегна се назад в креслото и зачете статия в едно списание за екскурзии до Белфаст. Едно време Белфаст принадлежеше към клуба на четирите букви „Б“ на Апокалипсиса, които трябваше да се избягват на всяка цена, заедно с Бейрут, Багдад и Босна, но сега се радваше на закъсняло, но добре дошло внимание.

— Казват на туристите, че вече няма нужда да взимат бронираните си жилетки, когато идват в Белфаст — обяви Карл на висок глас, надявайки се, че Наоми ще чуе думите му през отворената врата.

Тя продължи да работи на компютъра в съседната стая, без да му обръща внимание.

— Мина почти седмица, Наоми — рече Карл. — Кога ще започнеш да ме забелязваш? Не е ли време да разтопиш този лед?

Наоми се извърна от монитора и му метна поглед, който сякаш питаше: „Каза ли нещо?“

Карл бе стигнал до заключението, че напоследък Наоми ставаше все по-добра в това да го пренебрегва, особено когато имаше да върши някаква работа. Той трябваше да признае, че би предпочел няколко силни плесника като наказание заради Кати Макглоун вместо тази мъчителна неотзивчивост.

За щастие, точно в този момент звънна мобилният му телефон. Карл вдигна и попита:

— Ало?

— Татко?

— Кейти? Как е любимата ми дъщеря?

— Добре. Как е времето в Белфаст?

— Ако ми се обаждаш чак от Шотландия, за да ми искаш пари... значи времето е лошо — рече Карл и долови кикотене в отговора на дъщеря си.

— Толкова си подозрителен, татко.

— Професионално изкривяване, любов моя. Както и да е, стига предисловия. Как се справяш?

— Много добре, татко.

— Надявам се, че държиш тези шотландци под око. Хиляди пъти съм ти казвал, че нямам доверие на мъж, който носи пола — отвърна Карл и се почеса по носа.

— Това е отвратително.

— Но е вярно.

— Не говоря за шотландците, татко. Говоря за бъркането в носа.

— Не си бъркам в... как, по дяволите...?

Карл веднага свали краката си от масата и се изправи. Усмехнатото лице на Кейти го гледаше през прозореца на кантората. Махаше му.

Преди Карл да успее да помръдне, Наоми вече тичаше към вратата. Няколко секунди по-късно Кейти стоеше на прага. Тя веднага се хвърли в прегръдките на баща си, напълно пренебрегвайки Наоми.

— Защо не ми каза, че ще си идваш? Щях да направя торта — усмихна се Карл и целуна дъщеря си по главата.

— Исках да те изненадам — рече Кейти и го стисна още по-силно. — Изненадан ли си?

Карл си помисли, че тази силна, емоционална прегръдка беше по-скоро за Наоми, отколкото за него.

— Много приятно при това. Каза ли здрасти на Наоми?

— Искаш ли двамата да отскочим до „Склада на Ник“? — предложи Кейти, напълно пренебрегвайки въпроса му.

— Не съм ходила там от повече от година.

— ОК — съгласи се Карл. — Наоми? Гладна ли си?

Лицето на Кейти се вкамени.

— Не, мерси — отвърна Наоми хладно.

— ОК... няма да се бавя много.

Наоми седна пред компютъра, без да му отговори.

Пред „Склада на Ник“ Карл и Кейти почти се блъснаха в група жонгльори, яхнали миниатюрни триколки. Зад тях подтичваха шестима шарени клоуни, които бибиткаха с носовете си и замеряха минувачите с гъби с формата на различни животни.

— Клоуни. Винаги са ме плашели. Като фашисти са с тези островърхи шапки — каза Карл с презрение. — Трябва да ги наричат ку-клукс-клоуни.

— Не бъди такъв, татко — рече Кейти и се усмихна. — Бях забравила, че циркът е в Белфаст тази седмица. Помниш ли как ме водеше, когато бях малка?

— Ти *още* си малка. Дори когато станеш на шестдесет, пак ще си малка за мен. Никога не забравяй това.

— Това е смущаващо.

— Не, това е да си родител.

— Толкова клоуни — каза Кейти и поклати глава. — Никога не съм виждала толкова много на едно място.

— В този град е пълно с клоуни — обади се Карл и една гъба с формата на носорог го цапна право в лицето.

— Страхотни са. Правят града да изглежда като метрополис.

— Метрополис е градът, където живее Супермен. Тук имаме клоуни. Цяла седмица, само клоуни. Сигурно не знаят, че в Стормонт^[1] имаме постоянен цирк.

Влязоха в „Склада на Ник“ и Карл поведе дъщеря си към любимото си място до прозореца. Оттам виждаше кантората, която бе малко по-надолу по улицата. Представи си как Наоми работи на компютъра. Почувства ужасна болка в стомаха си.

— Това бе много грубо от твоя страна, Кейти. В кантората — каза Карл и дръпна стола, за да може дъщеря му да седне.

— Не знам за какво говориш — обяви Кейти, а на лицето ѝ цъфна полуусмивка.

— Знаеш много добре за какво говоря. Не трябваше да пренебрегваш Наоми по този начин.

— *Наоми*? О, така ли се казваше? Грозна е. Какво виждаш в нея?

— Не бъди умница.

— Не я харесвам.

— Никой не те задължава, но не бъди груба. Сега ми кажи защо не ме информира, че се връщаш вкъщи за лятото.

— Не се връщам вкъщи за лятото.

— Какво означава това?

— Връщам се завинаги, татко. Най-накрая се прехвърлих в „Куинс“.

— О, Кейти! Това е страхотно! — отвърна Карл развълнувано, пресегна се и стисна ръката на Кейти, след което я целуна по бузата. — Чакай малко. Защо съм толкова щастлив? Това означава, че ще съм ти поддръка всеки път, когато ти дотрябват пари. Просто няма как да спечеля!

Кейти отметна глава назад и се засмя и за първи път Карл осъзна, че тя се бе превърнала в една много красива млада жена. Щеше да разбива мъжки сърца, точно като майка си.

— В понеделник е рожденият ден на мама — рече Кейти с блеснали очи.

— И?

— Искам да я изненадаме. Хайде да я заведем в „Орела“. Знаеш, че обожава този ресторант.

Да я заведем в „Орела“. В главата на Карл влетя ужасен спомен с участието на бившата му съпруга Лин. Беше се върнал неочаквано рано от пътуване по работа до Дъблин и бе заварил непознат гол мъж в леглото си.

— Мамка му — изруга голият непознат, потупвайки нервно по чаршафа с пръсти.

На Карл му трябваше цяла секунда, за да осъзнае, че непознатият потупва по главата на жена му под чаршафа, отчаяно опитвайки се да привлече вниманието ѝ. Трябваша му още няколко секунди, за да осъзнае, че непознатият беше жена.

Главата на Лин бавно изплува изпод чаршафа, областта около устата ѝ бе влажна от вагиналните сокове. Тя бе правила кунилингус или дишане уста във вагина, както се бе изразил Карл няколко пиянски дни по-късно.

— Ти не би трябвало да си тук — прошепна Лин пресипнало и избърса устата си.

— А ти не би трябвало да си *там* — отвърна Карл с равен глас, все още в шок, след което се обърна и понечи да си тръгне.

— Карл, моля те... моля те, позволи ми да ти обясня...

— Няма какво да обясняваш. Аз се махам. А ти си дояж.

— Копеле такова! — изкрещя Лин и скочи от леглото. На кръста ѝ имаше препаска със закачен за нея заплашително голям изкуствен пенис. — Копеле такова!

— Татко? Слушаш ли ме? — попита Кейти и го изтръгна от мъчителния спомен.

— Съжалявам, Кейти, но не възнамерявам да се сдобря с майка ти, ако това си планирала.

— Не мога да повярвам, че си готов да хвърлиш на вятъра двадесет години брак заради целувка от старо гадже.

— Старо...? Какво *старо* гадже?

— Мама ми каза. Някакъв стар приятел от детинство я целунал и точно тогава ти си ги заварил. Тя признава, че целувката била по-продължителна, отколкото трябвало, но за това обвинява джина и тоника.

— Така ли? Просто една целувка? Колко оригинално.

— Тя ме увери, че няма да погледне друг мъж до края на живота си, татко.

— Вярвам ѝ за това.

— Е?

— Кейти, знам колко много ще те зарадва това, ако двамата с майка ти отново се съберем, но няма как да се случи, любов моя.

— Заради нея е, нали? Онази с гадното име. Зарязал си мама, защото новото ти момиче е много по-младо. Заради това е, нали?

Карл долови остра нотка в гласа на Кейти.

— Не, не е това, Кейти. Тя не е просто новото ми момиче. Не е ли възможно твоят старец да е малко по-сложна личност, отколкото си представяш? Радвай се, че открих човек, когото много обичам и който много обича мен.

— Не мога да повярвам! Предпочиташ тази... тази *секретарка* пред мама и пред моите чувства?

Кейти почти викаше.

— Успокой се, Кейти. Моля те.

— Не можеш да я обичаш!

— Би ли се успокоила за една...

Кейти избута масата назад, изправи се, грабна якето си и изхвърча от „Склада на Ник“, почти отнасяйки келнера.

— Кейти! — извика Карл и хукна след нея.

— Докато си с тази жена, ти не си мой баща! — изкрещя тя и изчезна в тълпата от любопитни зрители, клоуни и жонгльори.

[1] Стормонт — другото име на северноирландския парламент.
— Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

„Капката камък дълбае...“

Овидий, „Писма от Черно море“

На следващата сутрин телефонът на Карл започна да звъни и го събуди.

— Шибан диван... вратът ми сякаш е счупен... — изстена той и се раздвижи сковано.

С подпухнали от съня очи той погледна часовника. 6:30 сутринта.

— Кой, по дяволите...

Провери номера на екрана. Телефона не го разпознаваше. Главата му започна да пулсира от снощното самосъжалително напиване. Устата му беше пресъхнала.

Долепи телефона до ухото си и прошепна:

— Ало?

— Карл?

Женски глас. Напрегнат. Неуверен.

— Да? — каза той. Гласът му се стори познат, но не беше сто процента сигурен. — Кой е?

— Лин — отвърна неговата бивша.

— Лин? Виж, ако звъниш за пари, можеш да...

— Кейти с теб ли е?

Нещо в гласа ѝ накара Карл бързо да издуха паяжините от главата си.

— Кейти...? Не... не, не е тук. Защо? Какво е станало?

Карл се изправи и седна на края на дивана.

— Снощи не се върна вкъщи. Вчера, преди да тръгне, ми каза, че иска да те изненада в кантората. Дойде ли?

— Да... отидохме до „Склада на Ник“, за да хапнем — рече той, но после си спомни и се поправи. — Ами всъщност... така и не ядохме.

— Какво имаш предвид?

Карл почувства как лицето му поруменява.

— Ами... не успяхме да си поръчаме. Имахме малко... скарване. Тя си тръгна сърдита.

— Копеле такова! Дошла е чак от Шотландия, за да те види и да ти съобщи страшотна новина, а ти си се скарал с нея? — Какво ти става, по дяволите?

— Спести ми престореното възмущение, ако обичаш! — извика Карл, скочи на крака и започна да крачи нервно по килима.

— Да не би да сте се скарали заради *На-омм-и*? — попита Лин, използвайки своя най-влудяващо снизходителен глас. — Дъщеря ти броди сама по улиците на Белфаст, а на теб ти пука само за *На-омм-и*.

— От всичкото това викане няма никаква полза. Кейти очевидно е отишла да спи при някой свой приятел. Сега ще им се обадя, веднага след като затвориш голямата си уста и този разговор приключи.

— Така ли? Кажи ми името на *един* неин приятел, Карл. Хайде. Шокирай ме с познанията си за дъщеря ни.

Лицето на Карл изведнъж пламна.

— Аз...

— Безполезно лайно такова! Дори не знаеш името на един приятел на дъщеря си. Но пък съм сигурна, че знаеш имената на всички приятели на *На-омм-и*.

— Успокой се, Лин. Просто се...

— Намери Кейти, копеле такова! Просто я намери.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

„Слугите на дявола могат да бъдат от плът и кръв, нали така?“

Артър Конан Дойл, „Баскервилското куче“

Кейти се събуди в пълен мрак, който не ѝ подсказа с нищо къде се намираше, объркана и уплашена. Между нея и голия под имаше само един влажен матрак, който вонеше на пикня и повръщано.

Тя с ужас установи, че бе чисто гола и веднага придърпа коленете си нагоре към гърдите и ги прегърна за защита и топлина. Въздухът миришеше на влага. Чуваше далечни звуци, но те звучаха така, сякаш идваха от дъното на тунел.

— Добро момиче. Будна си — каза някой в мрака.

Гласът я стресна и ужаси. Придърпа още по-плътно коленете си. В гърдите ѝ се надигна изгаряща паника. Само да можеше да се събуди от този кошмар.

— Какво... къде съм?

— Не се тревожи, Кейти. На сигурно място си. Това е моето царство. Нищо лошо няма да ти се случи тук, стига да спазваш правилата, моите правила.

— Откъде... откъде знаете името ми? Защо... правите това?

Гласът ѝ звучеше странно.

— Осъзнаваш ли колко си силна? Изненадващо е колко много хора просто умират, събуждайки се объркани и уплашени на място, което не познават. Постепенно ужасът им от неизвестността става толкова голям, че сърцата им просто се пръсват и ги убиват.

— Не ме наранявай, моля те.

Спокойно. След малко будилникът ще звънне и ще те избави от тази лудост.

— Искам да станеш.

— Моля те... може ли да получа дрехите си? Толкова е студено...
Събуди се!

— По-късно, ако се държиш прилично. Сега искам да станеш. Не ме карай да повтарям.

Тя се опита да стане, но коленете ѝ започнаха да треперят толкова силно, че трябваше отново да седне.

— Аз... не мога да стана. Коленете ми се подгъват.

Изведнъж нещо я докосна там, където гърбът ѝ се сливаше със задните ѝ части; нещо студено и влажно като кожата на акула.

Ръце. Големи ръце.

Тя изпищя.

— Пищенето е безполезно, Кейти. Тук долу никой не може да те чуе.

Влажните ръце я дръпнаха нагоре и я принудиха да се изправи. Тя се олюля, а коленете ѝ отказаха да спрат да треперят. Изведнъж очите ѝ се нагодиха към тъмнината, сякаш мъглата от мрак се бе разсеяла.

Той стоеше пред нея, това чудовище, този силует в черния мрак. Висок. Мускулест. Гол. Нещо, създадено от ръцете на луд бог, лицето му обезобразено от възли и мрак.

Сърцето ѝ започна да бие по-бързо.

Събуди се, по дяволите!

— Просто прави това, което ти казвам, и всичко ще бъде наред — настоя той. — Натам, в тази посока.

Ръцете започнаха да я дърпат и бутат, да я направляват, сякаш бе сляпа. Земята под босите ѝ крака бе осеяна с локви и смърдеше на урина и петрол. Без предупреждение тя блъсна коленете си в нещо твърдо, нещо с колела.

— Добре — каза мъжът. — Качи се и легни.

— ОК... моля те, не ми причинявай болка. Ще направя всичко, което...

Без предупреждение Кейти се хвърли към него с такава изненадваща сила, че той отхвъркна назад към стената и главата му се блъсна в нея с влажно хрущане. Ноктите ѝ веднага се превърнаха в ками, които драскаха и пробиваха плътта му. Рукна кръв.

— Копеле! Гадно мръсно копеле! — крещеше тя. Откри очите му и заби ноктите си в тях, стиснала зъби, изпълнена с непоколебима злоба.

Той нададе вой като ранено животно. Кръв пръскаше от очите и лицето му.

— Копеле! Копеле! Копеле! — крещеше Кейти, чувствайки как меките очни ябълки се местят в очниците си под натиска на пръстите ѝ.

Още няколко секунди. Можеш да направиш това. Ослепи копелето. Изтръгни ги!

Внезапният ритник в слабините я накара да изкрещи от болка. Агонията бе абсолютна. Тя повърна, неспособна дори да си поеме дъх.

Ръцете изведнъж я сграбчиха и я вдигнаха от земята сякаш бе кукла, след което я запратиха със сила към нещото с колелата.

Усети как я пристягат каиши, увиващи се около тялото ѝ като питони.

— Наруши правилата. Сега ще изстрадаш последствията — изсъска той и затегна каишите толкова много, че отне дъха ѝ.

— Не познаваш... не познаваш баща ми. Той... ще те намери, копеле. Ще те убие.

Вече виждаше лицето му съвсем ясно и то я ужаси много повече, отколкото когато бе скрито в сенките.

— Точно тук бъркаш, сладка Кейти. Познавам баща ти много добре. Нито ще ме открие, нито ще ме убие. Сега искам да отвориш устата си. Ако откажеш, имам един начин, един много болезнен начини, да те принудя да го направиш.

Той притискаше нещо в устата ѝ. Твърдо и мазно. Вонеше по същия начин като локвите урина на земята.

Неговият пенис?

Кейти усети как стомахът ѝ се бунтува, но потисна чувството ѝ се приготви.

Да го направи, да го вкара вътре. Ще го отхапя. Да му изтече кръвчицата. Копеле.

— Ако не пуснеш тръбата доброволно, тя ще разкъса лигавицата на гърлото ти — каза той и притисна тръбата в устата ѝ. — Това ще бъде изключително болезнено и смъртоносно. По-добре се подчини. Много, много по-добре.

Кейти стисна зъбите си с всичка сила.

— Добре тогава — продължи той. — Не ми оставяш друг избор.

Тя го чу как търси нещо, как мести неща в полумрака.

— Можеш да обвиняваш само себе си за това, Кейти.

Мъжът нахлузи някакъв странен метален апарат на лицето ѝ. Усецаше го като маска с подпора за брадичката.

Той започна да върти една гайка с крила, затягайки устройството.

Кейти чувстваше как челюстите ѝ поддават при всяко завъртане на гайката. Малка скоба бе сложена върху носа ѝ. Кейти се опита да задържи дъха си, но накрая трябваше да отвори уста и да вдиша рязко като риба, останала на сухо.

Той вкара тръбата, намазана с гъст, прозрачен гел.

— Предупредих те.

Догади ѝ се. Изведнъж цялото ѝ тяло започна да се гърчи и извива, сякаш бе получила епилептичен припадък.

— Спокойно, спокойно — утеши я той и вкара тръбата още по-навътре в гърлото ѝ. — Не се паникьосвай. Така само ще се задавиш... спокойно... спокойно... отпусни се... добро момиче... скоро ще си готова.

Гърчовеите се забавиха и после напълно спряха. Кейти почувства как мозъкът ѝ се пълни с мрак, който се спусна и пред очите ѝ. Всеки момент щеше да загуби съзнание. Тя приветства забравата с отворени обятия.

ВТОРА ЧАСТ
ТЪМНОТО МЯСТО

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

„Един женски косъм може да привлече сто говеда“
Джеймс Хауъл, „Познати букви“

Началник-инспектор Марк Уилсън стоеше пред панорамния прозорец на кабинета си и сърбаше кафе. Гледаше как сънените му съграждани пъплят към центъра на Белфаст на път за работа. Малкото му бирено шкембенце бе единственото нещо в него, което разваляше иначе стройната му като ръжен фигура. Късата му пехотинска прическа, оформена като желязна ютия, правеше белезите на лицето му още по-отчетливи. Те не бяха от акне, а от изстрел с пушка от близко разстояние преди много години.

Почукване по вратата го накара да се обърне.

— Да?

Вратата се откряна и вътре се мушна притесненото лице на инспектор Малкъм Чамбърс.

— Има една жена тук, сър... имам предвид отвън. Тя... иска да се срещне с вас незабавно. Аз... казах ѝ, че това е невъзможно. Дори не знам как е стигнала догоре, без да я спрат при...

— Жена? Какво, по дяволите, иска?

— Каза ми да ви... да ви извикам, а аз да...

Изведнъж Чамбърс бе избутан настрани от жената, чието лице бе като буреносен облак.

— Лин? — възкликна Уилсън и едва не изпусна чашата с кафето.

— Какво, по дяволите? Какво си мислиш, че правиш...

— Какво правите за Кейти? — сръза го безцеремонно Лин.

— Кейти? — попита Уилсън и се намръщи объркано. — Какво имаш предвид? Какво е станало с Кейти?

— Искаш да ми кажеш, че Карл не ти се е обадил за това, че вчера Кейти изчезна? — попита тя и привлекателното ѝ, но изумено лице почервения. — Не мога да повярвам.

При споменаването на името на Карл веждите на Уилсън подскочиха.

— Просто се успокой за една секунда, Лин — рече той, пристъпи към сестра си и я настани в един стол. — Чамбърс? Не ме гледай с отворена уста като риба, момче. Донеси чай и бисквити за сестра ми... и още едно кафе за мен.

— Веднага, сър! — възкликна Чамбърс и бързо избяга от кабинета.

— ОК, Лин — утеши я Уилсън. — Започни от началото.

Лин изглеждаше на прага на сълзите. Това обърка и стресна Марк Уилсън — тази напълно неестествена проява на уязвимост от страна на сестра му, която никога не бе показвала признаци за слабост.

— Преди няколко дни Кейти се прехвърли в „Куинс“. Започва след края на лятото — започна Лин.

— „Куинс“? Това е страхотно — отвърна Уилсън с усмивка. — Сега ще виждам много по-често любимата си племенничка.

— Тя... в четвъртък тя отиде да каже добрите новини на баща си, но в петък следобед още не се беше прибрала и аз реших да се обадя на Карл и да го питам дали Кейти е при него.

— И? Какво каза Кейн?

— Те... те се скарали за нещо. Кейти не е оставала при него. Видял я за последно в „Склада на Ник“, а тя си тръгнала ядосана още преди да поръчат.

— За какво са се скарали? Каза ли?

— Не. Познаваш го. Не може да каже истината, дори ако звучи по-добре от лъжата, копелето — рече Лин и се намръщи. — Сега е твой ред да ми кажеш истината.

— За какво говориш?

— Защо Карл не ти се е обадил? Това щеше да бъде първото му действие, независимо от това колко е безполезен по принцип.

— Откъде, по дяволите, мога да знам защо не ми се е обадил? Защо не питаш *него*?

— Очите винаги те издават, Марк. Още откакто бяхме малки. Точно затова мама и татко винаги познаваха, когато беше направил някаква беля. Не можеш да криеш неща от хора, които познаваш.

Уилсън дълго изучаваше сестра си с поглед, сякаш притегляше думите в главата си.

— Неща... случиха се едни неща между мен и Кейн. Не мога да ти кажа нищо повече, Лин. Дори на теб. Бившият ти съпруг се движи на границата. Това е всичко, което...

Изведнъж Уилсън млъкна. Не бе забелязал Чамбърс, който стоеше на прага с поднос в ръка. Откога бе стоял там, колко бе чул?

— Остави проклетия поднос на масата, момче. Да не искаш да изпием чая от тук като жирафи!

— Да, сър! Почуках на вратата, преди да вляза. Извинете.

След като изчака Чамбърс да излезе и да затвори вратата, Лин каза:

— Сега ти ме чуй, Марк, и ме чуй много добре. Не си въобразявай, че ще позволя на някакви глупости между теб и Карл да застанат на пътя на сигурността на дъщеря ми.

Лин зяпна брат си по начин, който накара топките му да се свият.

— Лин, знаеш, че ще направя всичко по силите си...

— Не смей. Не смей да ми говориш като на една от твоите пресконференции — изсъска Лин и се изправи. — Искам двамата да намерите Кейти, при това, бързо. Ясна ли съм?

Уилсън не успя да издържи на погледа ѝ и извърна очи.

— Да — отвърна той накрая. Чувстваше присъствието на сестра си в стаята дълго след като тя излезе.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

„Паметта е най-добрият приятел и най-опасният враг на човека“

Гилбърт Паркър, „Циганинът от снеговете“

Карл изглеждаше изтощен, а под очите му имаше лилави полумесеци. През последните десет минути, или с други думи откакто бе влязъл в кабинета на Уилсън, той бе изпитвал мъчително чувство на дежа вю. Колкото повече време изминаваше, толкова по-остро ставаше притеснението му и той няколко пъти се запита дали тревогата му е оправдана, или се дължи на стреса. Но в едно нещо беше сигурен: не изгаряше от нетърпение да се срещне със своя бивш шурей, въпреки добрата новина, че Кейти е била заснета с охранителна камера малко преди изчезването си.

— Искан ми се Марк да побърза — каза Лин, крачейки неспокойно из стаята. — Искан да видя кадрите.

— Ще дойде, когато *той* прецени. Можеш да си сигурна в това — обади се Карл. — Сигурно в момента има по-важни задължения, като това да закусва например.

— Не мога да повярвам, че бях тук само преди два дни и му се разкрещях, че не прави нищо.

— Досега не е направил нищо друго, освен да ни кара да го чакаме.

— Не започвай, Карл. И ти не му помогна с това, че не му каза веднага. Можеше да се заеме със случая много по-рано.

— Радвам се, че имаш такова доверие на брат си. Искан ми се и аз да го споделях...

Изведнъж Уилсън влезе в стаята и кимна на Лин, напълно пренебрегвайки Карл.

Именно Лин трябваше да драска по стената от лед, която двамата алфа мъже бяха издигнали помежду си.

— Вижте, не знам какво се е случило между вас и не ми пука особено — рече Лин и премести погледа си от единия към другия. — Но от този миг насетне ще помоля всички да се съсредоточим върху едно-единствено нещо: намирането на Кейти. След това двамата можете да продължите да се мразите до края на времето. Съгласни ли сте?

Карл кимна, а Уилсън промърмори нещо неразбираемо.

— Марк? Не те разбрах — каза Лин и погледна брат си нетърпеливо.

— Съгласен — рече Уилсън и я изгледа ядосано.

— ОК — продължи Лин, видимо облекчена. — Сега е твой ред, Марк.

Всички очи се насочиха към Уилсън и той се изправи, след което включи телевизора на бюрото си. Екранът веднага светна.

— Това са кадри от охранителна камера, които открихме преди по-малко от три часа. На места са малко размазани. Затова се забавих — опитвахме се да изчистим картината.

Карл почувства как се изчервява.

— Това е заснето в деня на изчезването на Кейти — продължи Уилсън. — Виждаме я как излиза от „Склада на Ник“ и тръгва надолу по улица „Хил“ в посока към улица „Галбът“.

— О, господи, Карл, погледни я — каза Лин с треперещ глас. В очите ѝ се появиха сълзи.

Сърцето на Карл се качи в гърлото му, докато гледаше как Кейти върви по улица „Хил“, пресича улица „Галбът“ и се насочва в посока към катедрала „Света Ана“. Малката ѝ фигурка изглеждаше толкова отчаяна, толкова самотна. Изведнъж той изпита остра, пареща вина за начина, по който се бяха разделили.

Уилсън натисна дистанционното и кадърът замръзна.

— Губим я тук, на улица „Академи“, защото някои от камерите в този район не функционират нормално. Хулигани ги замерват с камъни. За щастие охранителните камери на университет „Ълстър“ отново я улавят, като този път върви в посока към улица „Фредрик“, след което изчезва.

— О, господи — прошепна Лин. — Трябва... трябва да направиш нещо, Марк. Моля те.

— Ние... ние работим двадесет и четири часа в денонощието по случая с изчезването на Кейти...

— Отвлечането — намеси се Карл. — Тя не е изчезнала като в някакъв фокус. Била е *отвлечена*.

— Всички ресурси, с които разполагаме — продължи Уилсън, сякаш не бе чул Карл — се използват до краен предел. Четирима инспектори работят по случая, трима, от които бяха прехвърлени при нас специално за това.

— Надявам се, че Чамбърс не е един от тях — каза Карл.

— Добре. Това беше — каза Уилсън и лицето му пламна. — Не възнамерявам да стоя тук и да слушам подигравки...

— Марк, не смей! — извика Лин, след което насочи гнева си към Карл. — Какво, по дяволите, ти става? Не можеш ли просто да млъкнеш, ей така, за разнообразие?

— Говори глупости! — срязва я Карл. — Попитай го защо не нахлуха в дома на главния заподозрян, Боб Хана, дори след като получиха анонимно обаждане, уличаващо го в престъпленията.

Тишина. Всички очи се обърнаха към видимо смутения Уилсън.

— Е, Марк? — попита Лин и наруши мълчанието. — Вярно ли е това, което Карл каза току-що?

Уилсън задъвка долната си устна, преди да отговори.

— Боб Хана е мултимиллионер, който прави дарения на много благотворителни фондации...

— Колко от тези фондации са *полицейски*? — попита Карл.

— Дарява средства на най-различни фондации — продължи Уилсън — и не е от тези хора, които можем да торМОЗИМ само заради някакво *анонимно* обаждане по телефона от човек, който му има зъб, но няма каквито и да било доказателства. Един от хората ми прие обаждането и ми съобщи за него, а аз му казах, че става дума за някаква лоша шега.

— Копеле — каза Карл.

— Ти си бил, нали? — обвини го Уилсън. — Но не си бил сигурен в собствената си информация, щом си решил да ни я съобщиш анонимно.

— Спрете, и двамата! — извика Лин. — Господи, просто спрете!

— Защо постоянно го защитаваш? — попита я Карл. Най-новите проучвания на серийни убийци показват, че те обикновено са

интелигентни, често са преживявали емоционални травми в детството си, особено сексуални травми, и са самотници.

— Сериозна емоционална травма? Имаш предвид това, че майка му е била убита, когато е бил дете? — рече Уилсън. — Това не се ли отнася и за теб, Кейн?

— Марк! Как *смееш* да говориш така на Карл? — сръза го Лин, която бе възвърнала самообладанието си. Тя пристъпи към брат си заплашително. — Извини се на Карл, веднага.

— Няма нищо, Лин — рече Карл, опитвайки се да звучи спокойно. — Няма да позволя на Марк да ни накара да сменим темата с детинските си задявки. Той задължително трябва да направи едно нещо, да извади шибаната си глава от задника.

— Дай ми доказателства, Кейн, а не само съзлививи историйки. Теб само за това те бива!

— Доказателства? Искаш доказателства? — попита го Карл, вече не толкова спокойно. — Убил е Ивана, защото се е страхувал, че тя ще разкрие миналото му.

— Глупости. Убиецът на Ивана е в ареста. Доказателствата срещу него стават все повече с всеки изминал ден.

— Винсент Харисън? Още една дебела мазна лъжа. Използвате го за изкупителна жертва, за да отвлече вниманието на хората от вашата некомпетентност.

— Имаш ли оневиняващи доказателства? — подигра му се Уилсън. — Къде са те?

— Знаеш ли, че Хана е убил майка си?

— Сега кой говори глупости? Било е нещастен случай по време на лов, когато той е бил съвсем малък.

— Ивана е била свидетел.

— Бива те в лъжите. И отгоре на всичко Ивана е мъртва, така че не може да отрече измислените ти обвинения.

— Това, че Ивана е мъртва, те урежда идеално, нали?

— Какво? Какво каза? Това е сериозно обвинение...

— Хана не само е убил майка си, той е имал кръвосмесителна връзка с нея.

— О, господи... — прошепна Лин. — Ти... сигурен ли си?

— Ха! Не е сигурен в нищо — изплю Уилсън. — Това са просто слухове. Къде са твоите доказателства, Кейн?

— Нарича се инстинкт.

— Може би през Средновековието *твоят инстинкт* щеше да ти помага да разобличаваш вещици. За щастие, съвременните съдилища не признават инстинкти. Законът изисква по-солидна основа, за да осъдиш някой, от шибания ти инстинкт.

— Тина Ричардсън. Тялото ѝ беше открито на Черната планина, осакатено.

— Доказателства?

— Ейлийн Флин. Осакатена и убита.

— Къде са доказателствата, Кейн?

— Отвялякъл е Мартина Ферис, убил я е...

— Доказателства, доказателства, доказателства.

Уилсън вече се усмихваше.

— Кати Макглоун, убита преди няколко дни. Издирвана от шест години за опит за отвличане на дете.

— Да. Знам това. Е, и?

— Детето е живяло на две пресечки от Боб Хана.

— Съвпаденията не са доказателства, Кейн.

— Хана е убиецът и ти много добре го знаеш!

— Нямах никакви доказателства за това...

Карл зашлеви масата с такава сила, че Лин подскочи.

— Ето ти шибаните доказателства! — извика Карл и хвърли една папка с документи на масата. — Точно тук. Под сополивия ти нос.

Уилсън внимателно взе документите и се зачете.

— Ксерокопия на документи за собственост? Какво доказват те? — попита Уилсън.

— Прочети листа в дясната ти ръка. Виждаш ли коя е собствеността?

Уилсън изучи документа.

— Затвор „Кръмлин Роуд“? Е, и?

— Всичко това принадлежи на Боб Хана.

— Е, и? — повтори Уилсън. — Значи притежава затвора „Кръмлин Роуд“. Искане ми се аз да го притежавах.

— Мартина Ферис имаше частици боя под ноктите си. Специална боя, наречена „Нео Х2“. Използва се за боядисване на казарми и... затвори.

— О, господи — прошепна Лин и закри устата си с ръка. — Мислиш... мислиш, че държи Кейти в затвора „Кръмлин Роуд“? Господи боже, Карл...

— Трябва да мисля нещо, Лин, иначе ще полудея. Освен това в киносалона на Хана имаше универсален ключ, какъвто използват надзирателите. Каж ми, че това е съвпадение.

— Чу ли това, Марк? — попита Лин. — Какво смяташ да правиш?

— Аз... трябва да проуча тези документи много внимателно...

— Да ги проучиш? *Да ги проучиш!* — изкрещя Лин. — Ще направиш повече от това, Марк. Бог ми е свидетел.

— Ще направя най-доброто, на което съм способен, Лин. Да не мислиш, че на мен ми е лесно?

— Изглежда най-доброто, на което си способен, не е достатъчно — обвини го Карл. — Другата страница, която държиш, е ксерокопие на картотека „Ролодекс“. Просто телефонни номера. Без имена. Но провери номерата. Аз го направих. Принадлежат на съдии и политици, включително и на нашия кмет, Алан Мозли. Не се съмнявам, че си падат по същите филми, които гледа Боб Хана. Снъф филми. Знаеш ли какво е снъф филм? Жени, които биват измъчвани и убивани за удоволствие на зрителя.

Лин пребледня. Устата ѝ се отвори, но отвътре не излезе нищо.

— И тези документи просто са се появили в джоба ти? — процеди Уилсън през стиснатите си зъби.

— Не. Проникнах с взлом в киносалона му, където живее от десет години. Там имаше снъф филми, детско порно и други работи, достатъчно неща, за да си осигуриш съдебна заповед за обиск, мен ако питаш. Достатъчно, за да арестуващ копелето.

— Признаваш, че си влязъл с взлом?

— Шокиращо, нали? Направо си е престъплението на века, заедно с неправилното паркиране, разбира се.

— Трябва да арестуващ това чудовище, Марк — примоли му се Лин.

— Кейн е замърсил доказателствата — отвърна Уилсън. — Съдът няма да ги признае. Ще бъде трудно да...

— По-добре направи нещо, Марк, и то веднага — каза Лин с плашещо спокоен глас. — Спри да се оправдаваш. Вземи заповедта за

обиск. Арестувай това копеле, или бог да ми е на помощ, сама ще го намеря и ще го убия.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

„Всички несгоди на хората идват от един източник и той е неспособността им да стоят спокойно в стая.“

Блез Паскал, „Мисли“

На следващата сутрин Карл и Лин чакаха нетърпеливо в кабинета на Уилсън.

— Минава десет. Къде, по дяволите, се бави брат ти? Обеща, че ще ни информира веднага след като докарат Хана в участъка — оплака се Карл и сръбна от хладкото кафе.

— Винаги си мислиш, че това ще се случи с детето на някой друг — каза Лин, без да обръща внимание на неговите протести. — Никога с твоето.

— Не можем да държим децата си вързани в задния двор, Лин, иначе отрепките като Хана ще спечелят.

— Ами ако не е Хана? Какво ще правим тогава, Карл?

— Той е — отвърна Карл, а гласът му бе изпълнен с увереност, която не чувстваше.

Лин извади запалка и кутия цигари, измъкна една цигара и предложи на Карл, без да обръща внимание на табелката „Пушенето забранено“ на бюрото на Уилсън.

— Аз ги...

Усети миризмата на тютюн от отворената кутия. Прекрасен аромат. Взе една цигара и я мушна в устата си. Беше дяволски сладка.

Само една, за да си успокоя нервите.

Запалката на Лин се изложи първия път, но при втория пламъчето изскочи. Тя запали цигарата си и го поднесе към лицето на Карл.

— Отказах ги — рече той, извади цигарата от устата си и я върна в кутията.

— Шегуваш се? О, Карл, извинявай. Не знаех.

Лин изглеждаше смутена.

— Не се притеснявай. Просто се изпитвах.

— Това е чудесно — каза Лин, дръпна си от цигарата и издиша кълбенце токсичен дим във въздуха. — Иска ми се и аз да можех.

— Защо се усмихваш?

— Променил си се.

— Аз? Ха! Не мисля.

— Не, говоря сериозно. Нещо, което не мога да напипам, но си се променил.

— Трябва да кажа на Наоми... — рече той и изведнъж се почувства неловко. — Аз...

— Извинявай, че се подигравах с името й. Много детинско от моя страна — каза Лин и извърна поглед. — Имахме нещо с теб, Карл. Нали? Преди години. *Обичахме се.*

— Разбира се, че се обичахме. Защо иначе щяхме да си досаждаме толкова дълго един на друг?

— Аз... аз винаги съм смятала, че бракът ни ще е вечен; като скала.

— Аз също. Но скалата се отчупи и падна в морето — усмихна се Карл и успя да разсмее Лин, въпреки ужасните обстоятелства, които ги бяха събрали в тази стая.

— О, Карл, така ми липсваш. Липсва ми начинът, по който ме караше да се присмивам на живота. Знаеш ли?

— Трябва да пусна една вода, Лин — рече Карл и се изправи, нетърпелив да сменят темата. — Това кафе мина през мен като киселина.

— Не се бави. Марк може да дойде всеки момент.

Докато прекосяваше коридора към тоалетната, Карл мина покрай двама униформени полицаи. Те му кимнаха сковано.

Вече в тоалетната, на Карл му трябваша няколко секунди, за да си поеме дъх и да разплете заплетените си мисли. *Спокойно. Бавно и спокойно. Всички тези посещения в участъка през годините носят своите дивиденди. Познаваш тези коридори като дланта си.*

Карл подаде главата си през прага и се огледа наляво и надясно, след което се изстреля напред. Бързо препусна надолу по коридора и първо зави наляво, след това надясно и се озова в неприветлива стая, замаскирана като чакалня. Навсякъде бяха разпилени мръсни чаши и

нахапани сандвичи. За щастие, нямаше никого. Карл бързо отвори една врата и се насочи към своята цел.

Видя два правоъгълника зелена светлина, увиснали в полумрака над две врати.

Още не са започнали. Коя стая ще използват?

Изведнъж по коридора към него долетяха далечни гласове. *Мамка му! Избери врата. Бързо!*

Карл се вмъкна тихо в една от стаите и приветства красивия мрак вътре, като в същото време опита да успокои дишането си.

Гласовете станаха по-силни. Изведнъж някой натисна дръжката на вратата.

Карл спря да диша. Цялото му тяло омекна от напрежението. Вратата бавно се откряна.

— Не, ще използваме стая „Б“ инспектор Чамбърс — чу се гласът на Уилсън.

— ОК, сър — беше отговорът и вратата се затвори.

Карл веднага освободи събрания се в белите му дробове въздух и застана пред огледалото-прозорец. В стаята имаше само четири стола и нищо друго. Карл бе научил именно от Уилсън, че крещящата липса на маса бе част от психологическата игра, която се играеше в стаята. В такава клаустрофобична среда махането на масата бе като махането на бариера, като по този начин водещият разпита се надяваше да бъде възприет като приятел.

Вратата на другата стая за разпити изведнъж се отвори и разкри усмихнатия Хана и един уважаван адвокат на име Джеймс Джонсън. След тях влязоха Уилсън и Чамбърс.

Очите на Хана бяха черни цепки.

Чудя се колко злостастни жертви са гледали в тези очи, преди да бъдат убити без съжаление и милост, копеле такова? И какви са тези белези на лицето ти? Изглежда някой е откъснал голямо парче от теб. На Карл му се стори, че белезите по лицето на Хана са пресни. На не повече от няколко дни.

Карл натисна един малък зелен бутон под прозореца и гласът на Уилсън проникна в стаята през чифт малки високоговорители, закрепени за стената.

— Господин Хана. Това е инспектор Малкълм Чамбърс. Той ще проведе интервюто. Аз ще наблюдавам. Това устройва ли ви?

Хана кимна.

— Разбира се. Знам, че само вършите работата си, инспектор Уилсън. Както казах, преди да дойда...

— Не казвай нищо повече, Робърт — прекъсна го Джонсън и подаде лист хартия на Чамбърс. — Това е клетвено показание, в което моят клиент ви уверява, че това ще бъде *единственото* му клетвено показание пред полицията. Ако искате, можете да го арестувате по това скалъпено обвинение, но аз ви гарантирам, че ще бъде освободен под гаранция след най-много час. Сигурен съм, че знаете колко важен човек е господин Хана в бизнессредите и полицейските фондове?

Чамбърс погледна към безизразното лице на Уилсън, преди да отвърне:

— Да... разбира се, че знаем, господин Джонсън, и оценяваме този факт. Нямаме никакво намерение да арестуваме господин Хана; просто ще му зададем няколко въпроса относно това къде е бил през определени нощи на миналия месец.

— Моят клиент няма да отговаря на *никакви* въпроси, свързани с...

— Нямам нищо, Джеймс — намеси се Хана. — Нямам нищо против да отговоря на няколко въпроса относно това къде съм бил, стига това да помогне на полицаите да си вършат работата.

— Моля те, Робърт, като твой адвокат, аз те съветвам да не отговаряш на никакви въпроси и да не казваш нищо, с изключение на това, което обсъдихме...

Хана вдигна ръка и спря словесната тор, сипеца се от устата на Джонсън.

— Не се притеснявай, Джеймс. Не крия нищо.

Примирен, Джонсън се обърна към Чамбърс:

— ОК, но без записи. Ясно ли е?

Чамбърс погледна Уилсън.

— Съгласни — отвърна Уилсън.

— Инспектор Чамбърс? — каза Хана и се усмихна. — Въпросите ви, ако обичате.

— Да, благодаря ви, господин Хана — отвърна Чамбърс и извади бележник от джоба си. — Можете ли да ми кажете къде сте бил на единадесети миналия месец?

— Хммм. Труден въпрос. А *вие* можете ли да си спомните къде сте бил, инспекторе?

— Моля ви да отговаряте на въпросите, господин Хана — каза Уилсън.

— Да, прав сте. Извинявайте, инспекторе. Дайте ми минутка да помисля... О! Разбира се! Как можах да забравя? Бях на благотворително събитие.

— Можете ли да ни дадете някакво име, за да потвърдим това? — попита Чамбърс.

— Да, разбира се. Мога да ви дам много имена. Иън Финеган, като за начало. Както и, разбира се, съдия...

— Иън Финеган? — повтори Чамбърс и пребледня. — Началникът на полицията?

— Ами да. Защо? Някакъв проблем ли има?

— Какво? Не. Не, разбира се, че не — отвърна Чамбърс смутено и погледна към Уилсън.

Лицето на началник-инспектора си оставаше безизразно, за разлика от лицето на Карл, което трепна по особен начин при споменаването на името на Финеган.

— Следващият ви въпрос, инспектор Чамбърс? — попита Хана.

— Тъъ... да, сър. Чакайте да видя... — изпелтечи Чамбърс и разлисти бележника си напосоки.

Карл не знаеше какви въпроси си бе подготвил Чамбърс, но те със сигурност не бяха тези, които задаваше сега, съдейки по отвратителния му сервилен тон.

— *Попитай го защо лицето му е надрано, глупако* — прошепна Карл.

Като по магия, Уилсън се обади:

— Тези рани изглеждат сериозни, господин Хана. Можете ли да ми кажете какво се е случило? Как сте ги получили?

— Какво... о! Тези? — попита Хана с усмивка и докосна драскотините. — Синьото момче е виновно за тях.

— Синьото момче?

— Котаракът ми. Порода „Руска синя котка“. Обикновено се държи прилично, но преди няколко дни ме нападна, както си почивах в леглото. Сигурно защото наскоро трябваше да го заведа да го кастрират.

— Кастрират? — попита Чамбърс.

Хана бавно и целенасочено изпружи врат и погледна към двупосочното огледало.

— Да му отрежат топките.

Чамбърс трепна. Уилсън не реагира.

Зад огледалото думите на Хана накараха лицето на Карл да почервенее. *Копеле такова!*

През следващите двадесет минути Карл слушаше вялите въпроси на Чамбърс и гледаше безучастната физиономия на Уилсън, едва сдържайки къкрещия в стомаха му гняв.

— *Защо направо не го разцелуват* — процеди през зъби Карл и бързо излезе от стаята.

— Карл? Къде се забави толкова? — попита разтревожено Лин, когато Карл влезе в стаята. — Какво е станало? Изглеждаш блед.

— Нищо ми няма. Сигурно съм ял нещо развалено.

— Плъзнал е някакъв вирус. Сигурно е това.

— Права си. Нещо гадно ме е полазило — отвърна Карл и отиде до отворения прозорец да подиша малко чист въздух. — Тази шибана жега няма ли да свърши най-накрая?

Пет минути по-късно Уилсън влезе в стаята.

— Е? — бързо попита Лин. — Какво откри, Марк?

Уилсън отиде до бюрото си, напълни една чаша с вода и отпи, преди да отговори.

— Не много. Даде ни имена на хора, с които е бил на определени дати. Разбира се, първо ще проверим всяко едно от тях, преди да...

— Разбира се — прекъсна го Карл.

— Какво имаш предвид? — изръмжа Уилсън.

— Много добре знаеш какво!

— Карл! Марк! За бога, спрете с тези глупости! — извика Лин. — Какво ви става и на двамата?

— Какво ми става? — изляя Карл. — Попитай брат си защо се умилкваше на Хана в стаята за разпит.

— Откъде, по дяволите, знаеш как съм... — започна Уилсън, но после млъкна. — Ти... ти си бил в другата стая.

— Наистина ли вярваш, че това копеле е получило драскотините по лицето си от някакъв котарак?

— Глупак такъв! Знаеш ли какво си направил, като си подслушал интервю със заподозрян? Изложил си на риск цялото разследване!

— Глупости! Неотдавна ме пускаше в стаите за разпит да слушам заподозрени, но само ако чувах това, което ти изнасяше!

— Ти искаш да постигнеш пирова победа, Кейн, но ние се целим много по-високо. Знаеш ли колко важна е стаята за разпити? Разбира се, че не знаеш! Трябва внимателно да изберем точно тези думи на заподозрения, които после да свържем с веществените доказателства за престъплението. От критична важност е тези думи да бъдат ясно изразени, точни и неопетнени, за да може мотивът, физическата възможност и времевата ос да бъдат установени и доказани в съда.

— Мамка му, нещата наистина са се променили от дните, когато и ритник в топките стигаше.

— Наистина се мислиш за голям умник, а?

— Мисля се за достатъчно умен, за да знам кога не трябва да бъда.

— Добре тогава, умнико, помисли за това — рече Уилсън и гласът му изведнъж стана студен като лед. — Ако арестувам Хана и го хвърля в затвора, а после се окаже, че наистина той е отвлякъл Кейти и е действал сам, кой ще я храни и кой ще ѝ дава вода? Няма да е той. Той ще бъде под ключ. Това ли искаш наистина?

Карл се вцепени. Той отчаяно опита да си спомни поне една от мислите, които се надпреварваха за внимание в главата му само допреди секунда. Нищо. Паника? Точно това беше — просто мозъкът му бе отказал да функционира.

— Аз... — заекна Карл.

— Струва ми се, че направи достатъчно глупости за един ден, Кейн. Знаеш пътя навън.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

„Ах, какъв отговор прашен получава душата, когато търси факти в този наш живот!“

Джордж Мередит, „Модерна любов“

Карл гледаше през прозореца като зомби, докато хората се стичаха към работните си места. Всичките носеха едно и също безизразно лице, зашито между залите си. Отново и отново се опитваше да съсредоточи ума си, но той все се връщаше на вчерашното фиаско в полицейския участък. Уилсън беше прав. Какво щяха да постигнат, ако бяха арестували Хана? При мисълта, че Кейти можеше да умре от глад в някаква черна дупка по гръбнака му полази ледена тръпка. Защо не бе помислил за това? Точно тук беше проблемът. Той *не* мислеше. Беше позволил на сърцето и емоциите му да го ръководят.

— Спри да се самоизмъчваш, Карл — рече Наоми и го докосна по рамото. — Всичко ще се нареди. Ще видиш.

— Радвам се, че не си тръгна — каза Карл и докосна ръката на Наоми. — Щях да превъртя, ако го беше направила.

— Да не говорим за това сега.

Телефонът на бюрото му звънна. Карл бързо грабна слушалката.

— Ало?

— Ще бъда максимално бърз — каза Уилсън. — Няма да повдигна обвинение срещу теб. Но трябва да те предупредя, че Хана не е много доволен...

— Не ми пука дали е доволен! — сряза го Карл и усети две противоречиви емоции, гняв и облекчение.

— Просто ме остави да се изкажа! — надвика го Уилсън раздражено. — Не е доволен, защото в този момент обискират имотите му, включително затвора „Кръмлин Роуд“.

Облекчението изведнъж заля Карл.

— Аз... благодаря — промърмори Карл. — Оценявам...
оценявам това.

— Не ти искам благодарностите. Не го направих заради теб или заради сестра ми. Направих го, защото Кейти е моя племенница и я обичам като дъщеря.

— Дълга ти извинение за...

— Майната му на извинението ти! Не си мисли, че това променя нещата между нас. Все още те държа отговорен за смъртта на инспекторите ми. Твоят час ще удари, Кейн — излая Уилсън и затвори.

Телефонът тъкмо бе спрял да звъни, когато отново започна.

— Ало? — рече Карл.

— Трябваше да ме оставиш на мира — изсъска гласът от другата страна.

— Хана?

— Щях да я освободя след известно време. Но ти промени правилата, скъпи Карл, а аз не позволявам правилата да бъдат променяни. Точно в този момент шайка гнусни варвари разрушават киносалона ми. Не се съмнявам, че ти си виновен за това. Знаеш ли какво е чувството да те изнасилват?

— Пусни Кейти. Моля те. Ще направя всичко, което поискаш.

— Твърде късно. Твърде късно е за сделки, Карл.

— Какво искаш от мен?

— Искам да умреш, скъпи Карл. Ще те убия по много неприятен начин. Ще те убия с револвера, който Кати взе от теб.

— Значи видях теб през онази нощ? Ти си убил Кати.

— Кати вече не ми беше полезна. Беше се превърнала в пасив. За щастие, твоите отпечатъци са върху револвера, а не моите.

Стомахът на Карл направи лупинг.

— Виждал ли си красивата си дъщеря гола, сладки Карл?

Кръвта се качи право в главата на Карл.

Тун! Тун! Тун!

— Много се умълча, Карл — продължи Хана. — Опитваш се да проследиш обаждането? Няма да ти е от полза. Винаги използвам телефон едnodневка. Докъде бях стигнал? А! Сладката Кейти. Знаеше ли, че си е направила пиърсинг на малките момчешки зърна и на клитора? Много провокативно, уверявам те. Но сигурно вече си знаел, а? Ако искаш мога да ти пратя снимка...

— Копеле! Бог да ми е на помощ, копеле такава, ако докоснеш дъщеря ми, аз...

— Мисли над това: ако не те бях видял онзи ден в „Склада на Ник“, никога нямаше да разбера, че Кейти е твоя дъщеря. Погледна право към мен, когато те уцелих с онази гъба с формата на носорог — изсмя се Хана.

— Какво?

— Клоунът. Това бях аз, скъпи Карл. Дори ти намигнах, когато се разминахме. Търсех си нови млади... приятелки, когато изведнъж осъзнах, че двамата много си приличате... като баща и дъщеря.

— Шибано копеле...

— Ти ме покани в живота си, Карл. А сега ще трябва да живееш с последствията, завинаги — каза той и затвори.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

„Войниклъкът, скъпа мадам, е изкуството на страхливците, които нападат безмилостно, когато са силни, и бягат от битка, когато са слаби. Това е тайната на успешното воюване. Изправи се срещу врага, когато той е в неизгодно положение, и никога, в никакъв случай не се изправяй срещу него на равни начала.“

Джордж Бърнард Шоу, „Оръжията и човекът“

Карл седеше в кабинета на Уилсън и се преструваше на спокоен, докато гледаше как Лин разкъсва брат си на парчета.

— Как, по дяволите, можеш да седиш там, Марк, и да ми казваш, че не си намерил нищо! — крещеше Лин, завирайки се в измъченото лице на Уилсън.

— Защото *не намерихме* нищо, по дяволите! Може би, ако *някой* не беше нахлул с взлом в дома му, Хана нямаше да се почувства заплашен и да премахне всички инкриминиращи улики! — отвърна Уилсън и погледна Карл.

— Или *някой* от участъка му е казал — рече Карл спокойно.

— Искат ти се да е така, нали, Кейн? Само приказваш, но не мислиш. И винаги се опитваш да изкараш нещата така, че полицията да е виновна, нали?

— Струва ми се, че не си търсил достатъчно внимателно, Марк — обвини го Лин.

— За бога, Лин! Полицаяте ми изследваха всеки сантиметър от затвора, бяхме там цели три дни. Дори отвориха всички прокопани тунели за бягство, просто за всеки случай. Какво повече мога да направя?

— Можеш да намериш дъщеря ми! Това можеш да направиш! — извика Лин и неочаквано избухна в сълзи. — Просто... просто я намери.

— Успокой се, Лин — утеши я Карл, приближи се до бившата си жена и я прегърна. — Спокойно, момиче... поеми си въздух. Точно така... спокойно...

— О, Карл, какво... какво можем да направим?

— Нещо. Вече съм решил какво. Хайде, ще те закарам вкъщи.

— Дано това нещо да не включва нарушаване на закона, Кейн — каза Уилсън и му препречи пътя. — Ако е така, няма да получиш нито разрешение, нито подкрепа от мен. Предупреждавам те предварително.

Фитил от изпепеляващ гняв започна да гори от пръстите на краката му и мина през цялото тяло на Карл, след което възпламени барута в мозъка му. Той загаси пламъка тъкмо навреме, за да предотврати експлозията.

— Нямам нужда нито от *твое* разрешение, нито от подкрепата ти, Марк — отвърна Карл спокойно. — Може би съвсем скоро ти ще си този, който ще има нужда от *моята* подкрепа.

— Твоята подкрепа? Ха! Не ме карай да се смея, Кейн. Защо ще ми трябва твоята подкрепа, сега или когато и да било?

Карл се насили да се усмихне и отвърна:

— Една малка птичка ми каза, че Филипс си е получил пенсията. Чудя се защо. А може би не е за чудене. Може би вече знам причината. Помисли за това, Марк, следващия път, когато забравиш да погледнеш през рамо. Сега се разкарай от пътя ми.

Уилсън пребледня, но им направи път, след което се тръшна в един стол.

Карл внимателно затвори вратата на кабинета му.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

*„Човешкият ум обикновено отказва да се покаже,
докато не бъде принуден от спешен случай“*

Антъни Тролърп, „Ангелът на Аяла“

Карл бе сигурен, че бар „Рамблърс“ се намирал някъде в околността. Това, което не знаеше, бе кой го притежавал; дали все още бе собственост на мъжа, с когото отчаяно искаше да се срещне. Вчерашното спречкване с Уилсън му бе вдъхнало нови сили. Вече не можеше да си позволи лукса да бездейства.

— Кого търсите, господине? — попита малкото момиченце, което едва ли имаше десет години. Лицето ѝ бе осеяно с ръждиви лунички като небе, обсипано със звезди. Държеше раздърпано плюшено мече в лявата си ръка, със странни стъклени очи и липсващи уши. Приличаше на нещо сгазено от кола.

— Не знаеш ли, че не бива да говориш с непознати, момиченце? — попита Карл.

— Ами ти? Нали *и ти* говориш с непознат? — отвърна момиченцето. — *Е?* Така е, нали?

— Права си. Но съм малко по-стар от теб.

Няколко секунди момиченцето сякаш обмисляше този аргумент, но изведнъж тикна сгазеното си плюшено мече в лицето на Карл. Краставата му козина смърдеше на кучешка пикня и влага.

— Но не си толкова стар, колкото съм аз — рече мечето, без странните му устни, които приличаха на пръсти на крака, да помръднат.

— О, посредник, а? Знаеш повече номера от Ричард Никсън, малко момиченце — отвърна Карл, който започваше да се чувства като пълен идиот, говорейки си с плюшено мече по средата на улицата.

— Не съм Малко Момиченце. Казвам се Мечо — рече мечето и се завря още по-близо до лицето на Карл.

— Виждам... е, аз търся едно място, което ти няма как да знаеш, Мечо.

— Да не е „Брендас“? — попита Мечо.

— Моля?

— „Брендас“. Нали знаеш, онова място, където влизат всички странни мъже?

— Приюта за бездомни ли имаш предвид?

— Да не сте изкукал бе, господине? Странните мъже влизат там, за да правят секс. Нарича се публичен дом. Това място ли търсите?

Езикът на Карл почти падна от устата му.

— Не... не, но ще го имам предвид следващия път, когато се почувствам странен.

Карл понечи да ѝ обърне гръб, но изведнъж реши, че може би малкото ангелче, което не беше съвсем ангелче, знае къде се намира „Рамблърс“.

— Чувала ли си за бар на име „Рамблърс“?

— Разбира се. Кой не е чувал за него? Всички знаят „Рамблърс“. Намира се на площад „Клифтън“.

— Площад „Клифтън“? А случайно да знаеш как мога да стигна до там?

— Разбира се.

Карл зачака, но момиченцето мълчеше като риба. Опита отново.

— Можеш ли да ми *покажеш* къде е площад „Клифтън“?

Мечо кимна.

— Ще ти струва.

— Нищо ново под слънцето — промърмори Карл, бръкна в джоба си и извади няколко монети. Пусна ги в протегнатата лапа.

— *Това е* площад „Клифтън“ — рече Мечо. — Това там е „Рамблърс“, до пекарната.

— До...

Карл погледна през улицата към сградата, която му сочеше момиченцето. „Рамблърс“ приличаше на стара църква, преустроена и превърната в нова стара църква.

— Нищо чудно, че не успях да го намеря.

— Не трябва да ходите там, господине — посъветва го малкото момиченце. — Там постоянно пребиват хора.

— Благодаря ти. Ще се опитам да запомня това.

Карл се приближи до вратата на бара и прескочи едно спящо куче с изсочили ребра, което клиентите използваша за изтривалка. Кучето се събуди и изръмжа, преди отново да задреме. Зачуди се дали животното не беше лоша поличба. Може би момиченцето беше право?

Отнякъде се пръкна кльоцав тийнейджър, който застана на пътя му.

— Сори, татенце. Следобед е само за членове. Ела в неделя вечер. Тогава пенсионерите играят бинго и плетат пуловери.

— Това между касата и вратата е моят ботуш. Той или ще продължи напред, или нагоре в задника ти. Изборът е твой, *синко*.

Момчето се вгледа в очите на Карл, след което бързо сведе поглед и промърмори:

— Аз ще... ще кажа на управителя за теб.

— Знаех си.

Карл бе посрещнат от нежния глас на Бокскар Уили, който пееше „Циганка и скитник“ от джубокса до бара.

Първото нещо, което привлече погледа на Карл и накара сърцето му да затупти по-бързо, бе една табелка над бара, на която пишеше: „Не се бий с *пълно* шише. Ако счупиш телевизора, ще получиш *доживотна* забрана да пиеш тук. *Не плащаме* болнични сметки.“ Под официалната табела някой местен тарикат беше надраскал с маркер: „*Не организираме погребения.*“

Мястото бе обзаведено като декор от евтин каубойски сериал, с под, покрит с дървени стърготини, люлеещи се врати с формата на крила на прилеп и гнусни на вид ръждясали плювалници под всяка маса. Бокскар Уили заглъхна и бе заменен от измъчения глас на Патси Клайн и нейната „Разпадам се на парчета“.

Сякаш за да потвърди автентичността на атмосферата, преднамерена тишина посрещна Карл в мига, в който той тръгна към тезгяха, опитвайки се да изглежда непринудено. Самият Джон Уейн би се гордял с походката му. Но въпреки факта, че барът приличаше на преустроена църква, богомолците вътре не изглеждаха особено хрисими. Приличаха повече на тълпа от Дивия запад, готова да линчува всеки непознат, въпреки фалшивите джинси.

Карл паркира задника си на един стол в края на бара и махна на бармана.

— Когато имаш време, партньоре.

Барманът погледна Карл и се намръщи, след което отново се обърна към телевизора.

— Някакъв шанс да получа нещо за пиене? — настоя Карл.

Барманът не отговори, но някой зад него изръмжа:

— Казали са ти, че следобед е само за членове.

Карл се завъртя на стола си. Насреща му се хилеше грамаден мъж с гръден кош като бъчва и златен келтски кръст на ланец около дебелия му мускулест врат. Тялото му не хабеше пространството и мускулите му бяха натъпкани под кожата като занитени. На Карл мъжът му изглеждаше като кечист, който се готви да скочи върху противника си. Противник на име Карл.

— Искам да стана член — каза Карл.

— Няма места — отвърна господин Кечиста. — Защо си дошъл тук?

— Ти шерифът ли си?

— Шерифът е на ранчото — усмихна се господин Кечиста. — Аз съм неговият заместник.

— Какво трябва да направи човек, за да му донесат нещо за пиене тук?

— Каквото и да е то, няма да е лесно.

— Дори за човек, който иска да стане член?

Господин Кечиста се ухили още по-широко и попита:

— Какво искаш?

— За начало, бутилка „Харп“ няма да е зле. Охладена, ако е възможно. Дори ще те черпя една, защото показва такова разбиране към един странстващ гринго — рече Карл и му върна усмивката.

— Джо? Една студена бутилка „Харп“ за този каубой.

Джо пъкна месестата си ръка в един хладилен шкаф и извади бирата, след което я подаде на господин Кечиста, напълно пренебрегвайки протегнатата ръка на Карл.

Бутилката веднага изчезна в юмрука му, голям като печено прасенце.

— Ето — подкани го господин Кечиста и отвъртя капачката, сякаш бе главата на малко животно. — Да ти е сладко, а после дим да те няма.

— Трябва да те предупредя, че пия бавно.

— Но ми изглеждаш като човек, който схваща бързо. Пий също толкова бързо.

Карл удари една щедра глътка. Бирата беше освежаваща и накваси точно тази част на гърлото му, която имаше нужда.

— Страхотно — рече Карл и остави полуизпитата бира на тезгяха.

— Какво точно търсиш тук? — попита господин Кечиста.

— Търся един човек — отвърна Карл, извади визитка от джоба си и я подаде на господин Кечиста. — Брендън Бърнс.

Господин Кечиста отказа да вземе визитката.

— Прибери я обратно в джоба си. Това не е място, където можеш да търсиш *когато и да било*. Сега допий бирата и се мятай на коня. Времето ти изтече.

Карл остави картичката на тезгяха до полуизпитата бира.

— Това означава ли, че няма да ми помогнеш?

— Познай. Време е да си тръгваш — веднага.

— Ами това, което ми обеща? — каза Карл.

— Кое?

— Да ми духаш, разбира се.

Лицето на господин Кечиста изведнъж замръзна. Карл видя вени, дебели като връзки за обувки, пулсиращи под кожата.

— Как можеш да познаеш, че един умиращ човек всеки момент ще напусне този свят? — попита господин Кечиста с изражението на палач, който току-що е открил перфектния възел.

Карл се разтревожи.

— Имам ужасното подозрение, че знам накъде отива разговорът. Но нищо, кажи ми.

Точно тогава някой изгаси светлините в главата на Карл.

Карл изстена. Ребрата го боляха, ръцете му сякаш бяха начупени на парчета. Изплю кървава топка. Беше сигурен, че някои от зъбите му липсваха. Нещо в гърлото му пареше и имаше вкус на повръщано. Всеки път, когато се опитваше да помръдне, вцепеняваща болка сковаваше гръбнака му, а в главата му някой биеше камбана. Намираще се в някаква задна уличка, проснат по гръб и заклещен между преобърнати кофи за смет, като тяхното вонящо съдържание се бе

изсипало отгоре му. Огромна вдлъбнатина в металния капак на една от кофите му подсказа с какво е бил удрян — както и, разбира се, с печеното прасенце на господин Кечиста.

— *Стори* ми се, че те чух да мърдаш. За първи път виждам някой да оживее след такъв пердах. Голяма рядкост — твърдеше някой, който се намираше точно над главата на Карл. Беше господин Кечиста, който спокойно пушеше цигара, като държеше другата ръка зад гърба си. — Според теб коя е най-голямата рядкост на този свят, каубой?

Карл се опита да се ухили, но болката бе твърде голяма. Имаше чувството, че червата му горят.

— Презерватив, използван от папата? Жена ти задоволена?

— Умиращ мъж, който получава шанс да живее. Предлагам ти този шанс. Искаш ли го? — попита господин Кечиста и изведнъж показа другата си ръка.

Вниманието на Карл бе изцяло погълнато от едрия пистолет в ръката на господин Кечиста. Той прошепна:

— Аз... няма да си тръгна, преди да говоря с Брендън Бърнс.

— Ще го направиш и няма да го направиш. Можехме да използваме човек като теб преди години — рече господин Кечиста и поклати глава, сякаш от уважение към упоритостта на грингото. — Жалко обаче, че имаш повече кураж, отколкото мозък. Целият този тестостерон може да е вреден за здравето, ако не го смесиш с малко старомоден разум — каза господин Кечиста, след което падна на едно коляно и допря пистолета до лявото око на Карл. — Знаеш ли нещо за куршумите с кухи върхове? Не? Е, позволи ми да те образувам. Когато куршумът те удари, той се разделя на четири части, които поемат в различни посоки. По тази причина прави входна рана с големината на грозд в стомаха ти и изходна рана с големината на диня в гърба ти — обясни господин Кечист и дръпна предпазителя. — Сега ми кажи. Умен ли си, или си само куражлия?

Карл изплю втора кървава топка.

— Няма да си тръгна, докато не говоря с Брендън Бърнс, копеле такова.

— Грешен отговор.

Светлините в главата му отново изгаснаха и Карл пропадна в тъмното нищо.

— *Наистина си изкукал, господине* — рече Мечо.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

„Не е задължително лудостта да е срив.

Може също така да е пробив.“

Р. Д. Лейнг, „Политиката на опита“

— Изобщо не ви приляга на възрастта, господин Кейн — каза неодобрително сестра Уилямс, докато гледаше как една по-млада сестра довършва шевовете на челото на Карл. — Опитвайте се да докажете какъв сте „мачо“? Такава ли е работата?

Карл се надигна от болничния стол и опита да се усмихне, но успя само да се намръщи. Той закричи предпазливо към сестра Уилямс. Лицето му бе частично бинтовано, а ръцете — покрити с дебели лепенки с цвят на кожа.

— Знам, че приличам на кучешка вечеря, сестро, но трябваше да видите другия тип, когато свърших с него, той изглеждаше като мястото, откъдето е дошла вечерята.

Лицето на Карл беше кървав омлет. Ключицата му се подаваше от врата под странен ъгъл и подуванията и синините така деформираха чертите му, че той бе почти неузнаваем. Слой от съсирена кръв и чакъл покриваше като печат една широка цепка на мястото, където преди беше веждата му. Лявото му око бе затворено от подутина, прерязаните му устни бяха облепени с коричка от черна кръв. Под всичката тази червена, черна и синя болка, кожата му бе бяла като на мъртвец.

— Бих искала да ми позволите да се свържа със семейството ви. Наистина сте много зле — въпреки болкоуспокояващите, които току-що взехте.

— Не съм толкова зле, че едно голямо „Хенеси“ и една гореща вана да не ме оправят. Благодаря ви за това, че отново ме закърпихте, сестро. Оценявам жеста. Ако някога имате нужда от нещо, просто кажете.

Подаде й визитка.

Един час по-късно Карл потъна бавно във вана, пълна с гореща вода и тлъсти балончета, стискайки голяма чаша „Хенеси“. Наоми го гледаше от прага, скръстила недоволно ръце.

— Ахххх. Истински рай. Почти си струваше билета за онзи боксов мач.

— Кога ще ми кажеш къде си ходил и кой ти е направил това?

— Някъде, където може би не трябваше да ходя, и човек, който определено не трябваше да срещам — каза той и си сръбна от брeндитo, преди да продължи. — Опитах се да намеря един човек, който можеше да ми помогне за Кейти. Но открих само неприятности, както и това, че съм един безполезен чекиджия.

Наоми влезе в банята и коленичи до ваната.

— Как ще помогнеш на Кейти, ако те убият, Карл? Полицията ще...

— Полицията няма да направи нищо! Те са се отказали от случая. Мислят, че вече е мъртва.

Наоми примигна, сякаш я беше зашлевил.

— Не говори така.

— А как да говоря? Полицейски глупости ли искаш, или елегантни лъжи? Знаят много добре кой е отвлякъл Кейти. Но са твърде корумпирани, за да направят нещо по въпроса. Не виждаш ли? Казаха, че не са намерили нищо при обиските. Всички са заедно в кюпа. Това е тяхното отмъщение — каза Карл, изля брeндитo в гърлото си и вдигна празната чаша. — Този път я напълни догоре. Имам нужда от нещо, което да затъпи тази прекрасна болка.

Наоми се изправи и взе чашата.

— Сигурен ли си, че наистина искаш още едно...

— Господи, Наоми, няма ли да спреш да ме тормозиш? Ако исках някой да ми пили на главата, щях да се върна при бившата.

— Не смей да ми говориш така, Карл Кейн!

— Я ми дай чашата! Сам ще си сипя! — отсече Карл, взе чашата от ръката на Наоми и скочи от ваната. Две секунди по-късно се подхлъзна на мокрите плочки и се приземи тежко по опашка, а подутата му глава отскочи от пода.

— Мамка му! Охххххх...

— Карл! — извика Наоми и се хвърли на пода до него, лицето ѝ бе бяло като брашно. — Добре ли си? Карл, отговори ми!

— Просто ми донеси нещо за пиене, мамка му! Имам нужда от нещо за пиене! Безполезен съм без нещо за пиене, жено!

Тя го придърпа в прегръдката си, като силата ѝ лесно надви неговата слабост. Той започна да трепери. Тя го стисна по-силно и изведнъж стаята се изпълни с тежкото му дишане и с тихото биене на нейното сърце.

— Няма нищо. Няма нищо — утешаваше го тя, докато прокарваше пръсти през мократа му коса и нежно целуваше опустошеното му лице. — Всичко ще се оправи.

— Предадох я, Наоми. Предадох моята малка Кейти. Не разбираш ли? Ченгетата са прави. Тя е мъртва.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

„Колко мило, че ни идвате на гости, като непознати в ден дъждовен“

Кристофър Сمارт, „На легло от лилии“

Беше късен следобед и всичко в спалнята около Карл изглеждаше притъпено; притъпено и неясно. Нямаше достатъчно контраст. Но приглушената светлина, процеждаща се през прозореца, бе достатъчна, за да разкрие разбитото му лице, отразено в огледалото, окачено над скрина. За част от секундата присъствието на друг човек в стаята, дори собственото му отражение, го утеши. Опита се да отдели болката от нейната реалност, като си каза, че болката съществува единствено в ума, а не в тялото.

Намръщи се и стисна зъби. Трябваше да се признае за победен: умираше от болка.

Миналата нощ бе сънувал Кейти. Около половин дузина случки между баща и дъщеря, в една стая на края на времето. Още виждаше образа ѝ, всеки път, когато затвореше очи. Лицето ѝ бе като лицето на ангел, без грим и без свирепите бръчки на младостта, без бръчки от мръщене. Всичко в нея бе меко и гладко. Тя му се усмихваше и му казваше нещо, докато той се приготвяше да излезе. Но изобщо не я чуваше, като сън, който се изплъзва от ръцете ти в мига на пробуждането. Какво бе казала? *Добре съм, татко.* Това ли беше? *Успокой се. Ще ме откриеш.*

В продължение на часове след това той не виждаше нищо друго, освен лицето ѝ. После то изчезна, заменено от лицата на изчезнали малки момичета с мрак и болка в очите.

— Карл? Спиш ли? — попита Наоми тихо.

— А?

— Долу в кантората чака един много висок, много добре облечен мъж, който иска да те види. Не каза името си, само че е много важно. Представи се като агент от ФБР. Очевидно е някакво умно ченге,

дошло в цивилни дрехи, за да те разпита за нападението. Казах му, че едва ли ще искаш да го приемеш днес. Може би утре. Но той настоя. Казва, че е много важно. Ако искаш, мога да му кажа да дойде някой друг път?

— Колко дълго съм спал?

— Около десет часа.

— Десет шибани часа! Защо не ме събуди по-рано? — изстена той и се изсипа от леглото като чувал с картофи. — Трябваше да съм навън и да търся Кейти. Кажи на ченгето, че слизам. Може би има някаква информация за мен.

Наоми понечи да затвори вратата.

— Наоми?

— Да?

— Извинявай... за всичките тези... гадости...

— Без тях нямаше да те обичам.

— Какво бих правил без теб?

— Щеше да измислиш нещо, сигурна съм. Винаги го правиш.

По-малко от минута след това Карл влезе под душа. Първите горещи водни стрели се забиха в кожата му със силата и остротата на таралежови бодли. Чувството бе приятно. Накара го да се почувства жив. Би дал всичко на света за едно хубаво бръснене, но мисълта да маневрира из този лабиринт от рани и синини го отказа.

Пет минути по-късно той излезе, подсуши се, облече се, пъкна две болкоуспокояващи хапчета в устата си и бавно слезе по стълбите до кантората.

— Наоми, покани човека, моля те — рече Карл и седна с болезнена гримаса.

Няколко секунди по-късно един невероятно висок и добре сложен мъж влезе в кантората. Косата му бе гарваново черна, леко посребрена над слепоочията. Беше красив по каубойски, а очите му бяха като бездънни тунели, тъмни като смокини. Дълбок белег се спускаше по лицето му, правейки завой при брадичката и стигайки чак до ръба на устата, почти разполовявайки лицето му. Мъжът имаше изнервяща осанка; в него имаше нещо осезаемо, но в същото време неуловимо и непроницаемо. Изглеждаше като човек, с когото не бива да се ебаваш, изпълнен с увереността на недосегаемите. Но въпреки това изглеждаше безжизнен, като знаме без вятър.

— Доста зле са ви разкрасили — рече мъжът.

— Зло разкрасяване, страхотен оксиморон — отвърна Карл с усмивка. — Порязах се, докато се бръснях. Много остър бръснач.

— Виждам. И аз съм се порязвал така, навремето.

— Седнете, моля — предложи Карл.

За такъв едър мъж движенията му бяха кратки и премерени. Той придърпа един стол и седна срещу Карл.

— Разбирам, че сте от ФБР? — продължи Карл.

— Не точно — отвърна мъжът и се усмихна. — Съжалявам за лъжата, но не исках да ви уплаша.

— Да ме уплашите? С какво?

— Струва ми се, че това е ваше? — отговори мъжът и извади малка картичка от джоба си, след което я остави на масата.

Карл я взе. Това беше неговата визитка.

— Прав сте — призна Карл. — Но едва ли сте дошъл чак дотук, за да върнете една намерена визитка, господин...

— Бърнс. Брендън Бърнс.

Изведнъж сърцето на Карл започна да барабани като градушка по тенекиен покрив.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

*„Милост неописуема
се крие в сърцето на любовта.“*
У Б. Йейтс, „Милостта на любовта“

— Първо, позволете ми да ви се извиня за прекомерната предпазливост на Кормак отпреди три дни — рече Брендън Бърнс. — Имал е добри намерения.

— Кормак? Имате предвид господин Кечиста с куршумите с кухи върхове и юмруците като печени прасенца? Ако така изразява своите добри намерения, не искам да знам какво се случва с хората, към които има лоши.

— Предполагам, че ще повдигнете обвинение срещу него?

— Затова ли сте дошъл? Да върнете визитката ми и да ме помолите да не обвинявам вашия избухлив приятел за опит за убийство?

— Да, както и да ви питам защо сте питали за мен.

Няколко секунди Карл се колебаеше.

— Имам нужда от помощта ви.

— За какво?

— Да откриете дъщеря ми.

На лицето на Бърнс се изписа объркване.

— Дъщеря ви? Не разбирам.

— Тя беше отвлечена преди една седмица. Подозирам, че я държат в плен в затвора „Кръмлин Роуд“.

— „Кръмлин Роуд“... сега си спомням кой сте. Даваха ви по новините след обиска на затвора преди няколко дни. Това е била вашата дъщеря? Съжалявам да го чуя, но какво мога да направя аз?

— Ченгетата твърдят, че са претърсили всеки сантиметър от затвора и че са прекарали там три дни. Дори отворили старите тунели за бягство, просто за всеки случай.

— От това, което ми казвате, разбирам, че ченгетата са направили всичко възможно. Как мога да помогна аз?

— Вие повече от всеки друг познавате структурата на затвора. Имате изключително богат опит в подземната работа, така да се каже. Познавате мястото като дланта си. Всички знаят, че сте бил най-добрият тунелен инженер там. Някой ми каза, че сте ръководили прокопаването на всеки един тунел за бягство от затвора „Кръмлин Роуд“.

— Не вярвайте на всичко, което чувате, господин Кейн, особено ако са ви го казали вашите приятелчета ченгета.

— Това е факт. И молба. Ако някой знае всички тайни на онова кошмарно място, това сте вие, господин Бърнс.

— Написали сте си домашното. Но позволете ми да ви шокирам с малко информация. Аз също съм си написал домашното. Вие сте шурей на Марк Уилсън. Нали така?

Карл се поколеба, преди да отвърне:

— Бях. Минало време.

— Е, двамата с Уилсън имаме много сметки за уреждане, страшно много. Едва ли ще се зарадва, когато разбере, че сте поискали моята помощ.

— Имате предвид това, че сте го застреляли в лицето с пушка и почти сте го убили?

Призрачна усмивка пробяга по лицето на Бърнс.

— Струва ми се, че ще ви пишат шестица на това домашно.

— Ще бъда напълно честен с вас, господин Бърнс. Не ме интересува малката война, която двамата с бившия ми шурей сте водили в миналото. Не ме интересуват идеите ви, нито политическите ви убеждения. Истината е, че бих отишъл при самия дявол, ако знаех адреса му и ако можеше да ми помогне да открия дъщеря си. Може би това за вас не означава нищо, но за мен означава всичко. Ще ми помогнете ли, или не?

Няколко секунди Брендън Бърнс изучаваше Карл с поглед, след което попита:

— Колко добре познавахте дясната ръка на Уилсън, един психопат на име Дънкан „Булдога“ Маккензи?

Карл пребледня.

— Защо... защо питате? — отвърна той, след като най-накрая успя да накара езика си да помръдне.

— Знаете, че беше застрелян преди няколко месеца?

Карл кимна. Вратът му изскърца.

Лицето на Бърнс помръкна. Устните му се дръпнаха и оголиха зъбите в почти кучешка гримаса.

— Празнувах почти седмица, след като чух новината. Това шокира ли ви?

Карл не отговори.

— Аз също имах дъщеря като вашата Кейти, господин Кейн — продължи Бърнс. — Казваше се Патриша. На осем години. Прекрасно малко създание. Един ден беше до мен, а на следващия си отиде завинаги.

— Съжалявам...

— Тогава бях беглец от закона. Уилсън и неговите ченгета дойдоха да ме арестуват. Издаде ме един от гнусните полицейски доносници в района. Нахлуха в къщата ми и отриха огън, без да ги е грижа кой ще попадне на пътя на куршумите им. Улучиха ме четири пъти. Жена ми, Клер, получи три куршума. Уцелиха Патриша веднъж. Само веднъж, господин Кейн. Дватамата с жена ми оцеляхме, но един куршум бе достатъчен, за да убие Патриша. Странно, нали?

— Аз...

Карл не можеше да открие подходящите думи. Лицето му бе станало мрачно като буреносен облак.

— Беше Маккензи. Неговият изстрел уби Патриша. Никога няма да забравя усмивката на лицето му.

— Не мога... не мога да ти кажа нищо, Брендън; нищо, което да облекчи болката ти. Трябваше да науча повече неща за теб, преди да отида в бара ти и да започна да задавам въпроси. Сега разбирам реакцията на Кормак. Наистина добър приятел.

Брендън Бърнс кимна и рече:

— Сега знаеш защо се опитах да убия Уилсън. Съжалявам единствено за това, че не бях аз този, който застреля Маккензи. Бих дал всичко на света да стисна ръката на мъжа, който уби Булдога. Благодарен съм му от дъното на душата си.

Карл се изчерви.

— Сега разбирам защо не искаш да ми помогнеш, Брендън. Твърде близък съм с Уилсън. Аз също нямаше да искам да си помогна, ако бях на твое място.

— Довиждане, господин Кейн — рече Брендън Бърнс, изправи се и изчезна също толкова бързо, колкото се бе появил.

Измина почти минута, преди Наоми да влезе при Карл.

— Добре ли си?

— Да.

— Няма да те питам.

— Ти нямаш нужда от питане. Тялото ти има формата на огромна питанка и това е достатъчно. Той беше мъж от миналото; мъж, който с право гледа с гняв назад, вместо с надежда напред.

— Има ли... има ли нещо, което мога да направя?

Карл се усмихна тъжно и се потупа по коляното.

— Постави малко с мен. Помогни ми да не се превърна в този мъж.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

*„Надеждата израсна около мен, като
увивна лоза,
и плодове и листа, които бяха чужди,
станаха мои.“*

Самюел Тейлър Колридж, „Депресия: една
ода“

Около обяд на следващия ден Карл получи едно много неочаквано обаждане.

— Карл? Телефонно обаждане, втора линия — рече Наоми.

— Кой е?

— Не каза името си. Било важно.

— Ало? — попита Карл, когато долепи слушалката до ухото си.

— Има голяма вероятност нещата да загрубеят, много голяма.

Готов ли си за това? — попита Брендън Бърнс.

— Готов съм за всичко. Просто искам Кейти да се върне.

— Добре, но после не казвай, че не съм те предупредил.

— Какво те накара да промениш мнението си? — попита Карл, залят от вълната на облекчението.

Проточиха се няколко секунди мълчание, след което Брендън отвърна:

— С голяма неохота снощи говорих с Клер. Тя ми каза, че ако Патриша бе в лапите на това чудовище, щеше да иска някой да й помогне.

— Моля те... моля те, благодари на Клер от мое име, Брендън. Разбирам как е успяла да промени мнението ти. Знаем колко трудно е било това... и за двама ви.

— Нали разбираш, че ще бъде много трудно да проникнем в затвора, без да привлечем нечие внимание? Тази част от затвора, която

гледа към „Антрим Роуд“, се намира под постоянно полицейско наблюдение. Трябва да влезем от друго място. Ще бъде много пипкаво.

— Знам как ще проникнем. С помощта на един добър приятел.

— Можем ли да вярваме на този така наречен „добър приятел“?

— Аз му вярвам.

— ОК, но той не бива да научава кой съм аз. Съгласен?

— Съгласен.

— Трябва да ти кажа и още едно нещо, независимо от това колко коравосърдечно ще прозвучи то.

— Какво? — попита Карл.

— Ако Кейти е там, тя може вече да е мъртва.

Карл мълчеше.

— Разбираш това, нали? — настоя Брендън.

— Кога ще се срещнем? — попита Карл, пренебрегвайки ужасния въпрос.

— Паркирай колата си в началото на шосе „Антрим“, до цирка „Карлайл“. Там има едно малко кафене, недалеч от банка „Улстер“, точно на ъгъла. Казва се „Т42“. Ще се срещнем в кафенето утре вечер в осем. Не подранявай и не закъснявай.

— Брендън?

— Да?

— Благодаря ти.

— Сложи благодарностите във фризера за после. Още нищо не съм направил.

— Даде ми надежда. Никога няма да забравя това, независимо от резултата.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

„Надолу, надолу към ада; и кажи, че аз съм те пратил.“

Уилям Шекспир, „Хенри VI“

Въпреки че беше средата на лятото, нощното небе над Белфаст бе мрачно и навъсено, сякаш бе есен. Тримата мъже вървяха надолу по шосе „Кръмлин“ и мълчаха. Кожата на нощта бе обагрена в смесица от медночервено и тъмносилаво, като някакво огромно мастилено петно на Роршах. Карл си помисли, че червеното приличаше на очите на мъртвец.

— Странно небе — рече Уили, сякаш бе прочел мислите на своя приятел.

Карл кимна в съгласие, но не отвърна.

Брендън също не каза нищо, тъй като мислите му бяха заети с други неща, по-важни от времето. Носеше опърпана, морскосиня раница на широкия си гръб.

На Карл му се струваше, че нощната тъмнина бе лепкава и гъста, като черна каша, преляла от купата. Караше го да трепери, сякаш бе попаднал в някаква готическа картина, незавършена поради внезапната смърт на художника. Грозните и порутени сгради от двете страни на шосето допълваха мрачната атмосфера.

— Май ще вали — продължи Уили, като прозвуча разтревожен. — Не е валило от почти шест седмици, но тази нощ май ще падне порой. Може би това ще принуди любопитковците да си останат вкъщи.

Нито Карл, нито Брендън му отговориха.

— Какво има в раницата, приятелю? — продължи Уили и кимна към Брендън.

— Провизии — отвърна мъжът с леден глас.

— Помниш ли какво ти казах, Уили? — рече Карл. — Никакви въпроси.

Преди Уили да може да отвърне, небесата изведнъж се разтвориха и тримата бяха принудени да го ударят на бяг.

След по-малко от пет минути вече стояха в сянката на внушителния викториански затвор. Дъждът се събираше на локви върху покрива на гракналата охранителна кабинка и се стичаше като водопад върху голите им глави.

— *Пристигнахме, момчета* — прошепна Уили и тримата едновременно изпружиха вратове, сякаш за да скицират масивната сграда с очи.

На 31-ви март 1996 г. управителят на „Кръмлин Роуд“ излязъл от укрепения затвор и тежките порти с въздушно заключване се затръшнаха зад гърба му за последен път. Този звук сложил точка на 150-годишна история на лишаване от свобода, конфликти и екзекуции. За повечето хора в Белфаст, а и в цялата страна, затворът „Кръмлин Роуд“ представлявал зловец паметник на нечовешкото отношение на едни хора спрямо други. Около 25 000 души са били държани там през дългата му и смутна история, голяма част от тях политически затворници.

Затворът бил официално отворен през март 1846 г., когато 106 затворници, мъже, жени и деца, били прехвърлени там от зандана „Карикфергъс“. Най-младият затворник, обесен в „Кръмлин Роуд“, било момче на десет години на име Патрик Маги, осъден за ужасното престъпление „кражба на риза“. В „Кръмлин“ са лежали много прочути хора, включително ирландският президент Еймън де Валера и Иън Пейзли, друг потенциален ирландски президент.

Тримата стояха неподвижни като статуи почти пет минути, странно тихи и замислени, сякаш над тях бяха надвиснали портите на Хадес, и чакаха някакво безбожно разпореждане.

Възрастна жена наблюдаваше сценката от прозореца на спалнята си от другата страна на улицата. Беззъбата ѝ уста промърмори нещо, след което бабичката хлътна навътре в стаята.

— Любопитна стара кранта — изсъска Уили. — Няма какво друго да прави, освен да си вре носа в хорските работи. Мразя такива хора.

— Този затвор прилича на нещо, излязло от книга на Чарлс Дикенс — рече Карл.

— Не е за хора със слаби нерви — съгласи се Уили. — Бил е построен през 1846 г. и, вярваш или не, тогава е бил един от най-модерните затвори в света. Седемнадесет затворници са били екзекутирани тук. Казват, че призраците им още бродят наоколо, плачат и се опитват да избягат. Затворът има четири крила, всяко с по четири етажа. Има шестстотин и четиридесет килии.

— Знаеш твърде много за това място — отбеляза Брендън.

— Прекарах девет месеца в това копеле преди няколко години — похвали се Уили. — Знам историята му отвътре навън.

— Девет месеца? Сигурно е било ужасно — отвърна Брендън.

— И още как. Както вече казах, не е за хора със слаби нерви. А сега бихте ли ме извинили. Имам работа за вършене.

— Ако някой ми беше казал, че един ден ще се опитвам да вляза с взлом в „Кръмлин Роуд“... — рече Брендън на Карл, докато гледеше как Уили се труди над средновековната ключалка в страничната порта на затвора.

Карл не му отговори. Той се озърташе напрегнато, оглеждайки пустата улица за патрулки.

Дъждът се силеше толкова обилно, че видимостта беше сведена до минимум.

— Едва виждам шибаната ключалка — оплака се Уили, докато вкарваше тънкия като игла инструмент в дупката, а върху ръцете му се изливаше мръсна дъждовна вода. — Не може ли да извадим фенера, само за една минутка?

— Не. Светлината ще привлече ченгетата като молци — отвърна Брендън. — Тогава вече няма да се чудим как да влезем. Ченгетата ще ни дадат лични пропуски.

— Не бързаме за никъде, Уили — окуражи го Карл и най-накрая наруши напрегнатото си мълчание. — Работил си и при по-трудни условия.

— И още как. Помня един клиент, който искаше да проникна в една сграда, която беше точно до полицейски участък. Ха! Бяха едни времена...

— Ще си говорим за доброто старо време, когато влезем вътре — сръза го Брендън нетърпеливо.

— Спокойно, де — отвърна Уили. — Не знам каква е твоята роля, приятелю, и не искам да знам. Но без мен няма да влезем никъде.

Разбираш ли?

— Всички тук са важни — намеси се бързо Карл, за да сложи край на пререканието, още преди да е започнало. — Но искам и двамата да се съсредоточите... моля ви... заради Кейти.

Последва неловка тишина, след което Уили се разкая:

— Прав си, Карл. Държим се като малки деца. Съжалявам.

— Просто се съсредоточи — посъветва го Карл.

— Готово! — възкликна Уили победоносно. — Отключих копеленцето.

— Браво, Уили. Браво — окуражи го Карл облекчено.

Веднага след това тримата пристъпиха през прага и бързо затвориха вратата.

Посрещна ги тишина. Особена, почти напрегната тишина. Занемарените лампи бяха изгорели, така че единствената светлина, очертаваща тънката пътека между двора и далечните крила, идваше от уличните лампи зад затвора. Тримата приличаха на сиви призраци на фона на решетките на портата, а укрепленията бяха поръбени с остра като бръснач бодлива тел.

Карл чуваше как сърцето му бие, сякаш се намираше под вода в някакво мътно езеро. „Време е да се хвърлиш в боя, юначе“, помисли си Карл и изведнъж се почувства неспокоен.

— Няма жива душа — рече Уили.

— Това място вече не се охранява, защото в него няма нищо за крадене. Всички крила на затвора бяха изтърбушени, защото на това място щяха да строят петзвезден хотел. Само едно крило е непокътнато — отвърна Брандън.

— Кое е то? — попита Уили.

— Крило „А“. Именно там ченгетата са направили своя тридневен обиск. В крило „А“ са били държани затворниците републиканци — информира ги Брандън. — Ако не се лъжа, роялистите са били в крило „В“. А в прословутото мазе са държали плъховете.

— Държали са плъхове? — попита Карл.

— Най-лошите. Най-големите предатели. От двукракия вид.

— Прав си за това — съгласи се Уили. — Двама добри мои приятели бяха преместени в крило „В“ заради плъховете в мазето. Още не си ми казал откъде знаеш всичко това.

— Да тръгваме, Уили — рече Карл, опитвайки се да спре притока от въпроси на Уили. — Губим безценно време.

— ОК. Насам — нареди им Уили и тръгна към двора. Карл и Брендън го следваха плътно. — Тази голяма врата там трябва да ни изведе в Кръга. Всички крила започват от там. Щом влезем, крило „А“ трябва да е право напред, ако си спомням правилно.

Модерната врата, която извеждаше в Кръга, не оказа почти никаква съпротива на Уили. Три минути по-късно тя зейна.

— Ще изкачим стълбите до...

— Изчакай една секунда, Уили — спря го Карл. — Ти си дотук.

— Какво? — отвърна Уили объркано. — Какви ги приказваш?

— Нещата доста ще загрубеят оттук нататък. Вече пое достатъчно рискове и ни помогна много. Освен това имаме нужда от теб тук, с това уоки-токи — рече Карл и му подаде устройството. — Трябва да знаем, ако някой се приближава. Жизненоважно е да бъдем предупредени.

— Не говориш сериозно, нали? Как, по дяволите, ще се оправите тук без мен? А? Отговори ми на този въпрос.

— Аз мога да ти отговоря, Уили — обади се Брендън.

— Ти? Ти пък откъде знаеш? — попита Уили троснато.

— Аз бях... гост тук почти дванадесет години.

Лявата вежда на Уили се изви в питанка.

— Ти? Дванадесет години? Будалкаш ме. Будалка ме, нали, Карл?

— Не... не, Уили. Брендън казва истината.

Уили поклати невярващо глава и промърмори:

— А аз се хваля, че съм лежал девет месеца. Чувствам се като глупак.

— Недей — прекъсна го Брендън. — Девет седмици, девет месеца, девет години, няма голяма разлика, когато става дума за откраднатото време.

— Сигурно няма да ми кажеш за какво си лежал?

— Уили, казах ти, никакви въпроси — намеси се бързо Карл, когато видя как лицето на Брендън се стяга. — Направи това, което те помолих. Вземи уоки-токито и...

— Кражба от магазин — рече Брендън.

— Кражба от магазин... и са ти дали дванадесет години? — попита Уили подозрително. — Какво толкова си задигнал?

— Целият магазин.

— Какво?

— Вдигнах го двадесет метра във въздуха. С бомба.

— А.

— Точно така — намеси се Карл. — А сега какво ще кажеш, ще ни пазиш ли гърбовете?

Уили кимна, взе уоки-токито и тръгна към портата, мърморейки:

— Дванадесет години...

Когато влязоха, Карл и Брендън бяха посрещнати от почти непрогледен мрак. На стените бяха закачени лампи, големи колкото бебешки палци, които издаваха слаба зловещо синкава светлина. Тя сякаш сгъстяваше, вместо да разсейва тъмнината.

— Злокобно място — отбеляза Карл и почувства как стомахът му изпълнява своя коронен номер, салто.

— Ти какво очакваше?

— Не знам какво съм очаквал.

— Винаги очаквай неочакваното. Полезно е за здравето — рече Брендън, извади един фенер от раницата си и го подаде на Карл. — Имам и две осветителни ракети, но те са само за спешни случаи.

— Откъде ще започнем? — попита Карл.

— Лесна работа. Оттук до края на крилото, след това наляво към някогашния стол. Хайде.

Водени от тебеширенобелия лъч на фенера, те напредваха, а сенките им танцуваха и се чекнеха по стените.

Стигнаха стола. Жълтеникавата светлина на уличните лампи влизаше през няколко счупени прозореца и това им позволи да изключат фенера. Зад кухненското пространство имаше няколко огромни дупки в пода.

— Направо си е като лабиринт — изуми се Карл. — Ченгетата сигурно са използвали пневматични чукове.

Изведнъж Карл се почувства гузен. Уилсън си бе свършил работата както трябва.

— Това са входовете на старите ми тунели — рече Брендън с нотка гордост в гласа. — Осем са всъщност.

— И цялото копаене си го свършил тук?

— По-голямата част. Общо тунелите бяха дванадесет. Трябва да проверим още четири — отвърна Брендън и се запъти към умивалнята.

Под душовете сякаш се беше водила война. Тоалетните и душовете бяха изкъртени, а тръбите — усукани на метални възли. Резервоарите течаха и на пода имаше огромни локви, пълни с мръсна вода. Ивици оранжева ръжда се спускаха от крановете и стигаха до каналите.

— На затворнически жаргон това се нарича „търсене с пневматични чукове“. Ченгетата са свършили добра работа — възхити се Брендън, оглеждайки разрушенията. — Бих им дал отлична оценка.

— Всичко са изпотрошили — призна Карл, а стомахът му се сви в студения юмрук на поражението. — Проверили са всичко в...

Изведнъж се разнесе гласът на Уили, пращящ от статично електричество:

— *Карл?*

— *Да, Уили?*

— *Някой приближава затвора. Стойте мирни...*

— *Мамка му! — изпсува Карл отчаяно.*

— *Спокойно! — окуражи го Брендън. — Има два изхода.*

— *Изход? Кой търси изход? Дъщеря ми е някъде тук! Мислиш ли, че ще си тръгна без нея?*

— *Виж, Карл, понякога трябва да се предадеш днес, за да можеш утре да...*

— *Спести ми философските си лайна! Ти ходи, където искаш! Аз оставам тук... дори това да означава, че трябва да разкопая всяка една педя от това...*

— *Карл? Там ли си? — изпраща гласът на Уили. — Карл?*

— *Да... да, Уили. Тук съм — отвърна Карл.*

— *Чисто е, Карл. Беше човек, излязъл на късна разходка. Как са нещата там?*

— *Всичко... всичко е наред, Уили. Справяш се чудесно. Стой нащрек.*

— *Дадено. Ще се видим скоро... или край, както казват по филмите.*

Уоки-токите замлъкна.

— *Казах ти, че тунелите са дванадесет — каза Брендън. — Досега сме видели единадесет.*

Сърцето на Карл подскочи.

— Има още един?

— Надявам се, че още е там.

— Къде? — попита Карл, опитвайки се да запази спокойствие. — Далече ли сме от него?

— Има един пасаж, който води от затвора направо в съдебната палата от другата страна на улицата. Надзирателите го използваха за безопасно прехвърляне на затворници от килиите направо в съда и обратно.

— И си прокопал тунел там, под самото шосе? — попита Карл невярващо.

— Липсата на интелигентност и въображение, типична за всички надзиратели, води до арогантност. Не са и подозирали, че ще имам смелостта да копая точно под носовете им или по-скоро точно под задника на съдията — усмихна се Брендън. — Хайде. Чака ни десетминутна разходка дотам.

Петнадесет, а не десет минути по-късно Карл и Брендън влязоха в пасажа, който местните наричаха „Тунелът“.

Вървяха бавно и внимателно, като парчета от стария зид се ронеха в краката им.

— Това място всеки момент ще се срути — рече Карл и насочи фенера към стените.

— Не кихай и не пърди, каквото и да правиш — ухили се Брендън.

— Толкова е клаустрофобично — каза Карл и си представи как паянтовите стени се срутват отгоре му. Вонята на влажно разложение се бе просмукала навсякъде.

— Достатъчно широк и висок за трима надзиратели и един затворник — обясни му Брендън.

— Винаги ли е било толкова тъмно и влажно тук? — попита Карл и ужасеното лице на Кейти проблесна в мислите му. Бързо го изтри. Сега не беше време за това. По някакъв начин трябваше да запази хладнокръвието си.

— Виждаш ли всички тези тръби, окачени на стените? — попита Брендън. — Това е парно. Сега си представи тръбите пълни с вряла вода. Потта се стича по гърба ти като водопад. Чувстваш се като в джунгла. Единственото хубаво нещо бе, че надзирателите също се

печаха на бавен огън. И мразеха да ги пращат в тунела. Заради прахоляка и жегата.

Дори на мътната светлина Карл успя да види усмивката на Брендън, грейнала на лицето му, докато си спомняше.

— След известно време надзирателите започнаха да правят всичко възможно, само и само да избегнат наряда в тунела. Рядко си правеха труда да броят затворниците по обратния път.

— Предполагам, че ти си бил един от затворниците, които не са преброили?

— Работих по тунела почти две години. Понякога минавах дегизиран като друг затворник. Понякога подкупвах надзирател, за да си затвори очите. Накрая ситуацията стана толкова нелепа, че самият аз превеждах затворници по тунела!

— Има нещо тук — рече Карл и се вгледа отблизо в стената. — Дълги червени ивици.

— Приличат на кървави дири — отвърна Брендън, загледан в мястото, осветено от фенера.

— Обзалагам се, че тези люспи боя и цимент са същите като онези под ноктите на Мартина. Това трябва да е мястото.

Изведнъж цяло ято черни, космати паяци се приземиха на рамото на Карл и той настръхна.

— Мамка му!

— Какво?

— Паяци. Плъзнали са навсякъде, буквално. Мразя паяци.

Карл изведнъж си спомни за миг от детството си, когато се бе скрил в един шкаф от чудовище, проблеснало във въображението му.

— Това е тяхното царство, Карл. Никога не забравяй това. Ние сме просто гости тук. Освен това използвах паяжини, за да прикривам копаенето тук по време на...

— *Шшшшт!* — изсъска Карл и сграбчи Брендън за рамото. — Слушай. Чуваш ли нещо?

Брендън наклони главата си на една страна.

— Звучи ми като вятъра. Но това е невъзможно. Тук не може да чуваме естествени звуци.

— Не е вятърът. Нещо... *живо*...

Звукът бе странен и зловещ по един напълно подсъзнателен начин, като нокти, които дращят по черна дъска. Ритмичното

прищракване изпрати ледена тръпка по гръбнака на Карл и той не за първи път се запита дали не влизаха слепешката в пещерата на чудовището.

Точно тогава лицето на Кейти отново проблесна пред очите му. Той бързо го прогони.

— Не позволявай на това място да ти влияе, Карл. То може да смрази и най-силното сърце. Ето я металната врата, която извежда в съда — рече Брендън и посочи напред. — Хайде.

Тайнственият звук все още измъчваше Карл, докато гледаше как Брендън сваля раницата от гърба си.

— Вратата е изцяло покрита с ръжда. Никога няма да се отвори — отбеляза Карл, изумен от състоянието на викторианската врата. — Как, по дяволите, Уили ще успее да разбие ключалката на това нещо?

Брендън порови в раницата си и извади няколко неща, част от тях обвити в оризова хартия.

— Въпреки безспорните си умения, Уили няма да може да разбие тази ключалка, Карл. Това е задача с нестандартно решение. Решение, което е малко по-... гъвкаво.

— Какво е това, което огъваш? — попита Карл, загледан в оранжевото парче гумена материя, което Брендън стискаше.

— Семтекс. Пластичен експлозив. Много ковък и два пъти по-мощен от ТНТ.

— Какво? — възкликна Карл и възелът в стомаха му се стегна. — Ти луд ли си? Нали не смяташ сериозно да използваш това нещо?

— Имаш ли някакво друго решение, господин Абракадабра? Тази врата не е била отваряна от години. Наистина ли мислиш, че може да бъде отключена с ключ или шперц? Затова ченгетата са я оставили.

— Но... не е ли опасно в такова затворено помещение? Ако след тази врата има тунел, той няма ли да...

Гласът на Карл заглъхна.

— ... се срути върху хората там? След тази врата няма тунел, а направо започва пристройката на съдебната палата — каза Брендън и поклати глава. — Освен това ще използвам съвсем малко количество, точно толкова, колкото да изкърти вратата. Дойдох приготвен за тази евентуалност, Карл. Изчислил съм рисковете и възможностите много внимателно. Предупредих те, че нещата могат да загрубеят.

— Не осъзнавах, че си имал предвид използване на експлозиви.

— Ако решим да влезем в съдебната палата през главния вход, ченгетата ще ни видят. Просто е невъзможно да не бъдем забелязани. Освен ако, разбира се, не притежаваш затвора като Боб Хана. Не се съмнявам, че той е влизал и излизал, без да предизвика подозрения.

— Аз...

— Виж какво, Карл — прекъсна го Брендън нетърпеливо. — Само кажи и прибирам семтекса в раницата. Но да знаеш, няма друг начин тази врата да бъде отворена.

Карл облиза пресъхналите си устни. Устата му сякаш бе пълна с памук.

— Не... не, да го направим. Просто бъди внимателен... моля те.

— Ще се върнем в началото на тунела. Нагласил съм таймера на две минути. Ще имаме предостатъчно време — рече Брендън и вдигна раницата си.

— Няма ли да ни чуят навън?

— Не се тревожи за това. Детонирането на толкова малко количество експлозив ще бъде заглушено от стените.

Карл се обърна и двамата бързо се върнаха по обратния път. Карл стискаше фенера, очаквайки тунелът да се срути всеки момент.

— Колко трябва да се отдалечим, за да сме в безопасност? — попита Карл и изведнъж ускори крачка.

— Колко дълъг е фитилът? — отвърна Брендън. — Просто върви, докато ти кажа.

— Наистина се надявам, че знаеш какво правиш...

— Надеждата няма нищо общо.

„Надеждата е единственото, с което разполагаме“, помисли си Карл.

— ОК. Тук е достатъчно далече — обяви Брендън и спря десетина секунди след това. — Притисни се плътно до стената и запуши ушите си.

Карл пхна пръстите си в ушите и зачака. Чудеше се какво щеше да бъде усещането. Всяка изминала секунда бе като час.

Изведнъж по земята до тях достигна приглушен звук и Карл се олюля, а от стената над главата му се посипа прах. Гръбнакът му сякаш се измести малко встрани.

— Това беше — рече Брендън и се изтупа от прахта. — Добре ли си?

Карл отвори очи и примигна, опитвайки се да разкара прахта от клепачите си. Всичко бе странно притихнало, като сняг, силещ се над езеро. Около тях се бе спуснала сива тъмнина и когато въздухът се изчисти от прах, те видяха дрезгава светлина там, където допреди малко бе стояла вратата.

— Това... това бе истинска лудост. Най-ненормалното нещо, което някога съм правил — обяви Карл, клатейки невярващо глава.

— Прецених обратната тяга при експлозията. Нямахме от какво да се притесняваш — увери го Брандън.

— Нямахме от какво да се притеснявам? Кажете това на фенера — рече Карл и вдигна счупения и вече напълно безполезен предмет.

— Мамка му! Имахме нужда от тази светлина. За първи път виждам това да се случва.

— Нека за всеки случай се обадя на Уили. Да видим дали е чул взрива от улицата.

— Губиш си времето — рече Брандън и подаде уоки-токито на Карл. — Нито Уили, нито който и да било друг е чул експлозията. Беше толкова приглушена.

— Уили? Чуваш ли ме, Уили — каза Карл в уоки-токито. — Обади се, Уили.

Нищо. Чуваше се само прашене.

— Уили? Чуваш ли ме?

— Уили не може да те чуе, Карл — отвърна спокойният глас на Робърт Хана. — Той отиде да се срещне със своя създател.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

„И в ледената тишина на гробницата...“
Джон Кийтс, „Тази жива ръка“

— Хана...? — попита Карл колебливо.

Не последва отговор, само пращящ смях.

— Хана! — изсъска Карл. — Какво... какво си направил... какво си направил с Уили, копеле такова?

— Направил? Направил е ключовата дума тук, Карл. И вината е само твоя, между другото. Ти доведе глупавия Уили тук и той прокле името ти, точно преди да кльцна дебелилото му гърленце от ухо до ухо. Квичеше като прасенце и плачеше за жена си. Май каза, че името ѝ било Изабел. Трудно ми беше да го чуя, с всичката тази топла кръв, клокочеца в голямата му уста.

— Шибано копеле! — извика Карл и почти пречупи уоки-токите в ръката си. — Когато ми паднеш в ръцете...

— Скоро ще имаш тази възможност. Толкова съм близо до теб, Карл, че виждам потта по челото ти и ужаса в очите ти. Искаш ли да се пресегна и да те докосна?

Ледена тръпка пробяга по гръбнака на Карл. Той бързо се огледа, но преди да може да отвърне на Хана, Брендън измъкна уоки-токите от ръката му.

— Достатъчно! Имаме работа.

— Уили е мъртъв — изпелтечи Карл, видимо разтърсен.

— Това ми стана ясно — отвърна Брендън и кимна тъжно. — Съжалявам, но трябва да продължим напред. Преддверието е точно под нас. Хайде, но внимавай къде стъпваш. Без фенер ще бъде опасно.

Карл вървеше след него като зомби, докато главата му се пръскаше от горчиви обвинения и пареща вина. Виждаше лицето на Изабел, когато ѝ съобщава новината за убийството на Уили. Щеше да го намрази за това, че бе въвлякъл съпруга ѝ в тази каша.

— Овладей се! — сопна му се Брандън и разтърси Карл за раменете. — Превръщаш се в риск. По-късно ще имаш предостатъчно време да се въргаляш в самосъжалението си. Още не си заслужил билета за пътуването. Разбираш ли?

— Да.

След по-малко от пет минути двамата стояха пред входа на впечатляващото преддверие.

— Заключено ли е? — попита Карл, докато гледаше как Брандън опипва металната кожа на вратата.

— Здраво при това. Мога да я изкъртя с взрив, но тук ще стане толкова тъмно, че ще ни е почти невъзможно да виждаме. Ще трябва да използвам една от двете осветителни ракети. Исках да ги запазя за спешни случаи.

— Каква е тази черна сянка, която стърчи от стената там?

— А? — измънка Брандън и се обърна да види накъде му сочеше Карл.

— Ето там до стената с тръбите.

— Надявам се, че е това, което мисля — отвърна Брандън.

— Кое е?

Той се наведе до нещото, бързо извади една запалка от джоба си и врътна колелцето. Пламъкът бе с дължината на огнената струя на горелка.

— Авариен генератор — отвърна той и дръпна вратичката.

Тя се отвори без никаква трудност.

— Работи ли?

— Бил е смазан с грес съвсем наскоро — отвърна Брандън и докосна с пръст един зелен стъклен бутон. — Някой го е използвал. Най-вероятно Хана.

Генераторът забуча на пресекулки, но след няколко секунди притихна.

— Можеш ли да го оправиш? — попита Карл с тревога.

— Опитвам се — отговори Брандън и отново натисна бутон. — *Хайде. Работи!*

Спорадичното бучене започна пак и бавно прерасна в продължителен звук, но след това генераторът се задави и започна силно да се тресе.

Карл спря да диша.

Изведнъж нещо в генератора започна да щрака и в преддверието грейна слаба светлина.

— Работи! Лампите в преддверието се включиха. Отиди в онзи ъгъл там, бързо! — нареди му Брендън, извади малко парченце семтекс от раницата си и го залепи за един таймер.

Секунда по-късно вече тичаше след Карл.

— Долу главата!

Експлозията бе по-приглушена от предишната, но ушите на Карл изпукаха болезнено.

— Никога няма да свикна с тези лайна — изломоти Карл.

— Никой не свиква — отбеляза Брендън.

Двамата зачакаха, гледайки как прахта се вихри и танцува във въздуха. Две минути по-късно тя се бе уталожила и мъжете гледаха към голяма дупка, зейнала на мястото, където допреди малко имаше врата.

— Стой тук — нареди му Брендън. — Не знаем какво има в...

— Просто се опитай да ме спреш — изсъска Карл и го избута настрани. — Просто се опитай...

Секунда по-късно двамата пристъпиха прага заедно, а сцената, която се разкри пред очите им, накара Карл да ахне.

Шокът изгори очите му.

Изораният под бе осеян с малки конусовидни купчинки пръст. Навсякъде бяха пръснати празни кутии от храна за вкъщи; един далечен ъгъл бе запълнен с изхвърлени шишета от мляко, пълни с киселата, кобалтово синя горчилка. Под киселата миризма се долавяше остра, киселинна воня на мухлясали изпражнения и пикня, от която очите на двамата мъже се насълзиха. Подът бе покрит с пъстър килим от скъсани и съдрани дрехи.

Брендън откри една малка пръчка и започна да ръчка отломките, сякаш в търсене на улики. Повдигна нещо и го остави да виси на пръчката, за да го разгледа. Беше сутиен, евтин и покрит с мръсотия.

Карл искаше да разгледа дрехите по-внимателно, но се страхуваше от това, което можеше да открие.

Брендън понечи да го попита нещо, но си замълча, след като зърна измъченото му лице.

Продължиха с търсенето. Брендън повдигна едно пластмасово шише за мляко и помириса съдържанието му, след което се вгледа в

етикета.

— Това е хубаво — промълви той и разкъса мислите на Карл.

— Хубаво? Какво, по дяволите, имаш предвид?

— Всичко това. Някой е бил тук... може би още е тук. Млякото все още е в срока си за годност.

Карл почувства как сърцето му ускорява ритъма си. Това, което Брендън казваше, звучеше съвсем правдоподобно.

— Трябва да се разделим, за да пестим време — продължи Брендън и посочи една от двете стаи, които се намираха в дъното на преддверието. — Ти провери онази стая там. Аз ще вляза в другата. Ако намериш нещо, независимо колко маловажно ти изглежда, повикай ме. Разбираш ли?

Карл кимна отривисто и влезе в стаята. Той отчаяно се опитваше да остане позитивен в този негативен лабиринт на ужасите. Подът в тази стая също бе изоран и отдолу се виждаха утаечни слоеве. Миризмата на изпражнения ставаше все по-тежка и направо изнасилваше сетивата му.

Гледката на лопата, облежната на стената като пьян страж, изпрати ледена тръпка надолу по гръбначния му стълб. В главата му веднага се пръкна въпрос, но той бързо го изтри, тъй като не искаше да мисли за отговора.

Карл взе лопатата и внимателно оголи горния слой мръсотия, след което металът удари в бетон и стари тухли.

— Копеле — процеждаше той през стиснатите си зъби всеки път, когато лопатата удряше твърдата повърхност, сякаш бе в транс. Копаето му ставаше все по-отчаяно. Ударите произвеждаха малки искри. Представи си, че земята е самодоволното лице на Хана.

— Копеле! Копеле! Копеле!

— Карл! — провикна се Брендън и го извади от трансa. — Карл!

— Д... да?

— Ела тук... бързо!

Карл хукна навън и не след дълго завари Брендън загледан в нещо, което бе оголил с пръчката си.

— Какво има? — попита Карл, останал без дъх.

— Аз... възможно е...

Виждаше се само горната третина на лице, скрито под маска от камъни и мръсотия. Очи, изгубени в мрака, се визираха в нищото през

кичури мръсна, сплъстена коса, пълни с объркване и ужас. Излинялата кост на ръката се протягаше нагоре, сякаш искаше да докосне нещо. Костите на гръдния кош бяха смазани. Изсушената кожа беше червена, нашарена с петна засъхнала кръв. Най-ужасна бе вулвата ѝ, подута и разцепена като презрял плод.

— Не... о, господи, не...

Карл усети как разумът му се размотава като въртящо се кълбо прежда. Това беше най-ужасното нещо, което бе виждал през живота си. От клаустрофобията стените се накланяха към него, притискаха го. Не можеше да диша.

От устата му рукна повръщия.

— Спокойно... спокойно, Карл. Дишай... дишай спокойно — утешаваше го Брендън. Хвана го и му попречи да се свлече на земята.

— Аз... не искам да гледам. Видях достатъчно — промълви Карл и се опита да задържи сълзите, които напиреха. Изтри киселото от устата си.

— Трябва да погледнеш. Трябва да знаем дали...

— Казах *не!* Не сега... просто... просто ми дай малко време...

— ОК, ОК. Няма проблем. Да се дръпнем назад...

— Какъв беше този звук? — изведнъж попита Карл, влажните му очи разширени от изумление — Чу го, нали?

— Ще взема тази лопата от ръцете ти, Карл — рече Брендън и се вгледа в очите му. — Просто излез навън и...

— *Слушай!*

Звучеше като котка, мяукаща в кашон. Дрезгаво мяукане. Кухо. Далечно. Зловещо.

— Сигурно са тунелни шумове, Карл... нищо друго.

— Идва от там, от другия край на стаята — настоя Карл и бързо мина покрай Брендън, като почти го отнесе. — Ехо? Кой е там? Чувате ли ме?

Нищо. Нервите и адреналинът си играеха игрички с ума му.

Опита още веднъж.

— Ехо! Чувате ли...

— *Помощ...*

— Мамка му. Прав си, Карл. Старите тоалетни! Оттам идва.

Карл изрита вратата и почти я изтръгна от пантите. Влезе в тоалетната.

— Къде са...

Гласът му заглъхна. Беше видял голо тяло, покрито с мръсотия и изпражнения, свито в ембрионална поза, долепено до стената. Приличаше на стар чувал с въглища, като единствено белотата на ужасените очи издаваха това, че бе човек.

— Моля ви... моля ви не ме наранявайте — прошепна тя пресипнало.

— Кейти...? *Кейти!* — изрева Карл, гласът му бе смесица от невярваща агония и безгранична радост, падна на колене и грабна Кейти в ръцете си.

— Татко...?

— Моята Кейти. Моята красива принцеса — шепнеше нежно той и я целуваше по лицето, бършеше мръсотията и лайната с целувките си, решише косата ѝ с пръстите си.

— О, татко! Това... това наистина ли си ти? — изграчи тя, а по мръсното ѝ лице започнаха да се стичат сълзи. — Наистина ли... си ти, татко?

— Аз съм, принцесо! — отвърна Карл и сълзите започнаха да парят очите му. Той бързо свали палтото си и нежно го обви около тялото на дъщеря си.

— Не си ме наричал принцеса откакто бях на седем.

— На пет, но да не се препираме за дреболии — рече Карл, усмихнат, разплакан. — Можеш ли да се изправиш? Трябва да се махнем оттук, миличка.

— Аз... чувствам се слаба. Много повръщам...

— Няма нищо, няма нищо... просто стой мирна. Ще се обадя за линейка, ще звънна и в полицията — каза Карл, извади мобилния си телефон от джоба си и бързо набра 999. — Ало? Ало! Какво му има на това проклето нещо!

— Тук няма сигнал, Карл — промълви Брендън и праметна лявата ръка на Кейти през рамото си. — Хайде. Да се махаме оттук възможно най-...

Без предупреждение лампите изгаснаха и непрогледният мрак ги заля като огромна, тежка вълна.

Кейти започна да трепери.

— Той е! Идва за мен! — проплака тя. — Винаги идва в тъмното. Не му позволявай да ме докосне пак, татко. Не му позволявай...

— Шшшшт. Спокойно, миличка. Обещавам ти, че никога повече няма да те докосне.

— Обещаваш?

Карл стисна юмрук и кокалчетата му побеляха.

— Обещавам.

— Останете тук и двамата — нареди им Брендън и извади револвер от раницата си.

— Какво смяташ да правиш? — попита Карл.

— Няма да знам, докато не го направя. Стойте тук, докато не ви кажа, че е чисто.

Карл слушаше как Брендън внимателно си проправя път към вратата на стаята. Няколко секунди по-късно ужасяващата тишина се завърна.

— Какво ще направи този мъж, ако открие чудовището, татко?

— Брендън? Не знам, любов моя — отвърна Карл и прегърна Кейти още по-силно.

— Надявам се, че ще убие чудовището. И че ще го накара да страда... — отвърна Кейти с глас, който го смрази.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

„Ако нямаш име, нека те наречем дявол.“
Уилям Шекспир, „Отело“

Брендън се плъзгаше по стените, движейки се бавно, но целенасочено, като умът му чертаеше мисловен маршрут до преддверието и той просто се връщаше по пътя, по който бе дошъл. Държеше револвера на нивото на кръста си, насочен под малък ъгъл, но му се искаше да бе взел рязаната пушка с нейната безразборна мощ, способна да превърне човешка глава в купчина пепел. Рязаната пушка беше обществено неприемлива и неудобна за ползване, но винаги свършваше работата, която се очакваше от нея.

„Току-що описа себе си“, помисли си Брендън и потъна още по-дълбоко в мрака.

Звук отляво го накара да спре. Заслуша се и веднага клекна, като така се превърна в много по-малка мишена. На лицето му се появи мрачна усмивка. *Понякога голямото бе за предпочитане, но в тази ситуация по-малкото беше по-хитро.*

Брендън овладя дишането си и нежно натисна петлето на револвера. Механичен пулс премина през тежкия метален корпус на оръжието: пулс, който след това се прехвърли в тялото му и проникна чак до мозъка като куршум. Отдавна не беше чувствал този пулс. Той бе красив и дойде точно навреме. Имаше нужда от него.

Пълзейки на лакти и колене, той напредваше влудяващо бавно, а безмилостният бетонен под късаше дрехите и протриваше кожата му, превръщайки я в кървава каша. Лепкавата влага на прясната кръв се стичаше надолу по ръцете и краката му. Брендън инстинктивно стисна зъби, за да прегради пътя на болката.

Това е нищо. Изпитвал си по-лоша болка. Просто намери това копеле, преди той да те намери.

Нещо профуча покрай дясното му ухо и го накара да замръзне на място. Бе прозвучало като стотина ядосани пчели, затворени в бутилка.

Какво, по дяволите, беше това? Бързо!

Брендън се превъртя два пъти и изстреля два куршума в бърза последователност — *Бум! Бум!* След това се изправи и хукна към далечната стена.

Не се панирай. Не предполагай и не си въобразявай, съобразявай се само с това, което се случва в момента.

Второ профучаване мина покрай ухото му в мига, в който тялото му докосна стената. Изведнъж се почувства уплашен и невероятно бесен. Бесен заради това, че бе позволил да бъде хванат в капан толкова лесно.

Нещо помръдна в мрака. Брендън падна на едно коляно. Адреналинът бушуваше в тялото му, подчинявайки всичките му инстинкти на една цел: оцеляване. Секунда по-късно нещо се заби в стената на сантиметри над главата му.

Бум! Брендън стреля пак и пламъкът, който се показва от цевта, разкри мимолетна крива сянка. Беше сигурен, че това е Хана. Беше ли го уцелил? Беше ли ранил копелето? Беше ли го убил?

— *Аааах!* — изкрещя Брендън, когато тялото му отхвъркна назад, улучено от фучащото нещо.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

„Последното действие е кърваво, независимо колко очарователни са останалите действия на пиесата“

Блез Паскал, „Мисли“

— Какви... какви бяха тези изстрели, татко? — прошепна Кейти и се притисна в баща си.

— Аз... не знам, мила моя.

— Мислиш ли... мислиш ли, че Брендън го е застрелял и убил?

Карл не можеше да ѝ отговори. В мозъка му бушуваше буря от мрак, която задушаваше всички мисли. Нещо му подсказваше, че Брендън беше мъртъв.

— Чух нещо, татко.

— Какво? Какво, миличка?

— Нещо. Нещо там. Слушай...

Карл спря да диша и се заслуша. Прокле сърцето си, което биеше толкова пронизително.

— Искам да легнеш на земята, миличка. Само за минутка-две.

— Какво? Не! Няма да ме изоставиш! — изкрещя Кейти и се притисна още по-силно в Карл.

— Шшшшт, миличка. Няма да те изоставя. Кълна се. Но трябва да ми се довериш. Прави това, което ти казвам. Бързо. Нямаме много време.

— Страх ме е, татко.

— Знам, миличка. Дръж се. Имай доверие в твоя старец. ОК?

Кейти избърса сълзите и мръсотията от лицето си и кимна.

— Добро момиче — похвали я Карл и я сложи нежно да легне на земята. — Просто стой мирна и...

Чуха шум. Някой, който се прокрадваше в мрака и не искаше да го чуят.

— Татко...

— Шшшшт...

Човешка фигура се приближаваше в сумрака, а многоъгълната ѝ чернота я правеше невъзможна за разпознаване.

Ужасно чувство промуши Карл в стомаха и проникна чак до червата му. Лицето му се обля в студена пот.

Ела по-близо, копеле. Точно така. Съвсем малко по-близо и ще...

— Карл...? Улучен съм... много зле... — изстена Брендън и се срути в краката му.

— Брендън...! — извика Карл и се наведе над падналото тяло. — Какво се случи? Чух изстрели и... ти кървиш... какво, по дяволите, е това?

Металното стъбло на стрела стърчеше от рамото на Брендън.

— Аз... аз видях копелето, Карл. Той е чисто гол и покрит с кръв и бойна боя. Беше на метри от мен. — Лицето на Брендън се разкриви от болка. Потеше се ужасно много. — Той... изглеждаше като дявола... копелето... има очила за нощно виждане и...

— Нощно виждане? Мамка му.

— ... и е въоръжен до зъби с някакъв арбалет и колчан, пълен със смъртоносни стрели. Тази в рамото ми сигурно има отваряща се глава. Усещам я като стоманен юмрук, който се свива и отпуска.

Лицето на Брендън отново се сгърчи от болка.

— Не мога да я извадя. Твърде опасно е. Трябва по някакъв начин да те изкараме от тук, преди да умреш от кръвозагуба.

— Не! Не... няма... нямаме време за тези глупости — каза Брендън и стисна зъби. — Освен това шибаният Вилхелм Тел трябва още много да се потруди, преди да ме изкара от употреба. Просто ми помогни да се изправя. Имам план „Б“.

— План „Б“? — рече Карл и бързо свали ризата си, след което я накъса на ивици.

— Точно така. И преди да го кажеш, ще те изпреваря: надявам се, че ще е по-добър от план „А“ — отвърна Брендън и протегна ръка. Карл я хвана и му помогна да се изправи.

— Дай поне да превържа раната ти с тези парцали, Брендън. Поне ще спрат кръвотечението за известно време.

— Мисля, че го улучих.

— Какво?

— Не съм сто процента сигурен, но има вероятност да съм го уцелил в крака.

— Е, поне това е нещо. Жалко, че не е в главата.

— Татко? Какво ще се случи сега? — попита Кейти с тревога в гласа.

Карл погледна Брендън.

— Дватамата с баща ти ще се опитаме да намерим това чудовище, преди то да намери нас, Кейти.

— Не! Татко, кажи му. Обеща ми, че няма да ме оставиш.

— Никой няма да те остави, миличка. Нали така, Брендън?

— Ще ни бъде достатъчно трудно и без да трябва да се тревожим за...

— Нали *така*, Брендън?

— Добре — въздъхна Брендън примирено. — Да тръгваме. Не забравяйте, че той ни вижда по всяко време и сега ще внимава повече, тъй като вече знае, че не сме беззащитни.

— Кейти, миличка. Трябва да вървиш плътно зад мен, скъпа. ОК?

— Добре... но не ходи твърде бързо и не се отдалечавай много...

— Ще бъда до теб. Не се притеснявай.

Тримата бавно прекосиха стаята и излязоха през вратата, след което долепиха гърбовете си до стената. Най-отпред вървеше Карл.

— Ще напредна няколко метра — прошепна Брендън.

— Не бъди глупак — изсъска Карл. — Ще те уцели като патица по време на лов.

— Точно ние сме патиците, защото вървим право към него. Ще ни избие всичките, ако не се разпръснем. Да накараме копелето да се поизпоти малко и да заслужи кръвта си.

— С тези очила за нощно виждане не можем да го изненадаме с нищо.

— Не знае с какви оръжия разполагаме, независимо от очилата. Ето. Вземи това — рече Брендън и подаде револвера на Карл. — Знаеш ли как да го използваш?

Карл стисна оръжието в ръката си. Въпреки голямото мъртво тегло на студената стомана, чувството бе странно естествено. Револверът прилягаше перфектно в юмука му. Или може би юмукут прилягаше перфектно на револвера.

— Защо ми даваш това?

— Аз ще съм примамката. Първо ще нападне раненото животно, ще се опита да го довърши.

— Не си в състояние да бъдеш примамка, Брендън. Раната ти пак е започнала да кърви. Аз ще направя това, което си намислил.

— Това, което съм намислил, мога да направя само аз. Ти защитавай дъщеря си. Това е твоят приоритет. Приготвил съм малка изненада за Вилхелм Тел. И не е проклета ябълка. Когато чуеш сигнала ми, започни да стреляш по всяко нещо, което се движи. Разбираш ли?

— Не, не разбирам, но ще го направя въпреки това.

— Много добре — отвърна Брендън и изчезна в мрака.

— Какво се случва, татко? Брендън тръгна ли си?

— Всичко е наред, миличка, но отсега нататък е много важно да бъдем абсолютно тихи. Разбираш ли? Кейти? Кейти!

Без предупреждение Кейти изведнъж загуби съзнание.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

„Плътен, черен облак се завихри пред очите ми и аз бяха сигурен в ума си, че в този облак, невидимо, но готово да нападне ужасените ми сетива, дебнеше всичко, което бе непознато и чуждо, чудовищно и зло във Вселената“

Артър Конан Дойл, „Дяволският крак“

Брендън вървеше бавно през тунела, а дясната му ръка висеше безполезна до тялото. Кръвта бликаше обилно от зейналата рана и главата му се въртеше. Зачуди се колко време има, преди да изпадне в безсъзнание? Вече не чувстваше болка, което бе много показателно и можеше да означава само едно — припадъкът бе съвсем близо.

Изведнъж чу нещо, но за съжаление го чу твърде късно. „Глупаво копеле такова“ помисли си той, но преди да има време да помисли нещо друго, метална стрела прониза десния му крак.

— *Ааааххх!*

Брендън усети как прясна кръв се стича надолу по крака му и затопля кожата. Лявата му ръка се вдигна инстинктивно и притисна раната. С облекчение видя червената пръска на стената зад гърба си. Това означаваше, че имаше изходна рана и че стрелата бе пробила от другата страна на крака му.

Брендън инстинктивно падна на едно коляно и се притисна плътно в стената, задъхан. Секунда по-късно втора стрела се заби в тухлите над главата му.

— Не уцели, копеле такова! — извика Брендън и се засмя като полудял. — Страхуваш се от мъже, нали? Затова ръцете ти треперят. Но сега не се биеш с изплашени малки момиченца, извратено копеле тако...

Стрела профуча покрай веждата на Брендън, на милиметър от окоето му. Накара го да замълчи, но само за няколко секунди.

— Хайде, Хана! Само това ли можеш? Дори един педофил като теб трябва да може повече...

— Мога и още как — изсъска Хана и се надвесил над Брендън със скалпел в ръка. Притисна го във врата му. — Ти ще бъдеш първи, после е ред на прекрасната Кейти. Искам Кейн да види всичко, преди да умре. Обвинявай него за нещастната си съдба. Той сам си е виновен... *аааа-ааах!*

— Сега, Карл! *Сегааааа!* — извика Брендън, вдигнал запалената осветителна ракета в ръката си, заслепявайки Хана. Изведнъж целият тунел бе осветен като операционна зала. Голият Хана крещеше и дереше с пръсти очилата си за нощно виждане, сякаш някой бе лиснал киселина в лицето му.

Карл се втурна надолу по тунела, с вдигнат револвер. Спря точно до пищящия Хана.

— Застреляй го, Карл! — изрева Брендън. — Сега, когато имаш възможност. Застреляй копелето!

Карл се разтрепери силно, но насочи оръжието към главата на Хана и дръпна петлето.

Хана продължаваше да дере очите си и да пици.

Карл стреля веднъж и писъците спряха.

— Свърши се... — рече Карл и отпусна револвера. Бутна зашеметения и разтреперан Хана на земята до Брендън.

— Никога няма да свърши — каза Брендън с глас, който бе почти шепот. — Не разбираш ли, Карл? Хана има твърде много власт. Няма да лежи нито един ден в затвора. Ще го пуснат и той просто ще чака подходящия момент, за да продължи тази лудост. Няма лек за същества като него. Не разбираш ли?

— Нямам решение за това.

— Аз имам! — извика Брендън, измъкна револвера от ръцете на Карл и го насочи към Хана. — Няма да го пусна да ходи свободен по улиците, Карл, да убива и измъчва малки момиченца. Това е неговият край. Вземи Кейти и се махай отгук.

— Не го прави, Брендън — помоли го Карл. — Ще съжаляваш за това до края на живота си.

— Нямах много време, Карл — рече Брендън и извади малък пакет от раницата, паднала на пода. — Това е с плочица, чувствителна на натиск. Така е нагласена, че да избухне, щом махна пръстите си от нея.

— Какво... какво, по дяволите, смяташ да правиш с това?

— Искам да изкараш Кейти оттук! Всеки момент ще загубя съзнание. Щом това стане, цялото това място ще хвъркне във въздуха.

— Моля те... моля те, Брендън. Не прави това. Имаш прекрасна съпруга, която много те обича. Не ѝ причинявай това.

— Клеър почина отдавна, Карл — каза Брендън. Гласът му изведнъж бе станал тих и тежък. — Малко след погребението на Патриша, когато все още бе в тежко състояние заради огнестрелните рани, Клеър се върна вкъщи, напълни ваната с вода, влезе вътре и преряза вените на китките си.

— О, господи, Брендън... аз... толкова съжалявам...

— Сега искам да се махнеш оттук. *Веднага!* Вземи Кейти. Кажй ѝ, че никога повече няма да се страхува от Хана.

— Аз...

— *Тръгвай, проклет да си!*

Карл протегна ръка към Брендън и каза:

— Когато се срещнахме за първи път, ти ми каза, че много би искал да стиснеш ръката на човека, убил Булдога.

Изведнъж по лицето на Брендън пробяга призракът на усмивка, а в очите му проблесна искрицата на разбирането.

— Сбогом, Брендън.

— Сбогом, Карл.

Звукът от стъпките на Карл, който тичаше надолу по тунела, отекваха почти минута. След това дойде тишината.

Останал без сили, Брендън Бърнс почувства, че ръцете му треперят.

— Още не. Още няколко минути! — рече той и стисна зъби. Нареди на ръцете си да спрат да треперят.

— Кой... кой *си* ти? — попита Хана, седнал срещу него, неподвижен, с блеснал поглед.

— Кой? — каза Брендън и лицето му се разкриви в измъчена усмивка. Насочи револвера към лицето на Хана. — Аз съм този, който ще ти отнеме смисъла и целта. Аз съм краят на твоя свят.

Минаха през Кръга и се насочиха към вратата в края на коридора. Карл тичаше тромаво, носейки Кейти на ръце. Дишането му ставаше все по-измъчено, а краката му бяха готови да се предадат, останали без гориво.

Хайде. Почти стигна. Въпреки че се опитваше да мисли позитивно, Карл не можеше да не се запита колко още щеше да го крепи приливът на адреналин, преди тялото му да се свлече на пода като купчина парцали? Сърцето му препускаше като полудяло. Не можеше да вкуси въздуха, който вдишваше.

След по-малко от двадесет секунди стигна вратата, изрита я и хладният нощен въздух се блъсна в изпотеното му лице. На около двадесет метра по-нататък го чакаше вратата, която водеше до страничния вход на затвора. Той примигна, за да разкара потта от очите си.

Можеш да го направиш. Съвсем близо е. Почти...

Изведнъж дворът на затвора бе окъпан в ярка светлина. Синьо. Червено. Оранжево. Шарените петна изглеждаха като светлините на прожектори, потопени в матови дъги.

— Какво, по дяволите...?

Линейка! Господи...

— Помощ! Помощ! Тук сме! *Помоооооц!*

Екипът на линейката се състоеше от двама мъже и една жена, които го зяпнаха изумено. До линейката спряха две полицейски коли.

— Помощ! Дъщеря ми има нужда от медицинска помощ! Бързо!

Двама от парамедиците бързо изтеглиха носилка от задницата на линейката и хукнаха към Карл. Трима полицаи изскочиха от патрулките и също се завтекоха към тях.

— Всичко е наред, господине. Всичко е наред — успокой го един от парамедиците.

— Кой... кой ви извика? Аз се обадох, но нямаше сигнал — попита Карл, докато търчеше след носилката.

— Не сме получавали обаждане за дъщеря ви, сър. Обаждането бе за този мъж — отвърна парамедикът и посочи към фигура, просната в линейката. — Бил е нападнат, гърлото му е прерязано.

Карл почти припадна, когато видя Уили, лежащ напълно неподвижно на носилката.

— Познавате ли този човек, сър? — попита един от полицаите, който изведнъж се бе озовал до Карл.

— Казва се Уили... Уилям Морган, много добър мой приятел.

— Трябва да дойдете с нас в участъка, сър, за да вземем показанията ви. Трябва да знаем какво се е случило тук.

— Казвам се Карл Кейн. Обадете се на инспектор Уилсън. Той ще ви обясни всичко, сигурен съм. Но точно сега смятам да придружа дъщеря си и най-добрия си приятел до болницата. Разбирате ли ме?

— Ами, да, предполагам, че...

Изведнъж земята се разклати.

— Какво, по дяволите, беше това? — попита един от полицаите. — Слабо земетресение?

Карл погледна към затвора, поклати тъжно глава, обърна се и се покатери в линейката.

— Ще прескочи ли трапа? — попита той, гледайки неподвижното тяло на Уили.

— Кой знае? — отвърна парамедикът, а лицето му остана безизразно. — Ще бъде на косъм, дори да оживее, но ако го направи, ще дължи живота си на госпожа Блекбърн.

— Госпожа Блекбърн?

— Да. Възрастната дама от номер осемнадесет — отвърна мъжът и посочи към бабичката, застанала пред входната врата на сградата от другата страна на улицата. — Видяла как го нападат и веднага се обадила на бърза помощ.

Карл се втренчи в старицата. Същата, която Уили бе нарекъл любопитна стара кранта. Тя стоеше със скръстени ръце и гледаше сцената и събиращата се тълпа.

Няколко секунди по-късно линейката пое в нощта.

ЕПИЛОГ

Лин и Наоми седяха една срещу друга в апартамента на улица „Хил“ и почти не си говореха, докато Карл се занимаваше с кафето. Атмосферата в стаята бе осезаемо ледена.

— Как е Кейти, Лин? — попита Наоми, за да наруши неловката тишина и на лицето ѝ се изписа загриженост. — Карл ми каза, че не може да спи добре.

Минаха доста секунди, преди Лин да отвърне.

— Бях при нея снощи и заспа дълбоко, но това се дължеше на успокоителните. През следващите няколко месеца трябва да се подложи на серия от психологически изследвания, за да може лекарите да разберат какви са последиците от посттравматичния стрес.

— През какъв ужасен кошмар е преминала.

— Слава богу, че всичко свърши...

— Бог нямаше нищо общо, Лин — прекъсна я Карл, когато се върна от кухнята. — Брендън Бърнс е този, на когото трябва да благодарим.

— Разбира се. Просто имах предвид...

— Извинявай, не исках да те апострофирам, Лин. Знам какво имаш предвид. Но Господ трябва да е спял, докато се е случвало всичко това, както и по време на останалите убийства.

— Нека просто бъдем благодарни, че всичко свърши — обади се Наоми дипломатично.

— Току-що се обадох в болницата. Състоянието на Уили вече не е „критично“, а „сериозно“. Докторите казват, че ще се възстанови напълно — каза Карл и погледна първо Наоми, а после Лин.

— Това е страхотна новина — отвърна Лин.

Наоми кимна в съгласие и каза:

— О, преди да забравя. Том се обади, питаше за Кейти. Каза, че полицаите са оповестили името на момичето, убито от Хана в тунела. Джуди Маккембридж. Също избягала от вкъщи.

— Дано това копеле Хана гори в ада — промълви Лин и лицето ѝ изведнъж се промени. — Жалко, че е умрял толкова бързо при експлозията.

Карл не каза нищо, но мислите му се обърнаха към мъжа на име Брендън Бърнс, архитект на експлозията. Във вестниците пишеше, че от телата на Бърнс и Хана не било открито почти нищо — такава била мощта на взрива в това малко помещение, че полицаите дори не можели да бъдат сигурни дали останките са на един или двама души. Самите журналисти също не бяха съвсем наясно дали Бърнс бе герой или злодей. Въпреки съмненията, повечето все пак признаваха, макар и неохотно, че Бърнс бе изиграл своята роля в спасяването на Кейти. От друга страна, Марк Уилсън бе дал на Карл да разбере, чрез сестра си Лин, че за него Бърнс не бе нищо повече от един терорист и убиец и че Карл нарочно го бе избрал, за да натрие сол в раните на Уилсън.

— След малко трябва да тръгвам — рече Карл, прекъсвайки собствените си мисли.

— Къде? — попита Наоми. — Не можеш ли поне малко да си починеш.

— Трябва да... трябва да се видя с баща ми. Цялото това безумие... миналата седмица забравих да го посетя.

Изведнъж отвън се чу силен клаксон.

— Това е таксито ми. Аз също трябва да тръгвам — рече Лин, изправи се, кимна на Карл и напълно пренебрегна Наоми. — Поздрави Корнилиъс от мен, Карл. Кажу му, че любимата му снаха го поздравява.

Няколко секунди по-късно Карл и Наоми останаха сами, заслушани в рева на отдалечаващото се такси.

— *Брррррр* — каза Наоми и устните ѝ се разтегнаха в пресилена усмивка. — Усети ли тази ледена тръпка, или просто си въобразявам?

— Не бих се тревожил за това, скъпа моя. Не наричат Лин „прахосмукачката“ за нищо. Всъщност не се държа толкова зле, колкото очаквах. Трябва да я видиш, когато *наистина* не харесва някой — рече Карл, усмихна се и целуна Наоми. След това се спусна по стълбите и излезе на непривично хладния за сезона белфастки въздух.

Когато влезе в частната клиника, ноздрите на Карл бяха незабавно атакувани от три преплитащи се миризми: урина, изпражнения и скучна варена храна. Но една друга всепроникваща миризма накара вината да изплува на повърхността на мислите му: миризмата на самота.

На рецепцията го помолиха да изчака. Доктор Мур, лекарят, който отговаряше за баща му, искаше да говори с него.

Около минута по-късно Мур се появи и въведе Карл в един мъничък кабинет. Докторът обикновено бе весел и бодър, но сега изглеждаше посърнал.

— Първо искам да те попитам очевидното. Как се справя Кейти след ужасното си преживяване?

— Добре е, при тези обстоятелства: Благодаря ти за въпроса, докторе.

Мур кимна и продължи:

— Става дума за изследванията на баща ти, Карл. Пристигнаха тази сутрин. Опасявам се, че новините не са добри — каза Мур, отвори едно чекмедже и извади папка.

Нещо впи зъбите си в стомаха на Карл, като малка мишка, затворена в кутия от обувки.

— Какви... какви изследвания?

— Няма лесен начин, по който да ти съобщя това, Карл. Корнилиъс страда от болестта на Алцхаймер.

— Алцхаймер... — думата прозвуча странно в устата му. — Как? Имам предвид... откога е болен?

— Мозъчната снимка разкри значително смаяване на мозъка, може бие болен от около година.

— Година? Но още от началото ми казаха, че става дума за слаба форма на деменция, която причинява пропуски в паметта. Как, по дяволите, сте пропуснали болестта на Алцхаймер при диагнозата?

— Когато болестта на Алцхаймер започне да унищожава мозъчните клетки, Карл, отначало не се наблюдават никакви външни симптоми. След време се появяват малки пропуски в паметта, които постепенно стават все по-големи. Болният индивид може да забрави имена на познати хора и места, думите, с които иска да се изрази или местонахождението на ежедневни предмети. Когато болестта се развие, поведенческите проблеми стават по-сериозни.

— Какви поведенчески проблеми?

— Загуба на памет и познавателни дефекти, развиващи се в личностни промени и евентуална загуба на контрол върху телесните функции. Доскоро баща ти показваше много малка част от тези симптоми. Но когато се появиха и другите, аз незабавно наредих да бъдат направени тези изследвания.

— Знам, че има пропуски в паметта, но не съм осъзнавал, че не може да контролира телесните си функции.

— Често се случва да се изхожда, без да го осъзнава.

— Баща ми се напикава и насира? Защо, по дяволите, не сте ме уведомили? — попита Карл, опитвайки се да потисне гнева си.

— Всичко това започна едва преди няколко дни. Аз взех решението да не ти казваме заради отвлечането на Кейти. Грешка ли съм направил? — попита Мур и го погледна в очите.

— Не... аз... предполагам, че не. И без това миналата седмица трябваше да дойда.

— Знаеш, че това щеше да бъде невъзможно при тези обстоятелства, Карл. Така че спри да се обвиняваш.

— Аз просто... просто ми се иска да съм знаел от по-рано, предполагам.

— Корнилиъс започва да се държи все по-агресивно с персонала. Това е разбираемо и се дължи на неговото чувство на безсилие. Но имаше и други инциденти, които не могат да продължават неограничено време.

Гризенето в стомаха на Карл стана още по-ожесточено. Някой бе пъхнал втора мишка в кутията за обувки.

— Инциденти? Какви инцидента?

— Той... онанира открито в присъствието на посетители и хора от персонала.

— Господи — промълви Карл. Мишките вече бяха плъхове.

— Трябваше да прехвърлим една жена от персонала в друго отделение, защото Корнилиъс се обръщаше към нея като към своя съпруга и настояваше да се съвкупява с нея и разни други неща.

Карл въздъхна.

— Ако не беше толкова сериозно, щеше да е комично. Аз самият не знам дали да се смея или да се напикая. Предполагам, че ако се

напикая, ще можете да кажете на останалите доктори, че липсата на контрол над телесните функции се предава по наследство.

Мур се усмихна учтиво.

— Иска ми се да имах по-добри новини, Карл. Знам, че последните няколко седмици са били истински ад за теб. Тежеше ми мисълта, че трябва да те натоварвам допълнително.

Нещо в думите на Мур успокои Карл и той въздъхна примирено.

— Каква е прогнозата, докторе? — попита той. — Искам да знам, за да мога да се приготвя за всичко, което ме чака.

— Развитието на болестта на Алцхаймер преминава през три стадия. Продължителността на всеки стадий варира според човека, но симптомите са същите. Тъй като стадияте се припокриват, винаги е трудно да бъде определено в кой стадий се намира пациентът. Но симптомите се влошават с напредването на болестта. За съжаление, при Корнилиъс симптомите са характерни за класическия трети стадий.

— Няма ли лекарство, лечение, някаква панацея?

— В момента болестта на Алцхаймер е смъртоносна. Но това не означава, че не се опитваме да открием лечение.

— Да не би... да не би да ми казваш, че баща ми скоро ще умре?

— Ами... просто ти казвам, че трябва да бъдеш готов за това, ако се случи внезапно. Иска ми се да имах различни, по-оптимистични новини, Карл.

Напълно зашеметен, Карл се изправи и протегна ръката си.

— Благодаря ти, докторе. Знам, че баща ми оценява това, което ти и хората от персонала правите за него. Той винаги те хвалеше... имам предвид... винаги те хвали — каза Карл, поправяйки миналото време, което бе използвал в изречението.

— Ако има нещо, което мога да направя, каквото и да е, не се колебай и веднага ми се обади — отвърна Мур и стисна ръката на Карл.

— Само едно нещо. Татко не е имал достъп до телевизия или новини през последните няколко дни, нали?

— Не. Наредих на хората от персонала да не обсъждат отвличането на Кейти пред него. Да ти кажа честно, Карл, той едва ли щеше да разбере за какво става въпрос, дори и да бе гледал новините.

Когато Карл влезе в стаята, без да почука, Корнилиъс седеше и гледаше през прозореца. Баща му приличаше на висока, изсушена шушулка и единствената му плът висеше от шията като малък акордеон от кожа.

— Време за лекарства, сър? — попита Корнилиъс, обърна се и погледна право в Карл.

Очите му бяха изцъклени, сякаш беше в транс. На Карл му се стори, че се бе смалил от последния път, когато го бе видял, преди повече от две седмици.

О, господи, татко...

— Аз... аз съм, татко. Карл. Синът ти — рече Карл, наведе се и целуна челото на баща си.

— Син...?

— Нося ти шоколад „Борнвил“ и няколко бутилки „Лукозейд“.

— Синко...?

— Да, татко. Карл. Помниш ли?

— Карл... помня един Карл... трудно ми е да си спомням неща...

— Аз... знам, татко. Не е лесно. Недей... не се тревожи за това.

— Той беше... добро момче.

В гърлото на Карл заседна буца. Имаше нужда от малко вода.

Той напълни една пластмасова чаша с вода от пластмасовата кана на масата, след което наля „Лукозейд“ в чашата на баща си.

— Заповядай, татко. Иска ми се да можех да ти донеса „Джеймсън“ — усмихна се Карл, мислейки си за това колко много баща му обичаше това уиски.

Корнилиъс взе чашата от ръката на Карл и веднага започна да поглъща тъмнооранжевата течност, мляскайки с устни при всяка глътка.

— Карл...

— Да, татко?

— Карл... — повтори Корнилиъс. — Той... беше добро момче...

— А ти си добър баща, татко. Най-добрият на света — каза Карл и почувства как нещо в него се къса.

Изведнъж Корнилиъс грабна ръката на Карл, дръпна го надолу към себе си и прошепна:

— Не ме... оставяй... да живея така, Карл. Обещай ми.

— Какво? — възкликна Карл и опита да се освободи, но баща му го стискаше с невероятна сила.

— Още имам мозък. Още се смея и плача. Още имам чувства! Но скоро те ще изчезнат... не ме оставяй да живея като зеленчук на тъмно... моля те... кажи ми, че ще постъпиш правилно... когато дойде времето...

Изведнъж очите на Корнилиъс бяха станали бистри и ясни, а мъглата в тях се бе разсеяла.

Карл прегърна баща си, стисна го силно и си спомни как преди около един милион години едно малко момченце плачеше, скрито в гардероба, уплашено от тъмното и от чудовището с ножа.

Няма чудовище, синко, беше го уверил баща му, прегръщайки го нежно. То си отиде завинаги. Няма да му позволя да те докосне отново.

Обещавах ли?

Обещавам.

— Аз... няма да позволя нищо лошо да ти се случи, татко.

— Обещавах ли?

Въздухът навън бе започнал да изстива, когато Карл излезе в почти напълно пустия двор на клиниката. Пациенти и хора от персонала бавно се точеха към стола, а миризмата на пържена храна висеше тежко във въздуха.

Някаква птица, най-вероятно гарван, кацна на един кльоцав клон недалече от мястото, където Карл седна. Сякаш го изучаваше с поглед.

Карл изчака, докато около него се спусна пълна тишина, след което извади кърпичка от якето си и издуха носа си. Избърса сълзите от очите си и прошепна:

— Обещавам.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.